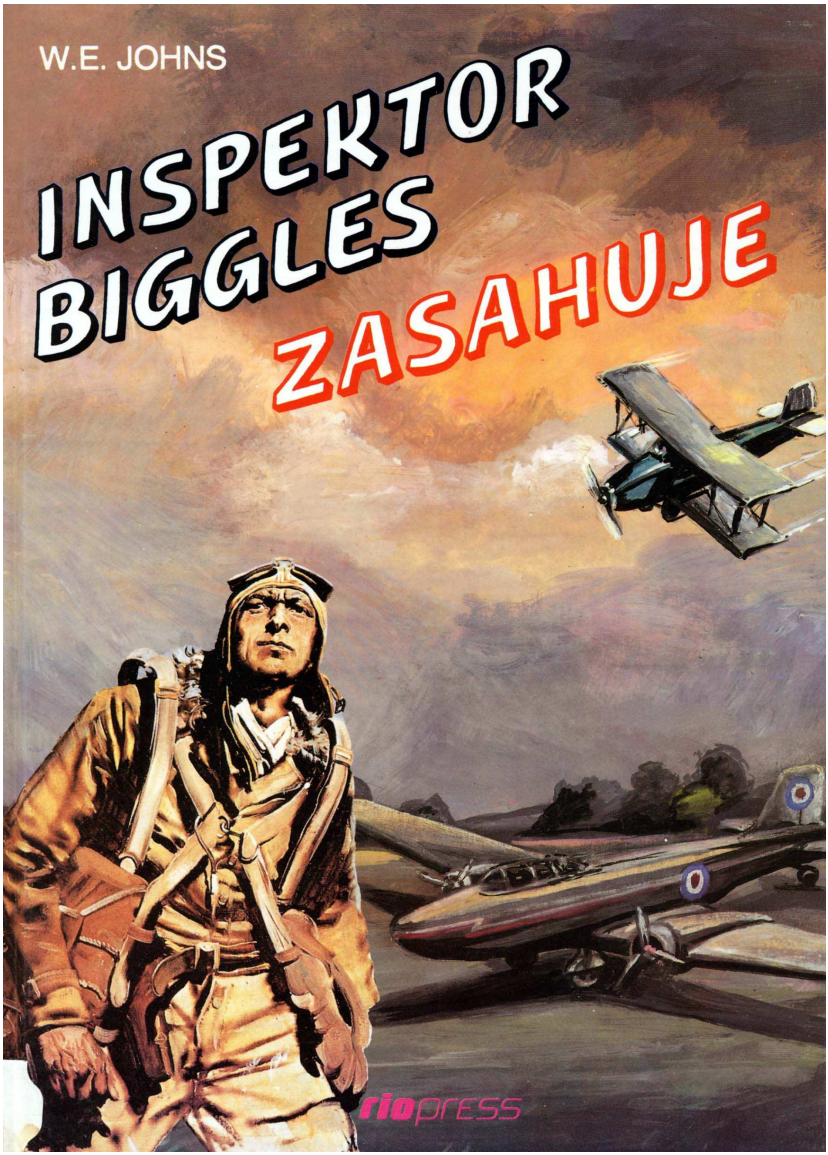
W.E. JOHNS

INSPEKTOR BIGGLES ZASAHUJE

riopress

William Earl Johns

INSPEKTOR BIGGLES ZASAHUJE

Riopress

Praha 1994

PŘÍPAD ZTRACENÝCH MINCÍ

Plukovník letectva Raymond, náčelník oddělení letecké policie v londýnském Scotland Yardu, seděl majestátně za svým velkým psacím stolem. S úsměvem vzhlédl od svých papírů, když Biggles vstoupil do jeho pracovny. Pokynul mu, aby se posadil na židli, která byla psacímu stole nejblíž. Ostatně právě tam Biggles při podobných příležitostech sedával vždycky.

„Vidím, pane, že se usmíváte. Nebudete se hněvat, když poprosím, abych se směl dozvědět, co vás tak pobavilo v těchto ponurých zdech?“ zeptal se Biggles.

„Bohužel se zrovna moc nebavím.“ Plukovník Raymond otevřel kazetu s cigaretami a přisunul ji Bigglesovi. „Právě jsem totiž přemýšlel, jaké máme fascinující povolání. Člověk nikdy neví, co se zase semele příště. Zkrátka fascinující…“

„Fascinující pro vás nebo spíš pro mne?“

„Pro oba, i když připouštím, že teď asi víc pro vás.“

Biggles se zatvářil pochybovačně: „Ono děsně záleží na tom, čemu říkáte fascinující, pane.“

„Jenom se nedělejte, Bigglesworthi,“ napomenul ho přátelsky plukovník. „Přiznejte si to, co dobře vím i já. Kdyby v tomhle našem zaměstnání začala převládat rutina, kdyby se to pro nás stalo něčím, čemu se budete věnovat jenom odsud posud, byl byste první, kdo by se mi na to tady vykašlal. Ale o tom nemá cenu se teď přít. Mám zde takový malý úkol, jako šitý zrovna vám na tělo. Zatím bych rád znal vůbec váš názor na celou věc. Samozřejmě, že se jedná o náročnou leteckou operaci.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Oukej, pane. Tak co jste pro mě připravil tentokrát? Lépe řečeno, kde jste mi to připravil?“

„Co byste říkal Albánii?“

Biggles se zamračil: „A jé… Zase něco za železnou oponou. Mám-li být upřímný, už na samém začátku jste mě nepotěšil.“

„A to zatím nevíte ještě vůbec, o co kráčí… Koukněte, Bigglesi, nechte mne domluvit a pak si vyslechnu vaše komentáře!“

„Poslouchám, pane.“

„Ústřední postavou celého případu je pohádkově bohatý řecký gentleman, který se jmenuje Konstantin Pelegrinos,“ začal vyprávět plukovník a listoval přitom ve sloze papíru před sebou. „Teď už několik roků žije v naší zemi. Avšak předtím, než přišel do Británie – z důvodů, které nemají k našemu případu žádný vztah – si vybudoval svůj domov nikoli v Řecku, ale hned za hranicemi své vlasti, tedy na albánském úseku pobřeží Jaderského moře. Koupil si velký pozemek poblíž městečka, který se jmenuje Delvaros a přímo nad mořem si dal postavit luxusní vilu. Podívejte se, mám zde fotografii toho sídla. Nevypadá to tam špatně, že ne? Dům stojí na malém výběžku pevniny a ze tří stran je obklopen mořskými útesy. Prohlédněte si to! Jsou zde vidět srázy vedoucí přímo k mořské hladině.“ Plukovník Raymond posunul obrázek před Bigglese.

„Abych vás nenapínal. Pan Pelegrinos byl po celý život vášnivým sběratelem mincí, zkrátka numismatikem. Sbíral ty penízky dlouho, že teď je mu přes osmdesát roků. Znalci říkají, že se mu podařilo dát dohromady jednu z nejvzácnějších sbírek starožitných a zlatých

mincí z celého světa. Sesbíral doslova věčný poklad, protože drahé kovy nepodléhají zkáze jako běžné mince z běžných slitin. Sbírka má obrovskou hodnotu jenom díky hodnotě stříbra a zlata, ovšem skutečnou cenu celého pokladu si ani naši specialisté netroufají odhadnout. Ta sbírka je prostě světová rarita. No a tohle závratné bohatství po celou dobu uchovával právě ve své vile. Prý proto, aby se mohl svými unikáty potěšit pokaždé, kdy se mu zachtělo.“

„Kde je vlastně měl po celou dobu? Byly jen tak ve vitrínách?“

„AÍe kdeže! Nechal na mince zhotovit velké množství šperkovnic z pravé kůže, uvnitř vystlaných sametem. V sametu byly přesně na míru jednotlivých mincí vyhloubené kulaté jamky… To ale není zvláště podstatné. Důležitější je, že po revolučních zmatcích se v Albánii dostali k moci komunisté a Pelegrinos se ocitl v situaci, že musel uvažovat o emigraci. Jeho první myšlenkou bylo, co se sbírkou. Bylo mu naprosto jasné, že noví vládcové mu neumožní, aby se vystěhoval i se svým pokladem. Nakonec se mu sice podařilo uprchnout, ale do ciziny si přinesl jenom šaty, co měl na sobě. Ovšem ještě před útěkem se pokusil sbírku ukrýt. Vyprázdnil všechna kožená pouzdra a mince vysypal do jediné velké kovové truhlice. Potřeboval šetřit místem, že ano… Tu truhlici pak tajně zakopal v zahradě u domu, přesně pod trávník před domem. Kožená pouzdra potom vysypal z vrcholku jednoho z útesů do moře. Všechno, co vám líčím, provedl samozřejmě v noci.“

Biggles zasmušile pokýval hlavou. „Myslím, že uhodnu, co přijde teď.“

„Jenom nepředbíhejte!“ Plukovník s výložkami letectva uchopil další listinu. „Tady mám orientační plánek jeho domu i zahrady. Všimněte si toho trávníku. Ty číslice zde znázorňují vzdálenosti v yardech. Jsou tady vyznačeny všechny orientační body tak, aby se podle plánku dalo v terénu hledat. A zde, prosím, je označeno místo, kde je zakopán poklad! Podle mého názoru by nebyl velký problém právě toto místo najít.“

Biggles vzdychl: „Zrovna tohle od vás neslyším poprvé… Proč se s tím, proboha, dělají takové cavyky? Pokud ty mince tomu Řekovi skutečně patří, pokud jsou jeho soukromým majetkem, tak jediné, co musí udělat, je požádat o ně úřední cestou.“

„Milý Bigglesworthe,“ potřásl hlavou plukovník Raymond, jako by nevěřil svým uším, „zdá se mi, že zrovna moc nesledujete, se se ve světě děje. Ty časy, kdy bylo možno spoléhat na poctivost některých vlád, jsou ty tam. Lépe řečeno, skončily zhruba oběma posledními válkami. Věřte mi! Je jen jediná možnost, jak se k té sbírce dostat. Někdo ji musí vyzvednout a to ve vší tajnosti. Pokud by teď byla uložena někde ve vnitrozemí, pak je zřejmé, že se to nemůže podařit. Ale uvažte, jaké možnosti se nám nabízejí. Truhla byla zakopána na pobřeží, v málo osídlené části země. Neměl by to být zase tak příliš složitý úkol. Apropó, vláda Jejího Veličenstva se v tom z jistých vážných důvodů nemůže angažovat přímo. Jasné? Celá akce by musela být provedena tak, aby vypadala jako zcela soukromý podnik!“

„Já pořád nevidím důvod, proč pan Pelegrinos počítá s tím, že zrovna my budeme nasazovat krk, abychom mu přinesli jeho drahocenné hračičky. Vy ano?“

„To není z jeho iniciativy, Bigglesworthi. Hned se k tomu dostaneme. Říkal jsem, že Pelegrinos opustil Albánii. On se totiž vrátil do svého rodného Řecka. Ale tam už byla taky horká půda. Vzpomeňte si na jejich občanskou válku. Takže opustil i Řecko a usadil se v Británii, kde žije dodnes. Už velice dávno se vzdal veškeré naděje, že svou sbírku ještě někdy uvidí. Musíte chápat jeho postavení. On je tím, čemu komunisté říkají kapitalista, a proto se nemůže odvážit pokusu o návrat do Albánie. Zároveň se bál svěřit své tajemství dalšímu člověku, protože se bál podvodníků, kteří z něj všechno vytáhnou a sami ve vší tajnosti poklad získají.“

„Takže je jisté, že sbírka je dosud tam, kde ji zakopal.“

„Pokud je známo, tak ano.“

„Dovolte, abych o tom zapochyboval, pane. Někdo mohl truhlici dávno vykopat. Třeba náhodou…“

„Pan Pelegrinos si to nemyslí a má k tomu dobré důvody. Především si je jist, že nezanechal ani náznak žádné stopy, kde by mince mohly být ukryty. Zakopával je sám, na osamělém místě, uprostřed temné noci. Provedl to tak, že velmi opatrně nadzvedl drny, vyhloubil jámu potřebné velikosti, ihned tam vložil plechovou truhlu a drny zase pečlivě upravil… Je zde ale ještě jeden argument ve prospěch Pelegrinova tvrzení. Mnohé z jeho kousků jsou naprosté unikáty a Pelegrinos po celá léta bedlivě sleduje obchody numismatiků na celém světě. Nikde se nic neobjevilo.“

„A tak velký sběratel nyní očekává, že my pro něj tu sbírku vyzvedneme.“

„Ne tak docela. Pan Pelegrinos o celé té nešťastné historii moc přemýšlel, což si ostatně každý dovede živě

představit. Došlo mu, jaká by to byla věčná škoda, kdyby jednoho dne vzal tajemství pokladu s sebou do hrobu, což je v současné situaci velice pravděpodobné. Sbírka by byla navěky ztracená. A jemu je přes osmdesát… Rozhodoval se dlouho, ale jednoho dne se rozhodl definitivně. Navštívil ředitelství Britského muzea a učinil jim návrh. Nabídl, že podepíše právně závazný dokument, kterým sbírku mincí předává tomuto muzeu pod podmínkou, že Britské muzeum zajistí svými prostředky vyzvednutí pokladu ze skrýše. Je mu jasné, že jedině tímto způsobem se ještě může nadít okamžiku, kdy bude moci své vášnivě milované drahocennosti obdivovat kdykoli se mu zachce…“

„To byl návrh gentlemana, pane. Přijalo muzeum jeho nabídku?“

„Přijali ji. Je tu ovšem potíž, protože Britské muzeum je sice nejctihodnější instituce svého druhu na světě, ale nedisponuje… ehm… specialisty, kteří by provedli noční akci na albánském pobřeží. Čistě právně vzato by mohli jakoukoli cestou poklad vyzvednout, protože od notářem ověřeného podpisu smlouvy s Pelegrinem je teď sbírka jejich majetkem. Sbírka nikdy nenáležela albánskému státu.“

„A jste si úplně jist, že by nestačilo o vydání sbírky teď požádat vládu Albánie?“

„Jsem si jist pravým opakem, milý Biggleswoorthi. I Pelegrinos je přesvědčen, že takový postup by naše naděje úplně pohřbil. Pokud by vešlo oficiálně ve známost jenom to, že tento pohádkový poklad je dosud v Albánii, komunističtí vládci by nařídili rozkopat celý pozemek a třeba i rozbořit celou vilu. Pokud by sbírku nalezli, ujišťuji vás, že by neměli ani na okamžik v

úmyslu předat ji právoplatnému vlastníkovi. Ale i kdybych podlehl vaší naivní představě o počestnosti některých vlád, pochopte, jak nesmírně obtížné by bylo zajistit zcela legální a oficiální přepravu pokladu z Albánie. Nemáte ponětí o spletitosti všech možných celních předpisů, které jsou v platnosti v těch zemičkách na kontinentě. Hleďte! Jediná cesta, jak se dostat k Pelegrinově sbírce, je letecká akce. Letadlo přistane poblíž, posádka vyzvedne poklad a odletí okamžitě nazpět. Může to být dokonce velice snadné, ale zároveň je stejně pravděpodobné, že nastanou komplikace. Nevíme, jestli je villa dosud opuštěná a zde by mohlo dojít k nepříjemnému překvapení. Pokud by členové posádky takové expedice upadli do zajetí, ocitli bv se v nezáviděníhodném postavení vzdušných pirátů."

Biggles se nevesele usmál: „To mi nemusíte zdůrazňovat, pane… Ale k akci. Předpokládám, že je někde v blízkosti nějaká planina, kde se dá jakž takž přistát."

„Bohužel není. V tom je ten háček. Krajina okolo výběžku, na němž stojí vila, je zvlněná a zarostlá, zkrátka divočina. V úvahu přichází jedině hydroplán. Od úpatí jednoho úseku vede nahoru k domu úzká klikatá stezka, kterou nechal Pelegrinos před lety vymýtit a upravit tak, aby mohl kdykoli pohodlně sestoupit od dveří vily až k mořské hladině. Chodíval se koupat a taky tam měl svůj soukromý člun. Tou stezkou by se měl kdokoli dostat nahoru snad i teď. Pokud se rozhodnete do toho jít, je vám snad jasné, že se to musí provést uprostřed noci. Je nemyslitelné, aby se tam ve dne jenom tak objevilo cizí letadlo. Albánské armáda určitě pobřeží střeží…"

Biggles zahasil svou cigaretu. „Kolik ta truhla s mincemi asi váží?“

„Nemám ponětí, ale nemůže být nijak mimořádně těžká, když si s ní Pelegrinos poradil sám… Bigglesworthi, to je v podstatě všechno, co jsem měl na srdci. Popřemýšlejte o tom a dejte mi vědět, jestli do toho půjdete. Nijak zoufale to nespěchá. Raději se dobře připravte.“

„Chcete říct, že bych té akci velel?“

„Samozřejmě. Kdo jiný se hodí líp na takovou delikátní operaci? Ale připomínám vám, že to plně závisí na vás. Tohle není rozkaz!“

„Pane, v té vile na pobřeží se mohlo všelicos změnit od té doby, co je Pelegrinos pryč.“

„To připouštím.“

„Mohl bych si s tím řeckým gentlemanem napřed promluvit?“

„Pokud si to přejete, ale obávám se, že vám sotva sdělí něco víc, než můžete vyčíst tady z toho podrobného spisu,“ poklepal rukou na složku před sebou. „Zde je i jeho úplná výpověď s komentářem a orientačními plánky. Vedení muzea připravilo perfektní podklady, než se rozhodlo obrátit se s tím na Scotland Yard.“

Biggles se natáhl pro další cigaretu: „Stálo by za to pokusit se o to…“ Pak chvíli tiše kouřil a najednou se rozhodl: „Chce to setsakra pečlivé naplánování a načasování do posledního detailu, vzít v úvahu fázi měsíce a tak. Naštěstí ve Středozemí nemusíme brát ohled na příliv a odliv. Pane plukovníku, já to cele promyslím a ještě se zastavím… Jo a budu potřebovat falešné papíry, přirozeně, pokud bych se snad dostal do průšvihu!“

„Řekněte mi, co žádáte a já dohlédnu, abyste to dostal.“

Biggles se zdvihl: „Přesvědčil jste mě, pane. Jdeme do toho!“ Převzal od Raymonda celou složku k případu ztracených mincí a vrátil se do své vlastní kanceláře, o nichž se dělil s dalšími členy své posádky. Jeho zástupce Algy byl zrovna na dovolené, takže o tom porozprávěl jenom Bertiemu a Gingerovi. Případ je neobyčejně zaujal.

Sesedli se nad složkou od plukovníka, vedle níž roztáhli podrobnou mapu pobřeží Středozemního moře. Brzy se zorientovali v úseku, který je zajímal a začali plánovat podrobnosti letecké akce. Na první pohled se to jevilo jako snadná záležitost, kterou by byli schopni zvládnout bez obtíží. Ovšem byla tu velká neznámá. Nevěděli, v jakém stavu je toho času vila a okolí, jestli snad není znovu obývaná a pokud ano, tak kým. Samozřejmě, že by je povzbudila informace o tom, že v domě není živá duše, ale bylo jim jasné, že nemají možnost si zrovna toto ověřit. Svou neinformovanost v tomto směru museli přijmout jako jedno z velkých rizik celého podniku.

Diskutovali a přeli se mezi sebou plné dva dny. Museli provést spoustu výpočtů a ověřit nespočet údajů. Zaměřili se především na fáze Měsíce, pravděpodobné počasí v této roční době a tak podobně. Museli taky zvolit vhodné letadlo. Při podobných zámořských letech na dlouhé vzdálenosti se jim z vlastního leteckého parku Scotland Yardu nejlépe osvědčoval *Střeček*, dvoumotorový, hornoplošný obojživelník, jakási loď s rezervní nádrží, což oceňovali zejména při akcích, kdy museli urazit více než dva tisíce mil. Vypočetli si, že to

bohatě postačí na cestu k cíli i zpátky bez mezipřistání, ledaže by je k němu přinutily nepředvídané okolnosti. Součástí *Střečkovy* výstroje byl i nafukovací gumový člun…

Biggles se svými nejbližšími spolupracovníky měl jednoduchý plán. Chtěli se letadlem dostat k pobřeží ve velké výšce hned po setmění. Pak měli bez hlučných motorů klouzavým letem klesat dolů a přistát ne dále než jednu míli od výběžku pevniny, na němž stál Řekův dům. Za jasného počasí, pokud bude svítit měsíc, by se jim mělo podařit vilu zahlédnout a podle toho orientovat přistávací manévr. Pak chtěli nafouknout a spustit na vodu gumový člun. Bertie by měl převzít hlídku na palubě letadla a zbylí dva se ve člunu vydají na pobřeží. S sebou budou mít nezbytné nářadí na kopání do země. Zbytek plánu byl nesmírně prostý. Podle plánku najdou místo, kde je truhlice zakopána, vyzvednou ji a vrátí se stejnou cestou k letadlu. Pokud půjde všechno dobře, mohli by to stihnout během několika minut. Ale Biggles měl už dostatek zkušeností, že obyčejně nic neprobíhá tak hladce. Na druhé straně si říkal, že s čímkoli nepředvídaným začne počítat, až jakmile to vyvstane. Komplikace se plánovat nedají…

Vezmou si s sebou jednoduché nástroje z výstroje britské armády. Jednak krumpáče s krátkou rukojetí a potom klasické polní lopatky s hranami ostrými jako rýče. Nářadí musí být natřeno matnou barvou, aby na ně neupozornilo odrazem měsíčních paprsků. Nakonec přibalili ještě zahrocenou ocelovou tyč, s níž budou napřed bodáním do země přesněji lokalizovat uložení truhly s pokladem. Ze všech nástrojů bylo třeba odstranit značky výrobců. Otázka, jestli si brát nebo nebrat zbraně,

to byl zapeklitý problém. Biggles tvrdil, že by nejraději byl neozbrojen, ale ostatní namítali, že pokud se setkají s odporem, nebo budou napadeni, není myslitelné, že by čelili neznámé přesile holýma rukama. Vždyť je mohou postřílet dřív, než se zmohou na jediné slovo vysvětlení! Biggles nakonec souhlasil s tím, že ti dva, kteří vystoupí na břeh, budou mít u sebe pistole. Aspoň budou moci případné protivníky zastrašit. Dohodli se, že zbraně použijí jenom v případě, že budou ohroženy jejich životy. V žádném případě nesmějí riskovat, že by je někdo zajal ozbrojené; to by byla velice přitěžující okolnost a jejich báchorkám by nevěřil nikdo. Těžko by tvrdili, že jejich doklady, které budou mít pro tuto akci v kapsách svých kombinéz, jsou pravé. Biggles totiž rozhodl, že budou mít falešné papíry, podle nichž jsou posádka soukromé společnosti, která létá na dálkových linkách s nákladem.

O tři dny později, kdy už všechno zařídili a naplánovali do posledního detailu, jejich letadlo nastartovalo a nabralo kurs k cíli jejich tajného poslání. Kromě již zmíněných falešných papírů pro vlastní akci, měli pro první část letu nad evropskou pevninou o něco věrohodnější doklady, potvrzující, že letadlo plní úkol ve službách Interpolu.

V dokonalé pohodě, jakoby se ani žádné potíže nemohly objevit, v zářivém slunci, nechala posádka *Střečka* za sebou italskou *nohu*, typicky protáhlou jako ve školním atlase, a ve výšce dvanácti tisíc stop zamířila nad nádherně se třpytícím Jaderským mořem přímo ke svému cíli, k té hornaté a divoké krajině.

Pokud mohli posoudit, počasí bylo typické pro pozdní léto v této oblasti středního Středomoří. Pomalu

nastupoval večer, ale nebe nebylo poznamenáno ani náznakem nějakého mráčku a ani mořská hladina dole se nezdála být vyrušena že svého pokojného klidu a z jejich výšin nejevila ani známku vánku, který by ji zčeřil. Jak nastupovala vláda tmy, bylo vidět postupně se rozžíhající světélka lidských sídlišť po obou stranách velké vody, tedy jak na Západě v Itálii, tak na východě v Jugoslávii. Tam někde jihozápadním směrem už tušili Albánii. Kdesi v dálce za *špičkou* italské *nohy* či podle některých *boty*, zahlédli osamělý maják, který s železnou pravidelností vysílal své blikavé impulzy. Vysoko nad všemi známkami, jež dosvědčují přítomnost lidské civilizace, mělo letadlo svůj vlastní svět…

Posléze zmizelo slunce úplně a zanechalo po sobě jenom mdlou, rudě zbarvenou záři, jež poutníkům sdělovala, že ohnivý kotouč právě dokončil svou každodenní pouť, a že vládu nad tímto kouskem světa definitivně převzala tmavá noc. Několik minut nechali běžet Střečkovy motory s klapkou na polovinu, pak ubírali víc a víc, až v okamžiku, kdy se domnívali, že jsou v prostoru cíle, začali s letadlem prudce klesat dolů. V tom okamžiku se nad horizontem objevil měsíc skoro v úplňku. Vypadal jako velký, stříbrný, poněkud nepravidelný míč…

„Tak teď se koukni, jestli rozeznáš ten výběžek pevniny," obrátil se Biggles na Gingera, který seděl vedle něho. „Podle Pelegrinových údajů nemá být větší než rozlehlejší skalnatý útes. Je příliš malý, než aby byl znázorňován dokonce i na těch nejpodrobnějších mapách. Pokud má opravdu ten tvar, který nakreslil, nemělo by být tak těžké ho objevit."

„Má se podobat knoflíku na dveřích. Rozšířená část se směrem dovnitř prý nápadně zužuje. To nemůžeme přehlédnout,“ odpověděl Ginger.

Biggles vypnul motory a zhasil všechna světla, která zapínal ještě nad Itálií.

„Tenhle shluk světel dole, to by měl být asi Delvaros,“ poznamenal Bertie, který stál u dveří přepážky za nimi. „Jestli jsem měl pravdu, tak pak jsme u našeho nejdůležitějšího orientačního bodu. V celé oblasti by se nemělo nacházet žádné jiné městečko.“

Letadlo pokračovalo ve svém klouzavém letu a vydávalo jenom svištivý zvuk, jak proráželo vzduch. Stále ztráceli výšku a rychle se přibližovali ke členitému pobřeží pod sebou. Měsíční záře jim pomáhala ozářit plochu dole, ale protože měsíc ještě nebyl dostatečně vysoko, bylo třeba bedlivě sledovat temnou zmatněnou linii pobřeží, jež dole odpovídala úpatí pobřežních útesů.

„Trochu jsem se sekl ve svých propočtech,“ mumlal si pro sebe Biggles. „Nepočítal jsem s tím, že hory ve vnitrozemí jsou tak vysoké. Ale nevadí, vždyť nespěcháme…“

Uplynuly dvě, možná tři minuty. „Myslím, že to konečně mám!“ ozval se Ginger upřeně hledící dolů a zároveň kupředu. „Jsi nad tím místem! Teď musíš doleva, ještě víc doleva, a teď jsme tam. Vidím nějaké světlo, které přichází zezadu. To by mohla být Řekova vila.“ Odmlčel se a hleděl upřeně před sebe. „Zase se objevilo světlo, ale to je nějaké další, jakoby za tím původním. Toto světlo se pohybuje a míjí zezadu to první! Řekl bych, že to jsou nejspíš reflektory auta, které jede po nějaké silnici.“

„Budeš mít pravdu,“ pokývl Biggles. „K sakru s tím! Znamená to, že vila je obydlená!“

„To není nejlepší zpráva…“ mručel si pro sebe Bertie.

„Myslím, že jsme si přáli trochu moc, když jsme si předpokládali, že najdeme dům prázdný,“ odpověděl Biggles. „V pořádku, je to ono! Držte se, jdu dolů.“

Rozhovor přestal, jako když utne. Hydroplán, létající loď zvaná *Střeček*, nyní klesal ještě rychleji, až se vzápětí měkce sklouzl těsně k vodní hladině. Přistávací manévr kupodivu proběhl poměrně nehlučně. Biggles provedl dokonale závěrečnou obrátku ve tvaru S a s očima upřenýma na cíl jejich putování dosedl kýlem do vody, jež k trupu letadla přilnula a posléze jej rozhoupala. Nacházeli se sotva čtvrt míle od břehu.

„Spolehlivej starej brach, tenhle *Střeček,*“ vydechl ulehčené Bertie.

„Nemluv, musíme poslouchat!“ nařídil Biggles. „Měli bychom brzy zjistit, jestli jsme nebyli pozorováni.“

Seděli tedy úplně nehnutě a napjatě naslouchali, zatímco vlnky, jež jejich letadlo způsobilo, se pozvolna plazily k pobřeží, aby zanikly na skalnatých výběžcích. Obklopovalo je velebné ticho klidného moře. Setrvali tak bez hnutí aspoň deset minut, oči upřené na útesy před sebou, tedy jediným směrem, odkud očekávali možné ohrožení svého poslání.

„Je to oukej.“ vydechl konečně Biggles. „Pojďme vytáhnout člun. Ale jenom tiše, tiše! V takové noci jako je ta dnešní se všechny zvuky rozléhají nesmírně daleko.“

Měli za sebou perfektní výcvik. Nafouknutí člunu a jeho spuštění na vodu jim zabralo jenom pár minut. Pak naložili do člunu nářadí. Biggles a Ginger nasedli a

pomalými, silnými záběry pádel se odrazili od temného trupu letadla ve směru, kde se rýsoval pobřežní útes. Díky bezvětří, které zde vládlo a samozřejmě též díky zcela klidné mořské hladině, se vzdalovali velmi rychle. Když se po chvíli ohlédli, připadal jim hydroplán jako obrovský racek, který usedl poblíž pobřeží na mořskou hladinu, aby si odpočinul. Zatím se jim nepodařilo zaslechnout od břehu jediný zvuk a nezahlédli ani světlo, což ovšem mohlo být způsobeno jenom výškou skalnatého útesu, k němuž se blížili.

Bertie zůstal v letadle a napjatě sledoval, jak se člun stále víc blíží pevnině. Opakoval si v duchu poslední slova, jimiž se s ním loučil Biggles: „Jak uvidíš, že se vracíme zpátky, rychle startuj!“

Když se Biggles s Gingerem ve člunu přiblížili těsně k břehu, chvíli jim trvalo, než nalezli v plánku popisovanou malou plošinku na samém úpatí skalnatého srázu. Tam měla začínat stezka pro pěší, která vedla až nahoru k vile. Plánek nelhal! Plošina zde byla, dokonale zaštítěná skalnatým pilířem. V tom okamžiku se našich hrdinů zmocnily pochybnosti o snadném splnění jejich úkolu. Ještě zde bude mela! Několik yardů od nich totiž kotvila loď. Byla to plachetnice vybavená motorem.

„Vypadá to, že jak Pelegrinovo soukromé přístaviště, tak i cesta nahoru jsou v provozu,“ zašeptal Biggles. „Je skoro jisté, že ve vile někdo bydlí. Ach jo… A copak je tohle?“ Bigglesova ruka ukazovala na plochý kámen, popsaný slovy jim neznámé řeči. „To bude nejspíš znamenat *Soukromé* nebo *Zákaz přistávání,*“ uvažoval nahlas. „Vytáhneme člun a vezmeme si nářadí. Stezka je přímo před námi!“

Vystupovali velmi strmou cestičkou, která se klikatila. Nicméně si oba šeptem pochvalovali, že výstup je snazší, než podle plánku čekali. Na původně těžko přístupných místech byly do skály vysekány schodky, takže cestu nahoru by tudy zvládl prakticky každý jenom trochu trénovaný člověk. Oni však spěchali. Biggles dosáhl vrcholu stoupání jako první. Setřel si zpocenou tvář a vykoukl nad skalnatý výběžek. Prudce se zarazil a bezeslova hleděl na místo před sebou.

„Něco se stalo?“ šeptal neklidně Ginger, který se opozdil o několik kroků a zůstal ještě pod úrovní výhledu.

„No tak se podívej!“

Ginger vystrčil hlavu a zděšením ztratil řeč. Přímo před nimi se proti temnému nebi tyčila rozlehlá budova vily. V několika oknech se svítilo. To by pro Gingera nebylo až tak velkým překvapením. Zděšeně však zíral na trávník před domem, nebo snad na to, co kdysi bývalo udržovaným trávníkem. Teď se totiž před Řekovou vilou prostírala neudržovaná, zarostlá džungle z keřů a divoce rostoucí, bohatě zaplevelené trávy.

„Myslím, že bychom neměli být příliš překvapeni ani tady tímhle,“ zabručel Biggles a pohlédl na přítele.

„Jak ale budeme, proboha, v tom binci tady odměřovat ty vzdálenosti?“

„Musíme se o to pokusit.“

Udělali několik kroků kupředu a náhle se zastavili a přikrčili. Ještě, že je pozemek v tak zanedbaném stavu a nedal se ve tmě dobře přehlédnout. Zpoza vzdálenějšího rohu vily se totiž vynořil uniformovaný muž s puškou. Nebyl od nich vzdálen víc než třicet yardů. O několik okamžiků později se objevil podobně oblečený a

ozbrojený muž i zpoza bližšího rohu stavení. Šli si pomalu vstříc a potkali se na úrovni širokého schodiště, jež vedlo ke vstupním dveřím. Oba uniformovaní strážci se dali do hlasitého, bezstarostného hovoru. Asi po pěti minutách se oba otočili a vydali se zpátky podél domu, každý tou cestou, kudy přišel. Za chvíli zmizeli za oběma rohy.

„Takže zde mají ozbrojenou stráž," povzdechl si Biggles. „Čert ví, co zde vlastně hlídají… Vila teď zřejmě slouží jako nějaká základna pro armádu nebo námořnictvo. Nebo je to něco podobného našim stanicím pobřežní stráže. Tím se tedy naše situace mění k horšímu. To může dopadnout všelijak… Ale nebudeme ztrácet čas. Dáme se do toho. Musíme však pracovat naprosto tiše a být připraveni jít okamžitě k zemi, kdyby se ti chlapi vrátili. Předpokládám, že to obcházejí v pravidelných intervalech."

Napjatě se rozhlíželi a naslouchali každému šustnutí. Tak se pomalými, úspornými pohyby plížili vpřed k hlavnímu vchodu do vily. Za okamžik se bez vyrušení dostali až do prostoru, který zhruba odpovídal místu označenému na orientačním plánku. Naneštěstí to bylo ve vzdálenosti ne větší než deset yardů od venkovského schodiště.

„Bude to ono," šeptal Biggles. „Pamatujete přece, že Pelegrinos popisoval místo, kde zakopal poklad jako úsek trávníku vzdálený deset yardů od vchodu. Nekopal prý hlouběji než jednu stopu. Jsem přesvědčen, že jsme na dosah od truhlice s pokladem. Dávej dobrý pozor, já zatím zkusím párkrát bodnout do země," Ginger se ostražitě rozhlížel a Biggles mezitím opatrně zajížděl ocelovým bodcem do zarostlé země.

Čas plynul a Biggles to zkoušel znovu a znovu. Několikrát už měl pocit, že narazil na pevný kov, ale vždycky to byl jenom kámen nebo kořen divoké křoviny. Dvakrát musel přestat a oba zatajili dech. V obou případech kvůli strážným, kteří konali svou obvyklou pochůzku. Naštěstí se oba muži na hlídce chovali pořád stejně. Vždycky se zase rozešli a zmizeli za domem. Biggles bodl do tvrdé půdy zas a ještě jednou. Vtom kovový hrot narazil na pevný podklad a Bigglesovi se zdálo, že zaslechl tlumený zvuk nárazu kovu na kov. Odložil tyč a oba se dali do opatrného odhrabování zeminy. Museli holýma rukama vytrhávat spleť kořenů. Po chvíli odložili polní lopatky, klekli si vedle sebe a vybírali hlínu jenom rukama. Vyhazovali plné hrsti…

„Konečně," zasupěl Biggles. „Zdá se, že jsem nahmátl držadlo." Očistil rukojeť plechové truhlice a začal vší silou táhnout vzhůru. Vtom oba bleskově nehybně zalehli… Z ničeho nic totiž zazněla slova úsečných povelů v neznámé řeči. Čekali nehybně dlouhé minuty. Nikdo se však neobjevoval. „Asi provádějí výměnu stráží," zašeptal Biggles Gingerovi, který jenom přikývl. Biggles se vrátil ke svému dílu. Znovu zaklekl a nahmatal na dně vykopané jámy rukojeť a táhl vší silou, již byl schopen. Nejednou se překulil na záda. V ruce držel jenom držadlo s horní částí kovové truhlice. Z jámy zazněl rachot, jako když kovové kousky narážejí na nějaký jiný kov.

„Co se stalo?" vyrazil přidušeně Ginger.

„Dno truhly odpadlo. Muselo být zrezivělé. V zemi je vlhko a spodní voda je zde určitě slaná."

„Chceš říct –"

„Ano. Všechny mince jsou na dně jámy."

„Co budeme dělat?“

„Nemůžeme dělat nic jiného, než je vybrat.“

„Vždyť je nemáme do čeho dávat!“

Než to dořekl, začal Biggles svlékat blůzu své letecké kombinézy. Pak přetáhl přes hlavu košili a oba její rukávy dole pevně svázal. Vznikly tak dva vaky. „Podrž to, ať jsou oba rukávy otevřené. Budeme peníze cpát sem!“

Ginger mlčky uposlechl a nastrkoval mu střídavě levý a pravý rukáv, aby byly vyváženě zaplněny. Biggles ležel na břiše a oběma rukama vyhrabával z hlíny stříbrné a zlaté mince. Vhazoval je velice opatrně, aby je neprozradilo kovové cinkání. Rukávy se utěšeně nadouvaly vzácným obsahem…

„Vždyť nám to může každou chvíli rupnout,“ varoval šeptem Ginger.

„Neboj se, už jsem skoro hotov.“

„Už tam budeš muset zbytek nechat.“

„Nenechám zde ani kousek, pokud ho najdu,“ odpověděl tvrdohlavě Biggles. „Ještě prohrábnu celé dno jámy, tak… Myslím, že je to všechno…“

Tmu noci prořízl mužský výkřik a divoké hvízdání. Biggles i Ginter zůstali jako přimražení. Bleskově zalehli a přitiskli se k zemi. Teď jim může hrozit opravdové nebezpečí. Zdálo se, že muž hvízdá na psa. Lidským očím se dokážou ukrýt, na to mají dokonalý výcvik. Ale přelstít dokonalý čich vycvičeného psa je velice obtížné.

Na rohu Pelegrinovy vily se objevil uniformovaný strážný se psem u nohy. Co bude teď? Se zatajeným dechem sledovali, jak muž se psem přešel pomalu podél domu a zastavil se s hlídkou přicházející z opačné strany. Ta psa neměla. Muži si chvilku tlumenými hlasy povídali

a potom se muž se psem vydal zpátky. Když pes se svým pánem došel až na konec čelní zdi, nasál vzduch a přidušeně zavrčel. Muž se zastavil a něco zvířeti říkal. Zdálo se, že psa uklidňuje a nemá potuchy, co vyvolalo jeho neklid. Pes nakonec ztichl a oba pomalým krokem zašli za roh, odkud se před chvílí vynořili. Ginger, který se po celou dobu napětím chvěl, teď nahlas a úlevou vydechl.

„Pojďme, pojďme už honem pryč!“ vyrážel ze sebe Ginger vzrušeným šepotem. Biggles o něm věděl, že má hrůzu ze zabijáckých psů s armádním nebo policejním výcvikem.

„Vezmi opatrně košili a můžeš hned vyrazit. Já budu krýt tvůj ústup,“ nařídil mu Biggles.

Nářadí odložili do hustého porostu na okraji cestičky, která vedla dolů k moří. Ginger si košilí vycpanou kovovými penízky přehodil okolo krku, opatrně přidržoval oba rukávy a začal sestupovat jako první. Biggles se tiše kradl za ním. Už se zdálo, že mají vyhráno, protože bez nesnází dorazili až k místu, kde se stezka začínala prudce svažovat dolů, kde nechali svůj gumový člun.

Vtom se před nimi objevil pes. Byl to obrovský německý ovčák. Vycenil zuby, které v měsíčním světle zlověstně zasvítily a ostře zaštěkal. Biggles se na něj upřeně díval a jeho ruka automatickým pohybem vylovila zbraň. Aniž odhlédl od psa, zasykl směrem ke Gingerovi. „Nezastavuj se! Nesmíš se zdržovat! Tohle si vyřídím sám!“

Ginger si mlčky posunul své vzácné břemeno tak, aby se mu sestupovalo co nejpohodlněji a beze slova vyrazil vpřed. Za jeho mizejícími zády se na vzdálenost

několika yardů na sebe upřeně dívali Biggles a pes. Obrovské zvíře bylo napjaté, jakoby chtělo každým okamžikem skočit a vydávalo hlasitý vrčivý zvuk. Z nějakého důvodu pes váhal s útokem. Štěkot a vrčení nemohli lidé nahoře, kteří vilu hlídali, neslyšet. Však se taky vzápětí rozeznělo volání několika hlasů. Mužské hlasy se svolávaly. Osvětlené dveře se rozletěly a v nich stanula vysoká postava v uniformě s nárameníky plnými zlata. Biggles odhlédl od psa a pozoroval ze svého úkrytu muže v uniformě vysokého důstojníka. Ten vyrazil kupředu zanedbanou zahradou a něco přitom, zřejmě na psa, volal. Proto, že řeč byla Bigglesovi naprosto neznámá, neměl ani tušení, co se vlastně děje. Z celé situace vyrozuměl jenom to, že muž se zlatem zdobenými výložkami je pravděpodobně taky majitelem psa. Potvrdilo se to v okamžiku, protože pes přestal vrčet a štěkat a poslušně běžel vstříc svému pánovi.

Tuto chvilku Biggles využil a rychle se prosmýkl z úkrytu na cestu, která začínala prudce klesat. Vyhráno však ani zdaleka neměl. Jakmile se vydal stezkou dolů, zazněl někde za ním výstřel a hustým porostem zasvištěla kulka. Biggles vystřelil za sebe do vzduchu. Chtěl tím dát pronásledovateli najevo, že je ozbrojen a tím ho udržet v bezpečné vzdálenosti. Podařilo se to, protože muž najednou zmizel. Určitě se v křovinách přikrčil.

Mezitím se Biggles řítil nebezpečnou skalní stezkou rychlostí, o níž by za běžných okolností sám určitě prohlásil, že je sebevražedná a hodná nerozumných bláznů. Co se dělo nahoře za ním se mohl jenom dohadovat. Doléhal k němu řev vzrušených mužských hlasů. Zdálo se mu, že jich stále přibývá. Vypadalo to, že ve vile vyhlásili všeobecný poplach. Asi v polovině

svého bláznivě krkolomného sestupu Biggles uslyšel, jak Bertie startuje motory letadla… Jakmile se Biggles, který sotva popadal dech vřítil na plošinku, u níž kotvila plachetnice, hydroplán se dal do pohybu směrem k němu. Zahlédl Gingera, jak se přidržuje předku letadla a dává pozor, aby nenarazilo na ostré skalní výčnělky.

„Okamžitě zalez dovnitř!“ vykřikl na Gingera.

Ginger ihned poslechl. Biggles se přebrodil mocnými skoky k letadlu a následoval svého druha. Teď už se jenom modlil, aby letadlo neselhalo. Skalní stezkou za jeho zády totiž rachotily uvolněné kameny. Třesklo několik výstřelů, ale byly zřejmě vypáleny naslepo, takže nezpůsobily nejmenší škody.

Dobrodružství končilo málem jako výstup klauna. Jak se Ginger vyškrábal nahoru a vsunul se do kabiny, zakopl a rozplácl se na podlaze i se svým vzácným břemenem v podobě mincemi vycpané košile. Jeden z rukávů praskl a penízky se s rachotem rozkutálely…

Biggles křičel na Bertieho, aby si, proboha, pospíšil. Ale ten už začal mezitím letadlo obracet směrem k otevřenému moři. Během necelé minuty zanechal velký stroj na povrchu moře jenom širokou brázdu v místě, kde se odlepil od klidné vodní hladiny… Jak letadlo nabíralo výšku, Bertie s ním několikrát prudce zamanévroval, aby případným střelcům jejich úkol co možná nejvíc znesnadnil. Konečně se ocitli v bezpečné výšce. Podívali se na sebe a vydechli. Nezdálo se, že by některá z kulek našla svůj cíl…

V Bigglesově ušpiněné tváři stékal pot v klikatých praménc ích. On se však na Gingera spokojeně šklebil: „Tak co, starej, neuděláme si spolu piknik? Potřeboval bych si cvaknout. Nemáš flašku?“ Když se bohatýrsky

napil z ploché lahve, kterou mu Ginger ještě trochu roztřesenou rukou podal, podíval se kolem sebe po podlaze kabiny, kde se před chvílí rozkutálely tisíce drobných mincí: „A měl bys tady taky trochu uklidit. Aspoň posbírej ty krámy na zemi!“ A potom se otočil a přidal se k Bertiemu v pilotním prostoru…

PŘÍPAD STARÝCH MISTRŮ

Biggles toho dne seděl u svého stolu v hlavním stanu vzdušných policejních sil ve Scotland Yardu a právě odkládal sluchátko intercomu, když zachytil zvědavé pohledy pilotů kterým velel. Když si je před chvílí povolal do své kanceláře, netušil ještě, že ho vyruší tento telefonický rozhovor.

„Je někdo z vás škodolibý, hoši?“

Jeden přes druhého to popírali.

„To byl totiž náčelník Raymond. Musíme naši poradu odložit na neurčito. Plukovník mě naléhavě potřebuje, půjdu tedy za ním. Jenom mi vrtá hlavou, že je tam s ním ředitel celého Yardu. To se mi ještě nestalo, aby mě chtěl osobně vidět. Vypadá to, pánové, že ne vy ke mně, ale já sám teď půjdu nahoru na kobereček! Tak si to tu beze mne užijte! Ještě se potom uvidíme…“

Jeho obavy se však brzy rozptýlily. Nikdo mu nechtěl nic vytýkat.

„Posaďte se, Bigglesworthi,“ obrátil se na něj ředitel, jakmile Biggles zaklepal a vstoupil. „Rád bych se vás na něco zeptal.“ Podíval se pátravě do klidné Bigglesovy tváře a pokračoval: „Určitě jste už z různých míst slyšel hodně o tom, co mnoha lidem v těchto zdech způsobuje poslední dobou bolení hlavy. Ano… Mluvím o nepředstavitelně prudkém růstu počtu krádeží uměleckých děl, k nimž teď došlo. A zrovna v noci z jedné soukromé výstavy y Londýně zmizely beze stopy tři nesmírně cenné olejomalby. Když jsme se začali o krádeže z poslední doby blíže zajímat, ukázalo se, že je téměř jisté, že jde o dílo specializovaného, vysoce

profesionálního gangu. Musí to nepochybně řídit nesmírně inteligentní člověk. Navíc jsme přesvědčeni, že tato hlava gangu je určitě odborník, který se v malířství dokonale vyzná. První otázka, kterou je třeba zodpovědět, zní: Kam všechny tyto obrazy mizí?“

„Je-li správný váš předpoklad, pane, že jde o řetězec organizovaného zločinu, pak je jisté, že někde je zajištěn prodej, nějaká forma černého trhu, že prostě obrazy končí po krádeži na jednom místě.“ odpověděl bez zaváhání Biggles.

„Jsem stejného názoru. Uvažujte však se mnou. Žádný běžný zákazník obchodů s uměleckými předměty si přece takový kradený obraz nekoupí. Každý člověk, který se v branži jenom trochu vyzná, by poznal, že jde o dílo, které bylo nedávno ukradeno tam a tam. To není zlato, které se dá roztavit, ani drahokamy, které je možné zasadit jinam. S obrazem nenaděláte nic. Obraz musíte nechat tak jak je, jinak ohrozíte jeho vlastní hodnotu. Představte si, že by v Británii nějaký šílenec nabízel k prodeji obraz, o němž všichni zainteresovaní vědí, že pochází z krádeže. Stejný nesmysl je předpokládat, že by se v této zemi našel jiný cvok, který by kradenou malbu beze všeho vystavoval ve své soukromé sbírce…“

„Obrazy se dají dopravit do ciziny, pane.“

„To je ono! Tak jste se sám dostal k tomu, proč jsme si vás tady s plukovníkem dali zavolat. Musíme se orientovat na možnost jejich vývozu, protože pravděpodobnost jejich setrvání v naší zemí je minimální. Ptám se vás teď jako experta na letectví. Myslíte si, že by bylo obtížné, dopravit ukradené obrazy do zahraničí letecky?“

„Zdaleka bych to nenazýval obtížným, pane. Naopak si myslím, že je to poměrně snadné.“

Ředitel Scotland Yardu svraštil obočí a zatvářil se pochybovačně: „Překvapujete mě, Bigglesworthi. Dali jsme příkazy všem kontrolám na našich letištích. Všechny větší balíčky a myslím, že namalovaná plátna se nedají posílat nebo vyvážet než jako balíky zřetelně viditelných rozměrů, tedy opakuji – větší balíčky jsou všude na britské půdě přísně kontrolovány!“

„Chápu, pane. Ale já jsem neměl na mysli veřejnou leteckou dopravu. Jsem si jist, že máte pravdu, a že přes britské celnice nepronikl jediný kradený obraz. Když jsem bez váhání odpověděl na vaši otázku kladně, myslel jsem od počátku na možnost přepravy soukromým letadlem. Letadlem, které bylo najato pro tento jediný účel, pane…“

„Ke všem čertům, když to tak dobře víte, tak mi povězte, co udělala naše slavná letecká policie? Jaká opatření jste udělali vzhledem ke včerejší krádeži?“ Ředitel klouzal pohledem z Raymonda na Bigglese a zpátky. Plukovník Raymond se už už nadechoval, když na něj Biggles spiklenecky mrkl a ujal se slova sám.

„Žádná opatření, pane. Dovolte však, abych vám to vysvětlil. Krádež se stala v Londýně a první hlášení nepřinesla ani zmínku o možné účasti letectva v celé záležitosti. Tak došli operační důstojníci k závěru, že se jedná o případ pro oddělení C. Naše oddělení se zabývá jenom ilegálními vzdušnými operacemi a máme v současné době problémů až nad hlavu. Kolegové z evropské pevniny nás bombardují ustavičnými informacemi o astronomickém počtu případů pašování ve velkém pomocí soukromých letadel. Snažíme se o

preventivní zásahy, ale to víte… Bojujeme především s vlastními potížemi…“

Ředitel se zamračil: „To jsou silná slova. Jaké máte konkrétně potíže?“

„Pokud budete mít trpělivost mě sledovat, pokusím se být konkrétnější. Posuďte sám, co byste dělal v mém postavení, pane. Mám tři asistenty, s nimiž musím pokrýt nejen oblast hranic této země, ale asi dva tisíce mil pobřeží. I kdybychom hlídkovali nonstop, je nepravděpodobné, že bychom v noci zjistili neosvětlené letadlo. Pochopte, prosím, že je nemožné, abychom měli pod kontrolou všechny výšky, v nichž se létá.“

„To je mi jasné. Ale jak to tedy děláte?“

„Většinou se spoléháme na informace radarových stanic. Pokud najdou neidentifikované letadlo, které ignoruje příkazy, musí o tom uvědomit nás. Samozřejmě víme, že zkušený bojový pilot dokáže radar oklamat, když letí velmi nízko, tak aby nebyl zachytitelný. Vzpomeňte, že to dělávali už v druhé světové válce Němci při náletech na Londýn. Ovšem nízko letící stroj zase dělá větší rámus. Nemáme však žádnou mast na letadla, která už ve výšce vypnou motory a pak kloužou nízko při zemi. Ale i když takového drzouna náhodou uvidím, co myslíte, že můžu extra dělat? Nejsem oprávněn ho sestřelit na základě pouhopouhého podezření, pane. Pan plukovník to potvrdí. Vždyť může jít o docela nevinného pilota, který má poškozená navigační světla nebo rádio. My však stejně nehlídkujeme s bojovými letouny, takže úvaha o sestřelení je čistě teoretická. No a pokud uvažujete o tom, že podezřelé letadlo mohu různými riskantními manévry přimět k přistání, mějte pořád na paměti, že se posádka

bude chtít ukradených obrazů zbavit a tím je nenapravitelně poškodí nebo úplně zničí…“

Ředitel probodl Bigglese pohledem: „Chcete mi snad namluvit, že letecká policie Jejího Veličenstva nemá žádné prostředky, aby zabránila komukoliv, aby v noci pronikl do vzdušného prostoru Velké Británie, přistál zde a pak znovu odletěl s nákladem ukradených obrazů nesmírné ceny?“

Biggles svěsil hlavu: „Přesně to jsem vám chtěl říci, pane. Sám bych to nevyjádřil líp… Můžu se vší zodpovědností prohlásit, že já sám bych takovou akci dokázal provést, pokud bych se na ni mohl dlouhodobě speciálně připravovat a pokud by zde byl někdo, kdo by ji velkoryse financoval. Pro zkušeného pilota je to nakonec opravdu jenom otázka peněz.“

„I když je to asi nákladné, zdá se, že se jim to daří. Vždyť krádeže pořád pokračují…“

„Pokud někdo nahoře přimhouří oko, tak to celé určitě klape jako na drátkách.“

„Co zase, zatraceně, tím chcete říct?“

„Jediné riziko, které pilot podstupuje, je na našem území. Pokud zde má nějakého komplice, nezdrží se u nás déle než několik minut. Ostatní náležitosti letu mu může zařídit ten, kdo ho celou misí pověřil. Představte si, že byl pilot vyslán třeba z některé země za železnou oponou. Ten pak letí přímo s oficiálním požehnáním, má při přípravě letu plnou podporu doma.“

„Předpokládáte, že to nějak takhle funguje?“

„Nevím, pane. Říkám jenom, že by to bylo možné. Jako čistě soukromý podnik mi to připadá velice nákladné.“

„Uvažme, kdo by vůbec investoval takovou nepředstavitelnou sumu do nepředstavitelně drahé letecké operace kvůli pár obrázkům.“

„Možná nějaký bohatý sběratel, který by byl šťastný, že se může v soukromí potěšit unikáty, které jinak musí držet pěkně pod zámkem.“

„A hlavně musí držet jazyk za zuby, že zrovna tyhle obrazy má ve své soukromé sbírce.“

„No a pak je tu druhá možnost. Nemůžeme vyloučit, že nějaká země za železnou oponou se rozhodla obohatit svou uměleckou galerii.“

„Promiňte, Bigglesworthi, proč neustále zdůrazňujete tuto možnost?“

„Připadá mi dost pravděpodobná, pane. Když mluvím o zemi, jež je součástí komunistického bloku, nemyslím tím nezbytně Rusko. Mám tím na mysli obecně nějakou zemi, kde nejsou návštěvníci příliš vítáni, prostě kam se běžně volně nejezdí. Z toho vyplývá, že v takovém státě je daleko menší pravděpodobnost, že budou cenné umělecké předměty identifikovány jako kradené. Proto užívám pojem *za železnou oponou.* Tady u nás, kde se do všech známějších míst hrnou tisíce potrhlých turistů není možné předpokládat, že by někdo dřív či později nenarazil na stopu kradených obrazů… Všechno, co jsem si dovolil poznamenat, pane, jsou přirozeně jenom teoretické úvahy. Ale já nevidím jiné možnosti. Buď pohádkově bohatý podivín nebo totalitní vláda. Jenom oni jsou schopni financovat tu dobrodružnou leteckou akci, o níž jsem před chvílí mluvil.“

Ředitel vydal hluboký vzdech: „Zní to logicky… Co ale můžeme v té věci podniknout?“

„Zatím můžu říct jenom to, že o tom začnu v klidu přemýšlet. Ovšem celá záležitost je pořád jenom ve sféře našich dohadů. Nikdo prozatím nic nepodnikl.“

„Budu velice rád, když se toho ujmete právě vy,“ zadíval se ředitel Scotland Yardu Bigglesovi pevně do očí. „Zkuste udělat všechno, co je ve Vašich silách.“

Do rozhovoru se vmísil plukovník: „Slyšel jste pana ředitele, Bigglesworthi. To je prozatím všechno. Očekávám, že mě budete průběžně informovat o všem, co v této záležitosti podniknete. Jsem si jist, že pan ředitel vám poskytne veškerou pomoc, o niž požádáte… Můžete jít!“

„Rozkaz, pane!“ Biggles se vztyčil, předpisově se obrátil a vrátil se do své pracovny. K jeho překvapení tam všichni na něj čekali a žádný z nich nedokázal potlačit dychtivé očekávání.

„Tak o co vlastně kráčí?“ nevydržel to Ginger.

Biggles se usadil za svým stolem a podrobně jim zopakoval svůj rozhovor s ředitelem a plukovníkem Raymondem.

„No tak pověz, čím máme začít?“ vpadl mu do řeči Bertie a čistil si skla svých vzrušením zarosených brýlí. „Vypadá to tak, jako by od nás čekali pomalu zázraky.“

„Kamrádi, na zázraky jsem přestal spoléhat už hezky dávno,“ potřásl hlavou Biggles a pomalu si zapálil svou oblíbenou cigaretu. „Pro začátek mi, prosím vás, sežeňte ranní noviny, ať se dovíme přesně, po čem to vlastně máme pátrat. Poslední tři obrazy někdo vyfoukl v noci na dnešek, tak pokud nejsou zloději mimořádně rychlí, je dost pravděpodobné, že celý lup je ještě na našem území. Vsadím se o co chcete, že zde ovšem nebude dlouho.

Bylo tomu tak prý i ve všech minulých případech. Jakmile obrázky zmizely, vypařily se navždy…“

„To je přece hračka,“ zapitvořil se posměšně Ginger. „Máme na to celých čtyřiadvacet hodin, abychom je našli.“

„Možná i míň, kamaráde…“

„No vidíš! Ty dovedeš potěšit v každé situaci!“ S těmi slovy položil Ginger na Bigglesův stůl stoh londýnských deníků, s nimiž právě dorazil poslíček z přízemí.

Zavládlo ticho, přerušované Bigglesovým listováním v novinách. „O krádeži tu toho moc není,“ mumlal si pro sebe. „Novináři píší vlastně totéž, Ze všech možných obrazů v sále, zmizely jenom tři a právě ty tři nejcennější. Byl to Rembrandtův autoportrét, pak dílo zvané Chlapec v černém od El Greca a taky olejomalba, kterou nazývají Donna Lucia od Franka Halse. Asi to bude znázorňovat nějakou ženu… Zloději se zaměřili jenom na staré mistry. Je zajímavé, že žádný z kousků moderního umění a bylo jich tam prý požehnaně, zájem zlodějů nevzbudil. Je divné, že to v žádném z těch článků,“ poklepal na hromadu novin, „reportéři příliš nezdůraznili.“

„A co nám to vlastně říká? Proč to považuješ za tak moc důležité?“ obrátil se k němu Algy.

„Zloděj věděl naprosto přesně, po čem jde. Z toho plyne, že je v branži expert, že o tom, které obrazy tam visely, věděl dávno dopředu. Úplně přesně se to odehrálo při těch předchozích loupežích. Tohle nejsou náhodné krádeže. Kdepak, žádná shoda náhod! Z toho můžeme tedy vyvodit i závěr, že obrazy z naší země putují na

jedno místo, patrně do rukou jediného člověka, který je mozkem celé zločinecké akce. Ten má přesné informace, kde se který obraz nachází a právě tam posílá své lidi, kteří odvádějí svou špinavou práci přesně podle programu. Aspoň tak se mi to čím dál víc jeví. Ptáte se, jak ví tak přesně, kde jsou obrazy umístěny? No přece se na ně předtím zajede podívat! Navíc jsem si jist, že je cizinec. A protože nikdo duševně zdravý, z lidí bydlících u nás, by nekoupil jediný kousek, o němž by tušil, že pochází z krádeže, soudím, že záhadný cizinec své úlovky tady neprodává. Je dokonce pravděpodobné, že je neprodává vůbec nikde, že obrazy putují do nějaké sbírky. Neodvažuji se vůbec hádat, kde by ta sbírka mohla být. Je to skutečně hádanka, ale my jsme policisté. Někde začít musíme. Nemůžeme se pustit do chaotického pátrání bez určitého plánu a vodítka…“

„Jaké zde máš krucinál vodítko?“ vybuchl Ginger. „Mě to připadá úplně beznadějné, vážení.“

„Neměl jsem moc času si to nechat projít hlavou, ale přece jenom se mi začínají rýsovat dva možné přístupy k celé věci. Samozřejmě, je to ještě dost na vodě,“ dodal rychle Biggles a pokračoval: „Jestli ovšem nepodnikneme vůbec nic, plukovník i nejvyšší šéf tohohle baráku nás budou mít za neschopné pitomce. Ředitel Yardu si myslí, že obrazy jsou z Británie dopravovány letecky. V tom s ním souhlasím. Zkuste tedy uvažovat se mnou. Pokud si pro ukradené malby musí někdo přiletět, není myslitelné, že by při této zlodějské misi jenom tak zbůhdarma poletoval sem a tam nad naším územím. Nesmysl! Letadlo se musí omezit na minimum našeho vzdušného prostoru. To tedy znamená, že od té doby, než si někdo pro obrazy přiletí, jsou

uskladněné někde na našem pobřeží. Podle mého názoru bychom se měli zaměřit na přistávací možnosti na našem východním pobřeží.“

„Proč zrovna na východním pobřeží?“

„Protože předpokládám, že obrazy poputují na východ. Uvažujte rozumně. Na severu to nepřipadá v úvahu, protože si nedovedu představit, že by někdo obrazy vlekl někam na severní pól. Musím vyloučit i jižní pobřeží, protože, jak říkal ředitel, série krádeží obrazů se udála i ve Francii. Všechno probíhalo jako u nás. Není tedy příliš pravděpodobné, že by někdo ty obrazy dopravoval z Anglie do země, kde právě ukradl jiné obrazy. Určitě je tomu jinak. Obrazy, ukradené ve Francii, zmizely stejnou cestou a na stejné místo jako ty, které se pohřešují v Británii. Pokud budeme zvažovat západní pobřeží, bude nám okamžitě jasné, že náklady na zajištění non-stop letu přes Atlantický oceán by při dnešních technických možnostech převýšily cenu ukradených obrazů. Navíc je jasné, že transatlantický let by musel být vypraven z letiště. Nemůžete dost dobře tankovat stovky galonů pohonných hmot a nemít po ruce věrohodné vysvětlení pro různé zvědavce… Ne, pánové! Můj tip je východní pobřeží, nějaké klidné místo, které lupičům umožňuje, aby nemuseli riskovat lety nad naším vnitrozemím.“

„Milý hochu, to se ti to řekne, východní pobřeží. Dovedeš si představit, že je máme uhlídat odshora dolů?“ potřásal hlavou Bertie.

Ale Biggles se nedal: „Hned se k tomu dostaneme. Je zde totiž jakási možnost, že si to území, které budeme prověřovat, ještě podstatně zmenšíme. To mě přivádí k tomu druhému základnímu přístupu, jak jsem o tom

mluvil na začátku. Musíme začít v Londýně. Vycházíme pořád z předpokladu, že muž v pozadí je cizinec, který rozumí obrazům. Shodujeme se v tom, že místním chmatákům by kradení mistři nebyli k ničemu. Tedy, tento gentleman v pozadí obrazy dobře zná, protože je viděl, ví přesně, v kterém domě jsou, ve které místnosti i to, kde konkrétně tam visí. Opakuji, protože je sám na vlastní oči viděl! Vycházím z toho, že šéf bandy těsně předtím, než spustil akci, sám osobně zašel do příslušné galerie a provedl, tak říkajíc, průzkum na místě. To je tedy moje představa a na ní chci teď zapracovat!“

Biggles se na okamžik odmlčel a pak rozhodl: „Tady začneš ty, Algy. Chci, abys hned zajel do Bond Street, kde je ta umělecká galerie, z níž v noci na dnešek zmizely tři cenné obrazy. Popovídej si s majitelkou, nebo aspoň s tím, kdo tam za to odpovídá. Snaž se dozvědět, jak dlouho byly pohřešované obrazy veřejně vystaveny. Zjisti, jestli galerie rozesílala pozvánky na výstavy a opiš si ze seznamu adresátů všechny zahraniční obchodníky s obrazy nebo sběratele. Určitě tam budou mít knihu návštěvníků. Většinou v takových galeriích bývá. Vypiš všechna jména cizinců, nezapomeň na adresy, pokud tam budou. Prověř, kteří z těchto všech lidí jsou trvale hlášeni k pobytu v naší zemi. Pokud nejsou, tak, kde se obvykle ubytovávají, pokud jsou zrovna tady. Vyptávej se na cokoliv dalšího, pokud tě to zaujme a bude se ti zdát, že by to mohlo být ve vztahu k případu. Vezmi si s sebou Bertieho, ať ti dělá společnost. Jestli obrazy ještě nedopravili za hranice, dlouho už to trvat nebude a tak pochopte, že nemáme času nazbyt.“ Jakmile Algy a Bertie odešli, zeptal se Ginger: „A co budu dělat já?“

„Ty můžeš vyrazit se mnou a budu chtít jenom to, aby ses dobře koukal kolem sebe. Dokud je světlo, vytáhneme si starého dobrého austera a trošku se proletíme nad východním pobřežím a pěkně si zkontrolujeme území vhodná k přistávání. Na mapě toho moc nezjistíme… Pokud vím, ve východní Anglii je spousta míst, kde se dá pohodlně přistávat. Doopravdy si sám nemyslím, že třeba zahlédneme letadlo těch výtečníků, ale rozhodně se na pobřeží trochu zorientujeme a nakonec to přece znáš – jeden nikdy neví. Když budeme vysedávat tady, tak nezjistíme nic. Ze vzduchu můžeme zahlédnout něco, co bude mít třeba spojitost s tím, co Algy a Bertie zjistí na Bond Street. Ale už si moc dlouho hrajeme na jasnovidce… Raději pojeďme na letiště!“

O půl hodiny později byl už policejní auster ve vzduchu a nabíral kurs na východ.

Ginger propátrával ostřížím zrakem bažinaté pobřeží v Essexu a najednou poznamenal: „Je zde ještě jedna možnost v souvislosti s tou aférou s obrazy. A nikdo na ni nepomyslel. Pojišťovna! Nemyslíš, že by v pozadí mohla být banda, která čeká na vypsání vysoké odměny za nález obrazů, nebo za pouhou informaci, která povede k jejich nalezení?“

„Kdepak, v tomhle to nebude.“

„Proč ne?“

„Protože ani v jediném z předchozích případů se nestalo, že by někdo získal vypsanou odměnu. A to si piš, že šlo pokaždé aspoň o dvacet tisíc liber a to už jsou slušné prachy. To je vlastně hlavní důvod, proč jsem si jist, že to zloději nepodnikají jednoduše pro peníze. Věř mi, ty obrázky nejsou ani na prodej! Někdo, snad bohatý

sběratel, je někde shromažďuje. To je člověk, který je za tím vším. Jsem si skoro jist, že žije v cizině. A pokud mám pravdu, je jasné, že jakmile obrazy dojdou na místo určení, zmizí jako by se po nich země slehla.“

Auster se už vznášel na dohled moře a pomalu obrátil na sever, klikatou čarou podél okraje pobřeží.

Ginger chvíli přemýšlel a ozval se znovu: „Tady je, jak se koukám, dostatek otevřeného prostoru s plochým povrchem, že by zde mohl přistát celý letecký pluk.“

„Máš pravdu, ale ten náš ptáček potřebuje ještě něco víc než jenom plošinu dobře přístupnou ze vzduchu. K tomu místu musí vést cesta, po níž může přijet auto s drahocenným nákladem. Určitě s obrazy nikdo neběhá jenom tak pěšky. I když je vyříznou z rámů a stočí, vznikne docela objemný balík, který taky něco váží. Dojista pojedou autem… A ta přistávací plocha by měla být asi někde dál od domů, nikde by neměla být žádná usedlost v dohledu, jinak by se to přece prozradilo. Pokud budeme hledat taková místa, myslím, že se nám pátrání ještě zúží.“

Auster letěl dál podél okraje mořské hladiny nahoru hrabstvím Suffolk. Ginger si všiml, že mezi pobřežními městečky byly dosti dlouhé úseky úplné pustiny, kde ani půda nebyla obdělávána, ale většinou tam byly zároveň patrné velké vodní kaluže a rákosí, což dokazovalo, že půda je bažinatá. Biggles sestoupil níž. Zahlédli ostrůvky naplavenin, které často mizejí vlivem přílivu a o kus dál byly patrné dlouhé holé pláže, většinou z oblázků, ale místy i písčité. Na nich by za příznivého větru mohlo lehčí letadlo docela dobře přistát.

Biggles si všiml, že Ginger něco upřeně pozoruje na své straně kabiny. Zvolal tedy: „Na co to pořád koukáš?“

„Sám nevím. Podívej se na tu úzkou zátoku tady, s tím velkým domem na vnitřním konci. Vidíš ty bílé kousky na hladině? Co to k čertu může jenom být? Ptáci to nejsou. Vítr s nimi tak divně pohazuje, to není určitě nic živého…“

Biggles otočil stroj, aby se taky podíval na podivné bílé kousky neznámé hmoty: „Ale vždyť to vypadá jako papír, jakoby tam dole měli někde obrovský piknik a nechali tam po sobě pěkný binec. Nebo, že by to bylo jenom nějaké smetí, které vítr zavál až tam z té osady, co je asi míli daleko? Kousek odtud je přece mlýn a není vyloučeno, že tam vyhodili nějaký odpad do říčky a ta ho zanesla až sem… Vidíš, tady je uvázaný jakýsi člun u malého přístaviště před domem. Nejspíš ho používají k rybaření. Počkej ještě… Nějak mi to připomíná cosi, co jsem už někdy nedávno kdesi zahlédl… Musím se zamyslet. Jak se ta usedlost jmenuje?“

Ginger se zahloubal do mapy: „Frantham.“

„To jsem opravdu v životě neslyšel.“

Auster pokračoval v cestě až nad Wash, kdy Biggles pohlédl překvapeně na své náramkové hodinky: „Měli bychom se pomalu vrátit. Tak jsme se nedověděli nic jiného, než to co už víme. Je zde zkrátka hodně míst, kde by se lehký letoun mohl bez potíží dostat na zem, pokud by to tu pilot trochu znal.“

Služební letadlo se poslušně vracelo na základnu… Při přistání se Biggles s Gingerem vrátili zpátky do úřadu, kde už na ně čekali Algy s Bertiem.

„Tak jak jste pořídili?“ volal Biggles hned na prahu.

„Nevíme nic, co by vás ohromilo,“ odpověděl Algy. „Šéf galerie nám poskytli všechny informace. Měls pravdu, že posílali pozvánky. Rozeslali jich hodně,

některé i do ciziny, všechny souvislosti s prodejní výstavou, kterou otvírali před týdnem. Každý zákazník se musel zvěčnit v knize. Opsali jsme jména i adresy všech zahraničních hostů.“

„Sídlí snad někdo z nich poblíž východního pobřeží?“

„Pokud víme, tak jeden,“ nahlédl Algy do svého poznámkového bloku a znovu proletěl všechna jména. „Nějaký… zde je to… Nějaký baron Wolfner, prý uznávaný maďarský historik umění a umělecký kritik. Je to starý návštěvník všech výstav a dražeb. Má v Británii své sídlo někde v Suffolku. Jmenuje se to… počkej… jo, Frantham…“

Biggles svraštil obočí: „Podívejme se. To je podivná shoda náhod. Nebo, že by to ani náhoda nebyla? My jsme totiž asi před dvěma hodinami ten Frantham dlouho obhlíželi.“ Na tváři se mu zračilo napětí a díval se významně na Gingera. „Je tam, poměrně velký dům u zátoky. Zrovna to by mohlo být to sídlo. Na vodní hladině tam pluly divné kousky čehosi bílého. Pořád mi to něco připomínalo, ale ani zaboha jsem si nedokázal vzpomenout. Teď se mi to vybavilo! Před časem jsem se účastnil výcviku mladých pilotů v oblasti jezer. Zkoušeli jsme přistávat s hydroplánem a takové věci. Dovedete si představit, že pro nezkušené piloty je to docela zabíračka, bezpečně přistát s takovou mašinou, dokázat to přesně odhadnout, kdy dosedáte na tu klidnou vodní plochu… Abychom jim to usnadnili, rozházeli jsme na hladině jezera rozložené dvoulisty novin. To je ono! Noviny!“

„Nerozumím.“

„Prostě ty obdélníky, nepravidelně rozprostřené na hladině u břehu, které jsme viděli u Franthamu, to byly

taky noviny. A bylo jich tam na jednom místě velice moc. To přece nemohla být žádná náhoda. Mám pocit, že jsme se, jak říká staré anglické úsloví, koukali na nesprávný strom… Pořád jsme zvažovali vhodné místo pro přistání na zemi. Houby! Tohle zní docela pravděpodobně. Úzkou zátokou se tam každý snadno dostane a letadlo mohlo přistát na vodě poblíž břehu. Je to trochu odvážné tvrdit, ale já jsem si prakticky jist, že to byl novinový papír a zároveň vím, komu posloužil a nač. Tahle místa jsou dost daleko od míst, kde si lidé mohou vyrazit na piknik…“

„Ale neviděli jsme žádnou přístupovou cestu,“ poznamenal Ginger.

„Člověče, pokud je tam dům, tak někudy musí k němu vést i cesta.“ Biggles se obrátil na Algyho: „Dověděl ses ještě něco zajímavého o tom baronovi, jak jen se to jmenuje?“

„Wolfner… Nic zvláštního o něm nevědí. Je v uměleckých kruzích dobře zapsán. Na zimu vždycky odjíždí do zahraničí a má ve zvyku se vrátit, jakmile začnou letní prodejní výstavy. Jezdí si v rolls-royce a mívá při sobě hodně peněz.“

„Rolls-royce není důkazem, že jeho majitel je poctivý člověk. Tenhleten baron může být klidně ten chlap, co po něm paseme, ale samozřejmě taky nemusí… Ovšem zdá se být jisté, že někdo využívá zrovna tuto zátoku a podle značek z novin je skoro jisté, že slouží nějakému letci. Jiný důvod pro značkování nevidím. Loď by nic takového nepotřebovala… To, že nějaký odborník na obrazy žije na pobřeží, může být jenom shoda okolností. Ale ty ostatní okolnosti budeme muset prověřit. Nechci tvrdit předčasně, že jsme už našli řešení

naší záhady, ale rozhodně je to důvod k vyšetřování. A – mezi – námi jiné vodítko se nám zatím neobjevilo. Velkou otázkou je, jestli někdo ty papíry rozprostřel kvůli včerejší noci, nebo kvůli té dnešní…“

Ozval se Bertie: „Řekl bych, že jde o dnešek. Noviny nevydrží na hladině zase nekonečně dlouho. Nasáknou vodou a jdou postupně ke dnu, nebo se po čase i rozpustí.“

„Zní to pravděpodobně. Gingere, připrav honem auto a já se zatím podívám do podrobné mapy. Musím taky za plukovníkem, aby věděl, co podnikáme a nesháněl nás mezitím tady.“

„Ty nechceš letět?“ otázal se nedůvěřivě Ginger.

„Tentokrát ne! Pokud by se objevilo letadlo, myslím, že se ničeho v zátoce nedočkáme. Oni budou mazaní. Z domu je možné přehlédnout celé okolí. My musíme jet autem a měli bychom tam být do soumraku. Dělej, padáme!“

Okolo deváté večer zastavilo policejní auto blízko zátoky, tak aby nebyli zpozorováni z cesty, která odbočovala přímo k velkému stavení, které bylo vzdáleno asi míli od vlastní osady jménem Frantham. Odbočili na úzkou cestu, která vedla podél pobřeží. Před ní ležel už jenom pruh divoce zarostlé, neobdělávané půdy, jenž končil úzkým pásem pláže, omývaným mořskou vodou.

Už se téměř setmělo, ale počasí bylo mírné, ani vítr se nezvedal a měsíc na nebi se blížil úplňku. Podmínky byly pro noční výlet víc než příznivé… Na cestě nebyl vůbec žádný provoz. Jediné světlo široko daleko vrhalo velké okno v průčelí usedlosti… Krajina byla ponořena

do ticha, nepočítáme-li ojedinělý výkřik ptáka, jenž chvílemi dolehl od pobřeží.

„Teď mě všichni dobře poslouchejte," řekl úsečně Biggles. „Musíte bezpodmínečně plnit mé rozkazy. Musíme se dostat co nejblíž k tomu světlu. Jsem přesvědčený, že se něco bude dít právě tam u toho malého přístaviště, kde kotví loďka. Opatrně se přiblížíme a skryjeme. Zůstaneme na místě a budeme čekat. V žádném případě nesmíte mezi sebou mluvit!"

Vydali se opatrně přes bažinatou plochu, na níž tu a tam stály viditelné kaluže. Jejich mlčenlivý pochod nerušilo nic, nepočítáme-li šustění křídel poplašených ptáků. Najednou se před nimi otevřela hladká vodní plocha zátoky, která v měsíčním světle vypadala jako souvislý, jemný příkrov ledu. Ve světle měsíce nebyli schopni rozeznat novinový papír, který ve dne tak zřetelně pozorovali zhora. Ale Biggles opatrně sestoupil až na okraj a přebrodil se několik kroků pobřežním blátem. Když se vrátil k ostatním, byl po kolena zmáčen špinavou vodou, ale v ruce třímal vítězoslavně novinový papír, jenž ukořistil ve tmě. „Přece jenom noviny," vydechl skoro neslyšně. „Jenom se dobře podívejte, že jsem měl pravdu. Teď si je dobře prohlédneme, co je to za tiskovinu. Udělejte mi ze svých blůz malý stan, já si tam vlezu a omrknu ty noviny. Držte blůzy pevně, aby nikdo nezahlédl světlo mé baterky!"

Mlčky mu vyhověli. Biggles zalezl pod kryt z nepromokavých kombinéz a rozsvítil silnou policejní svítilnu. „Oukej," mumlal si pod vousy. „To jsem potřeboval vědět. Je to nějaký cizí časopis, z kvalitního papíru, který vydrží na vodě daleko déle než obyčejný novinový papír. Je to popsáno úplně neznámou řečí, ale

zde jsou například obrázky starožitností. Něco takového tady určitě nerozházeli vesničané. Ne, ne… Tenhle časopis musí pocházet ze sídla, na které hledíme.“ vylezl ven se zhaslou svítilnou, dal jim pokyn, aby se zase oblékli a pak šeptem přikázal: „Vyrazíme!“

Pohybovali se pomalu a každou chvíli se zastavovali, aby pozorně naslouchali. Šli podél zátoky, bez nesnází přebrodili potok, který tekl od vesnice a dosahoval až okraje pozemku, ně němž stál dům. Dům byl ponořen do ticha, nikde ani náznak pohybu nebo vůbec života. Jedinou známkou obydlenosti bylo silné světlo v okně orientovaném směrem k zátoce. Přikradli se až k malému přístavišti a prohlédli si člun. Vesla byla navlečena tak, aby bylo možno loďku okamžitě použít. Hned vedle rostlo několik vrb a hustá křoviska. „To se nám bezvadně hodí,“ prohlásil potichu Biggles. „Zde se můžeme pohodlně ukrýt a nikdo nás neuvidí. Těžko říct, jestli loď vypluje vstříc letadlu, pokud teda nějaké vůbec přiletí, nebo jestli se letadlo přiblíží samo. Chtě nechtě si musíme sednout a počkat…“

Přikrčili se na bobek na zavlhlou zem a započali svoji nepohodlnou noční hlídku. Čas pomalu ubíhal…

Byla to zatím jenom nuda. Nedělo se sice vůbec nic, ale začínali toho mít plné zuby. Z obrovské vodní hladiny se neozvalo ani šplouchnutí, jenom odraz velikánského měsíce se pomalu sunul po vodě. Byli vystaveni náletům množství komárů, ale z důvodů absolutního utajení se neodvažovali ani zapálit cigaretu. Byli ponořeni do svých myšlenek…

Trvalo to něco víc než hodinu… Pak se do ticha ozval zřetelný zvuk, který se nesl velice daleko. Nebylo možné pochybovat. Přijíždělo nějaké poměrně hlučné

auto. Jelo po cestě, která se vinula za domem. Teď zastavilo. Slyšeli hlučné bouchnutí dvířky. Potom se ozvaly hlasy, jako by někdo vítal příchozího.

„Tak to už je veselejší," zašeptal Biggles.

„Kdopak se to sem trmácel uprostřed noci?" ozval se stejně tichým hlasem Ginger.

„Myslím, že někdo přivezl obrazy. Aspoň doufám."

Hlasy však umlkly a zase zavládlo naprosté ticho. Naši hrdinové trpělivě čekali dál… Uplynula už skoro další hodina, když se najednou, jako mávnutím proutku, rozzářila světla ve všech oknech velkého domu. Záplava světel ozářila hladinu úzké zátoky. Biggles si pomyslel, že osvětlený dům je vlastně znamení, které je viditelné na dobrých padesát mil.

Teď přišel opravdový nápor na jejich nervy. Začaly se přibližovat hlasy. Proti světlu vydávanému všemi okny se ve tmě rýsovaly obrysy dvou postav – jedné vysoké a štíhlé a druhé naopak malé a tlusté. Štíhlý muž nesl na zádech břemeno, které zdálky vypadalo jako srolované linoleum. Oba muži se zastavili na plošince přístaviště a dali se do rozhovoru v naprosto neznámé řeči. Slova zněla opravdu cize a nepřipomínala žádný ze známějších jazyků.

Biggles se nahnul ke svým přátelům. „Nebudeme čekat na letadlo. Algy, ty půjdeš se mnou a vy dva počkáte, až co se semele a pak dělejte, co umíte. Jasné?" Pak se vztyčil a zavolal silným hlasem s oběma dlaněmi stočenými u úst: „Jsme policejní důstojníci. Žádáme vás, abyste mi ukázali obsah toho balíku!"

Několik vteřin všichni mlčeli. Oba muži zůstalí strnule stát jako by do nich uhodilo. Pak se události daly do pohybu. Muž s nákladem na zádech své břemeno

odhodil a dal se na útěk. Biggles vyrazil za ním. Muž se otočil, napřáhl ruku a tmou třeskl výstřel. Někde nad Bigglesovým ramenem hvízdla kulka. Jakmile se muž otočil podruhé, rychlejší Biggles se mu skokem zavěsil za nohy. Obě těla se zazmítala na zemi. Biggles se zavěsil za paži svírající pistoli. Potyčka netrvalo dlouho. Muž s pistolí zůstal bez dechu ležet. To se už o něj postaral Bertie. Biggles napřed na zemi nahmatal pistoli, zajistil ji a pomalu se i s ní zvedl. Pohledem si ověřil, že muž má dost.

„Nasaď mu pouta!“ křikl jenom a otočil se k Algymu a Gingerovi, kteří už drželi malého muže. Ten se pokoušel protestovat, v lámané angličtině.

Biggles ho bezohledně přerušil: „Dobře, dobře… Teď budu mluvit zase pro změnu já. Vy jste baron Wolfner?“

„Ano a chodlam si stěšofat!“

„Mlčte a neunavujte se! Chtěl jsem vědět jenom to!“ Zacvakly další náramky. „Radím vám, abyste se připravil na vysvětlování. Střelba na policisty je v této zemi čin, který se vždycky podrobně vyšetřuje.“

Baron, jak se ukázalo, byl starší muž, pod nímž se teď podlomila kolena. Klesl na vlhkou zem a nebyl schopen slova.

„Postarej se o něho, Algy a já se podívám tady na tohle!“ Přikázal Biggles, vytáhl z kapsy zavírací nůž a začal přeřezávat provazy na povrchu balíku.

„To být enom tóó… obrasy…“ snažil se opět protestovat baron.

„Já se jenom podívám, jestli to náhodou nejsou ty, které sám hledám,“ zašklebil se na něho Biggles.

„To já už chápat," svěsil hlavu zničený baron. Hlas se mu třásl, když pokračoval: „Fy ůš na to pšišli… Jásne… A to ůš je šecko, co fy ot nás potšebovat?"

„Ne. Ještě potřebuju vědět, kdy přiletí letadlo!"

Baron rezignoval s hlubokým vzdechem: „Tak fy víte šecko, já myslím… Nebudu lchát. Ten éroplán pšíletý kášdou chfílku…"

Biggles se na zajatce zadíval ostrým pohledem a řekl nezvykle tvrdě: „Dejte si sakra pozor, vy dva! Jestli se pokusíte pilota nějak varovat, bude s vámi zle, to vám slibuju!! Algy, vyveď je někam dál od cesty!"

Oba cizinci ustrašeně zmlkli. Biggles si zapálil cigaretu.

Dlouho však tentokrát opravdu nečekali. Ve směru od moře ucítili jemný závan zvířeného větru, jak letadlo s vypnutými motory klouzalo směrem k nim. Pak se ozvalo mohutné plácnutí a pobřežní přístaviště zasáhla vlna zvířené vody. Na hladině se objevil malý hydroplán. V okamžiku naskočila vrtule a letadlo popojelo blíž. Pak vrtule opět zmlkla s hvízdavým zvukem. Z kabiny vyskočil muž a několika kroky se ocitl na pevnině.

„Jste sám?" vykřikl Biggles.

„To se ví. Jsem dycinky sám," houkl v odpověd a pak se najednou zarazil a podezíravě si Bigglese změřil.

„No jenom pojďte blíž!" nařídil mu přísně Biggles. „My jsme policejní důstojníci a čekáme už jenom na vás. Nezkoušejte na nás nějakou hloupost. Já na vás mířím, pokud jste si nevšiml…"

Pilot se ohlédl a spatřil, že pár kroků za ním stojí Ginger, že mu odřízl cestu k letadlu. Bezmocně pokrčil rameny, vytáhl pistoli z kapsy a podal ji Bigglesovi.

Ozval se zvuk dalších náramků, které cvakaly na jeho zápěstích.

Najednou se za nimi ozval další hlas. Biggles se obrátil. Pomalu se blížili dva muži v policejních uniformách.

„Nepotřebujete nějakou pomocnou ruku?“ pronesl líně inspektor Gaskin, kterého dobře znali ze Scotland Yardu. „Zdálo se mi, že slyším nějakou střelbu…“

Biggles neskrýval překvapení: „Kde se tady berete, inspektore?“

„Plukovník Raymonď mě požádal, abych jel za vámi a zasáhl, kdyby snad nastaly nějaké trable. Ale koukám, že vám to tu s těmi darebáky jde jako po másle.“

„To je od náčelníka velice laskavé, ale jak vidíte, podařilo se nám to zvládnout bez problémů. Souhlasím, že to šlo jak po másle. V každém případě vám děkuji.“

„Takže pro nás nemáte žádnou práci?“

„Ale jo… Můžete sebrat tyhle tři výtečníky a dopravit je do vyšetřovací vazby. My se totiž budeme muset k našemu autu přebrodit přes močál, kudy jsme sem přišli. Předtím bych se rád ještě mrkl támhle na to auto a zajistil je před případným zneužitím někým nepovolaným. A kde máte auto vy, inspektore?“

„Přímo na hlavní příjezdové cestě.“

„Tak buďte té dobroty a než nastoupíte do auta, porozhlédněte se trochu v domě. Nemám tušení, jestli tam najdete něco zajímavého, nebo snad dokonce neobjevíte někoho, kdo by nás taky mohl zajímat. My jsme zatím neměli čas se tím zabývat, jak vidíte.“ Pak Biggles opatrně rozbalil balík, který baronův společník vlekl na zádech. Ve světle silné baterky se objevila tři plátna s olejomalbou. Na prvním z obrazů byl namalován

chlapec v obleku z černého sametu. Biggles podal srolované obrazy inspektorovi: „tady tu maličkost si vezměte s sebou taky.“

„Hergot, vy máte ale z pekla štěstí,“ neudržel se Gaskin. „To, co jste právě předvedli, je nejrychlejší detektivní práce, kterou jsem kdy v životě viděl. Vy snad máte nějaký šestý smysl či co…“

Biggles se spokojeně rozesmál: „To víte, že mám. Ale spíš bych to řekl tak, že životní zkušenost mě naučila, abych to, na co se koukám, skutečně viděl. A to je všechno…“

„Nerozumím.“

„Někdo zde v zátoce rozházel obyčejný novinový papír. Uviděl jsem moře novin, kde by je nikdo nečekal. No a pak už to bylo děsně jednoduché.“

„Obávám se, že vám stále nerozumím,“ mumlal zmatený inspektor. Biggles se jenom zašklebil: „Pusťte to z hlavy. Pokud byste tomu rozumněl, teď byste měl mokro v botách jako já. To mi připomíná, že ze všeho nejdřív musím skočit domů a vyměnit si ponožky. Tak nashle, inspektore…“

ZÁHADA NA VŘESOVIŠTI

Policejní pilot Ginger Hebblethwaite letěl sám ve svém služebním austeru a z poměrně malé výšky asi patnácti set stop systematicky obhlížel bezmračné nebe nad ním a okolo něj i třpytivé vody kanálu La Manche po levé straně a zvlněné panorama krajiny v hrabství Devonshire po pravé ruce. Bylo právě plné léto, prázdninová pohoda. Podíval se na hodiny. Přesně pět hodin ráno.

Ginger byl na pravidelné hlídce, které se říká hlídka za svítání. Neletěl za nějakým stanoveným cílem, ale byl připraven si všímat všeho, co by mohlo nějak souviset s jeho služebními povinnostmi jako pilota zvláštního oddělení Scotland Yardu. Stále se vyskytovaly věci, které musely být objasněny. To byl vlastně důvod, proč byl zrovna on dnes ve vzduchu. Připadal si tak trochu jako obyčejný městský strážník na své pravidelné obchůzce. Tak jako on, ani Ginger nečekal, že uvidí něco kromobyčejného, vykonával prostě rutinní policejní práci. V hlavním stanu Scotland Yardu však moc dobře věděli, že možnost překvapivého zjištění se nedá vůbec vyloučit a zvláště ne v těchto moderních dobách, kdy organizovaný zločin hledal stále nové způsoby, jak převézt muže zákona. Letecká doprava se stala jednou z oblastí, kde tyto dvě proti sobě stojící strany sváděly právě nesmiřitelný boj.

Zatím nezahlédl vůbec nic více vzrušujícího než nafukovací gumové lehátko, jímž vlny pohupovaly směrem od Sidmouthu. Asi uplavalo nějakému nepozornému rekreantovi. Lehátko bylo prázdné, široko

daleko nikdo, ale Ginger přece jen základně ohlásil jeho polohu, aby je vylovila místní policie.

Ginger byl náramně spokojený se svým zaměstnáním a zvláště se radoval z úkolů, jako byl ten jeho dnešní. Obloha byla zářivě modrá od obzoru k obzoru, vzduch byl lehký, protože auster se šinul po obloze jakoby ani nepotřeboval pilota a krajina dole vypadala v záři paprsků vycházejícího slunce nádherně a vyzařoval z ní klid a mír… V takové dny si i zkušení piloti obvykle začínají v kabině pobrukovat své oblíbené písničky. Je to prostě idylka… I Ginger se přistihl, že si prozpěvuje melodii beze slov.

V prostoru, kam se jeho auster blížil, se dole rýsoval rozlehlý objekt Dartmooru, pověstné věznice Jejího Veličenstva pro těžké zločince. Žulové zdi trestnice byly šedé, jejich věže byly opatřeny nahoře jakýmsi zubovitým cimbuřím… A kolem dokola samá pustina, pověstné anglické vřesoviště. Jen tu a tam se zazelenaly menší úseky lesního porostu, jež působily v rozlehlém prostoru vřesovišť velice sympaticky. Na mnoha místech ještě visela řídká mlha, kterou vycházející slunce rychle rozptylovalo. Úporně se však držela nad bažinami… Ginger obhlédl tuto západní hranici své určené oblasti, nechal moře za zády a provedl velký oblouk směrem severním, než se definitivně obrátí zpátky a zamíří na základnu. Tento obloukovitý obrat ho najednou přivedl přímo nad srdce vřesovišť. Je to nehostinná, skoro neobydlená krajina…

Zrovna si říkal, že zde se nedá dost dobře žít, když zahlédl skupinu několika budov, ze severu chráněnou proužkem lesních stromů. Gingerovi se jevily jako mohutné starobylé duby. Zapamatoval si jejich uskupení

jako užitečný orientační bod pro případné příští lety a pomyslel si, kdo asi si může dobrovolně zvolit k žití tuhle pustinu… Vtom mu písnička beze slov zamrzla na rtech. Zaostřil svůj pohled na předmět dole, jenž se zde vyjímal víc než podivně. Zpola zakryto stromy totiž na zemi pod ním stálo letadlo. Stačil mu letmý pohled, aby odhadl, že s největší pravděpodobností je to auster, stejný typ, jako má sám… Nezahlédl nikoho poblíž letadla, ale mohlo to být i tím, že větve stromů zakrývaly výhled a navíc vrhaly dlouhé stíny. Nepochybně to bylo letadlo, velice pravděpodobně auster, ale víc se asi ze vzduchu zjistit nedá. Rozhodně nelze přečíst registrační číslo.

Ginger neměnil kurs, ale snažil se dobře si prohlédnout okolí. Těsně za stromy byl poměrně velký dům, nízký, ale dlouhý, s velkým dvorem a nějakými menšími budovami okolo. Na pruhu obdělávaného pole zářil červený traktor. Byla to tedy farma. Od domu ke vzdálené silnici vedla přes vřesoviště vyježděná polní cesta.

Ginger stočil pohled na rozloženou mapu na svých kolenou a pak se znovu podíval dolů. Letadlo bylo stále na svém místě, ale viděl z něj už o něco míň, protože se při jeho vlastním letu za tu chvíli změnil úhel pohledu. Ginger byl vyveden z rovnováhy, ale pokračoval v cestě. Co zde, k čertu, dělá to letadlo? Na druhé straně, říkal si, proč by zde někdo neměl mít třeba i letadlo. Pokud lidé žijí v takové odlehlé pustině, bylo by logické, kdyby využívali výhod soukromého letadla. Musel na to pořád myslet…

Když už nechal farmu i s letadlem dávno za sebou, napadlo ho, že není vyloučeno, že u farmy nějaký pilot pouze nouzově přistál. Mohl mít potíže a dirigoval svůj

let tak, aby se dostal aspoň k nějakému lidskému obydlí, odkud by mohl zatelefonovat pro pomoc, nebo požádat, aby kvůli němu někam zajeli…

Ginger dospěl k závěru, že svůj nález bral zatím na lehkou váhu, a že jeho povinnost policejní hlídky mu říká, že musí objasnit všechny neobvyklé skutečnosti související s provozem ve vzdušném prostoru. Otočil svůj stroj zpátky a ubral výšku asi na pět set stop. Bedlivě si prohlížel zemi pod sebou s ohledem na její kvality nezbytné pro případné nouzové přistání. Moc vhodného prostoru zde sice nebylo a povrch byl většinou drsný, ale přece jen si sám pro sebe uzavřel, že zkušený pilot by zde s lehčím letadlem určitě přistál bez komplikací. Marně hledal vyznačenou ranvej, kterou by čekal v případě, že majitel farmy sem běžně létá vlastním letadlem. Nikde nebyly znát stopy podvozku. Dole nebylo nic, žádná směrovka větru, ani bílý kruh, prostě nic, co by svědčilo pro to, že plochu někdo *využívá* jako skutečné letiště. Směr ranního vánku mu napovídal jenom pruh kouře, jenž vycházel z komína na střeše hlavní budovy. Toto všechno podporovalo jeho nápad s nouzovým přistáním. Pilot musel mít potíže a vyřešil to tím, že přistál poblíž farmy…

Ginger se rozhodl sestoupit ještě níž, aby přečetl registrační písmena a mohl po návratu zpátky v registru soukromých letadel prověřit komu stroj patří. Sestoupil tedy se svým austerem dolů a překvapením strnul. Za stromy už nevyčnívalo žádné letadlo. Nebylo vidět vůbec nikde okolo. Copak mohlo už odstartovat? Zapátral pohledem po obloze, ale nezahlédl široko daleko nic. Co se stalo? Kam se mohlo letadlo podít?

Poprvé jím projel záchvěv podezření, že zde nebude všechno v pořádku. Ještě jednou si zkontroloval svou polohu pohledem do mapy a cvakl palubní kamerou dva snímky, tak jak to v podobných případech dělávali… Za okamžik provedl další oblouk a vydal se definitivně domů.

Asi za hodinu vyhledal Bigglese, jenž seděl osaměle v místnosti řídícího střediska. Ginger mu beze slova podal dvě ještě vlhké fotografie.

„Copak se děje?“ řekl Biggles zlehka a ani se na obrázky nepodíval. „Snad jsi něco nezahlédl?“

„Člověče, já jsem viděl letadlo!“

„No jó… Uklidni se, teď jich lítá poměrně hodně…“ mínil sarkasticky Biggles.

„Poslouchej mě. Žádné nelítá tam, kde jsem je zahlédl já.“

„A kde to vlastně bylo?“ Biggles konečně odložil pero a odsunul papíry, na nichž pracoval.

„U Dartmooru,“ odpověděl stručně Ginger a pak teprve Bigglesovi podrobně vylíčil, co ráno viděl.

Biggles se pohodlně opřel na své židli. „To co mi tu povídáš, zní velice podivně. Nechci hned malovat čerta na zeď, ale… škoda, žes nezahlédl registrační písmena toho letadla.“

„Vždyť jsem ti přece říkal, proč to nešlo. Možná právě proto zatáhli letadlo mezi stromy. Je docela možné, že tam pilot zacouval, protože zaslechl, že se blížím já.“

„A to tě nenapadlo, že bys mohl přistát sám a zjistit, co se vlastně přihodilo?“

„Hned ne… Nebyla tam žádná přistávací dráha a zpočátku mi připadalo zbytečné riskovat, že rozbiju

podvozek čistě jenom kvůli své zvědavosti. Proto, abych zasahoval jako policajt, jsem vlastně neměl žádný důvod. Když jsem se po chvíli vracel, letadlo už tam nebylo. Někdo ho musel zatraceně rychle uklidit…“

„Kde je přesně to, místo?“

„Asi deset mil jižně od Okehamptonu. Nejbližší silnice, kterou jsem vysledoval, vede k Okehamptonu do Tavistocku. Má číslo A 386. Je vzdálená asi pět mil od farmy. Však se podívej, jak to tam vypadá.“ S těmito slovy položil Ginger před Bigglese fotografické snímky, které pořídil z paluby svého letadla.

Biggles mlčky prohlížel obrázky.

„Chceš, abych se tím začal zabývat?“ zeptal se Ginger.

„Právě uvažuju, co bys mohl udělat,“ odpověděl Biggles a zatápal po balíčku cigaret v kapse. „Není to místo náhodou docela blízko vězení v Dartmooru?“

„To právě ne! Řekl bych, že je to od vězení na míle daleko jižním směrem… Neměl bych se tam podívat zítra ještě jednou? Myslím ve stejnou dobu…“

„Pokud začneš nad farmou létat pravidelně a uvnitř se bude dít něco nekalého, je jasné, že ti lidé se leknou a aspoň na nějakou dobu svou činnost přeruší. Nevím, nevím…“

„Mohl bych,“ začal Ginger, „třeba přistát a přímo se rozhlédnout po domě. Ať už se tam děje cokoliv, budou mi to muset vysvětlit.“

Biggles vzdychl: „Takové vyptávání nepovede nikam, to si piš! Situace je taková, že farmář, nebo kdo tam vlastně žije, nemá zatím důvod k obavám jenom z toho důvodu, žes dneska ráno nad ním přeletěl.“

„No a jak se tedy dovíme něco víc?“

„Možná by bylo výhodnější se tam porozhlédnout pěšky. Turisté přece nejsou na vřesovištích zas až tak neobvyklý zjev. To by určitě šlo.“ Biggles sáhl do zásuvky pro zvětšovací lupu a zadíval se na jednu ze dvou Gingerem pořízených fotografií.

„Co si tam tak prohlížíš?“

„Tahle dvě zvířata na dvoře, zde vedle té velké stodoly.“

„Vypadá to jako dva vepříci, víš ta tmavá odrůda…“

„Není to vyloučeno. Mně se zase zdá, že jsou to psi. Mimochodem ta stodola je dost velká na to, aby se do ní vešlo malé letadlo. Tak by se snad dalo vysvětlit to dnešní bleskové zmizení letadla, jakmile ses otočil a začal vracet zpátky k farmě…“

„Je mi jasné, kam míříš. Mám se tam tedy vydat coby pěší turista a trochu se porozhlédnout?“

„Myslím, že na místě se to už nějak vyvrbí. Dobře nebo hůř, copak já vím? Pokud se tam neděje nic nezákonného, tak tě určitě farmářova žena pozve dál na šálek čaje. Jestli na tebe nebudou přívětiví, tak se musíš dobře dívat, co se tam vlastně děje… Kamaráde, dnes je přece tak nádherně. Počasí přímo stvořené pro toulky na vřesovišti. Počkej na. Bertieho, má se vrátit každou chvíli. Zaveze tě tam tím svým jaguárem a může ti dělat společnost. Zaparkujte někde šikovně stranou a dopřejte svým lenivým nohám trochu pohybu, co říkáš?“

„Než tam dorazíme, bude už dost pozdě.“

„Tím líp, člověče. Po setmění bude znít docela pravděpodobně vaše povídačka, že jste zabloudili. Dávejte ale pozor, abyste nezabloudili doopravdy. Okolo Dartmooru se občas semele i něco vážnějšího. Vezměte

si kompas a nezapomeňte na ty psy! Můžou být pěkně divocí…“

„Tak co vlastně přesně od nás očekáváš?“

„Pro začátek nic mimořádného. Zjistíš, jestli na farmě přechovávají letadlo a pokud ano, snaž se zapsat registrační písmena. To nám řekne komu vlastně patří a snad nám to i trochu naznačí, jakému účelu tam slouží. To by nám už stačilo, abychom se na to podívali blíž. Když jsme prováděli kontroly, vůbec si nevzpomínám, že by nějaký soukromník z oblasti Dartmooru žádal o registraci letadla.“

„Třeba je to člen nějakého leteckého klubu, který si jenom zaskočil na návštěvu.“

„I to není vyloučeno. V tom případě, když má pilot úřední licenci, nic mu nebrání, aby přistál na pozemku svého přítele pokud nějak neohrozí jiné lidi. Nemohl by to ovšem udělat mimo hranice Spojeného království, protože v cizině musí přistávat jenom na letištích, kde funguje celnice… Gingere, zatím nemáme důvod, abyste se začali vyptávat lidí z toho domu. Pokud se tomu budete moci vyhnout, bylo by to pro začátek lepší.“

Ginger přikývl: „Potmě toho opravdu asi moc neuvidíme.“

„K čemu máš nos? Jestli je tam někde schované letadlo, musíš je cítit!“

„Oukej. Snad nám to čmuchání nebude trvat dlouho,“ uzavřel rozhovor Ginger.

O půl hodiny později Ginger a seržant letectva Bertie Lissie už uháněli po silnici do Devonu, kde museli najít odbočku na silnici A 386, protože se na mapě znovu přesvědčili, že je to jediná cesta, po níž lze dosáhnout

nejbližšího bodu ve směru k farmě, ke kterému se dá ještě dojet autem. Uvažovali, že se ubytují a auto zaparkují v Okehamptonu, ale pak si uvědomili, že odsud by šlapali daleko delší cestu, tak to zavrhli. Pojedou co nejblíž k farmě. Noclehu v Okehamptonu využijí jenom k tomu, když to bude nezbytné…

Udělali si krátkou polední přestávku, trochu pojedli a doplnili benzín a olej v Bertieho autě. Okehamptonem projeli něco málo po sedmé a hned zabočili doleva na A 386. Slunce zapadalo, ale oni dobře věděli, že mohou počítat ještě se dvěma hodinami slunečního světla. Ani potom by orientace na planině neměla být zvlášť obtížná, protože měsíc dosáhl právě tří čtvrtin a jeho světlo nebylo nevýznamným pomocníkem… Ginger i Bertie nepočítali ani s tím, že by se snad počasí mělo nějak náhle zhoršit. Mírný vítr ze severní strany přinášel oblačnost a citelné ochlazení, ale vypadalo to, že v nejbližší době se deště bát nemusí.

„K farmě se dostaneme tudy, když se teď dáme víc doleva," poznamenal Ginger „Už to nemůže být daleko."

Brzy zjistili s určitostí, že se nemýlil a tak Bertie svého jaguára zaparkoval kousek za odbočkou na polní cestu, která vedla přímo k farmě. I sám název polní cesta se jim teď na místě jevil jako nadsázka. Byla to málo používaná pěšina, klikatící se mezi porostem vřesoviště, chvíli volná, hned zas přerušená keříky a zakrslými stromy, nebo z ničeho nic zatarasená šedým skaliskem, které museli obejít.

Zrovna v takovém místě, kde skaliny zdánlivě cestu přetínaly a nic nesvědčilo pro to, že by snad měla pokračovat, se Bertie s povzdechem zeptal: „Fakt, si, chlapče, myslíš, žes vybral tu jedinou správnou cestu?"

„Tím si nejsem jist," odpovídal vážně Ginger, „ale vím na sto procent, že z letadla jsem viděl jenom jednu cestu. Takže to musí být ona."

„No tak ji vyzkoušíme," zašklebil se povzbudivě Bertie a vykročil dál. Oba domnělí výletníci si předtím z auta vybrali dva malé batohy a bytelné turistické hole. Opravdu na první pohled dělali dojem běžných pěších turistů, jimiž se v létě Anglie hemžila.

„Jak dlouho se tudy máme trmácet?" ozval se po chvíli opět Ginger.

„Myslím, že tak pět mil, to znamená, že za hodinu bychom měli být na místě."

Pak nasadili beze slova svižné tempo, jakoby své poslání chtěli splnit co nejdřív. Vůbec se snažili chovat tak, že by je neměl nikdo spatřit. Jednak by zde asi bylo velice obtížné, pokoušet se utajit svůj příchod a jednak neviděli žádný rozumný důvod, proč si tady hrát na Indiány. I když se dobře rozhlédli na všechny světové strany, byli si jisti, že v této části vřesovišť není kromě nich živá duše. Vysoko na nebi kroužil párek káňat.

„Podívej, přece jenom tudy jezdívá nějaké auto," ukazoval Berite na otisky pneumatik na jednom místě vlhčí půdy. „Tohle přece znamená, že je zde pravidelné spojení se světem…"

„Ti, co tady na samotě žijí, by zde přece nemohli existovat bez auta. Přinejmenším musí jezdit na nákupy a vůbec pro všechno, co potřebují…"

„Rád bych ten jejich barák prohledal."

„Jenom opatrně," okřikl ho Ginger. „My se nesmíme chovat jako očka ze Scotland Yardu. Nezapomeň, že jsi obyčejný turista, který se tady někde zamotal a ztratil orientaci! Přece hlavně kvůli tomu se vlečeme s těmi

batohy. Pevně věřím, že tu výbavu, co v nich je, potřebovat nebudeme, ale musíme aspoň dělat ten správný dojem.“

Klopýtali dál a Ginger vrhal na oblohu stále častěji pohledy plné obav: „Tak nás v Yardu ujišťovali, že je hlášeno skvělé počasí a teď se koukni. Už bych se o to dvakrát nesázel…“

Za půl hodiny pleskly na zem první velké dešťové kapky. Během chvilky se to změnilo ve stálé mrholení, kterému lidé z vřesovišť říkávají ironicky *dartmoorský deštíček.* Stálý déšť snižoval viditelnost na méně než sto yardů. Ať dělali, co dělali, bylo zřejmé, že dneska parádně promoknou. Na cestu však viděli a na možnost návratu nepomyslel ani jeden z nich. Tak raději přidávali do kroku, co jim síly stačily. Nepotkali nikoho, nic zajímavého nezahlédli… Postupně se terén zdál být víc zvlněný, ale taky bylo mezi kopečky vidět větší rovné plochy.

Dorazili až ke skupině obrovských sukovitých dubů, jejichž větve byly bizarně pokřivené dávnými větry. Cesta vedla těsně vedle stromů. Ginger si byl jist, že toto jsou ty stromy, pod nimiž se ráno ukrývalo letadlo. Připadalo mu, že na své hlídce za svítání byl už strašně dávno… Prohlédli si stromy i půdu v těsné blízkosti, ale nezjistili nic, co by stálo za řeč. Letadlo zde už dávno nebylo a ani nezanechalo žádné stopy. Zatímco se motali okolo vysokých dubů, náhle se setmělo. Bylo to dáno samozřejmě pokročilejší hodinou, ale přispělo k tomu i deštivé počasí s oblohou zataženou olověnými mraky. To, co jim před polednem připadalo jako báječný výlet, se změnilo ve štrapaci v blátě, tmě a vlezlém, všudypřítomném vlhku. Ginger začal v duchu litovat, že

projevil takovou iniciativu a dal se přesvědčit o tomto pochybném podniku. Kdo mu to nakukal, že se tak začal zajímat o jakési pitomé letadlo…

„Tak jsme konečně tady," ukázal Ginger na obrysy budovy před nimi. Pak se otočil k Bertiemu: „Musíme se teď pokusit trochu si tu farmu zvenčí prohlédnout. Pokud na někoho narazíme, začneme se vyptávat na cestu, prostě tak, jak jsme se domlouvali…"

„Jasně. Necháme si vysvětlit cestu k nejbližší silnící."

Bez jediného hlesu se dostali až ke zdi veliké stodoly. Popošli ještě dál a nakoukli do dvora. Na opačné straně dvora svítila v podvečerní mlze okna hlavní budovy. Ginger a Bertie se zarazili, protože zaslechli ze směru od domu několik mužských hlasů. Byly to veselé výkřiky bezstarostných lidí.

„Vypadá to, jako by tam měli nějaký večírek," usuzoval Berite.

Ginger o večírku nepřemýšlel: „Pokud je zde to letadlo, fakt nemůže být jinde než ve stodole. Měli bychom se pokusit dostat dovnitř a podívat se na tu mašinu."

Kradli se opatrně dál, až dorazili k širokým dvoukřídlým vratům. Ginger zlehka zkusil kliku a s překvapením zjistil, že vrata se otevírají. Udělal krok do tmy, vytáhl z kapsy podlouhlou baterku a pomalu kuželem světla objel celý prostor. Uvnitř nebylo žádné letadlo. Prakticky celá prostora byla prázdná, nepočítáme-li běžné zemědělské nářadí, opřené o jednu zeď.

Ginger nasál vzduch: „Ten pach si nemůžu s ničím splést. Vsadil bych se, že zde letadlo bylo a není možné,

že by to bylo nějak moc dávno…“ Udělal několik kroků podél zdí a náhle se zastavil. „Copak to zde… aha…“ Na stěně vlevo visela jednoduchá dřevěná police, naplněná běžným nářadím. Vedle nářadí zasvítil bělobou papírový obdélník. Když jej Ginger obrátil, spatřil fotografii muže stojícího vedle letadla Auster. Ani si ji nestačil pořádně prohlédnout, když se ozvalo zuřivé vrčení, přerušované zlostným, ostrým štěkotem. Hnali se k nim psi. Ginger ihned zhasl svoji svítilnu a strčil fotku do kapsy, zatímco Bertie vší silou dorazil zevnitř těžká vrata. Podařilo se mu to právě včas, o čemž svědčilo zběsilé dorážení rozdivočelých psů, kteří škrábali na dveře a zklamaně poštěkávali.

„Ti by nás roztrhali na cucky,“ řekl Bertie otráveně.

Na další vývoj událostí nečekali dlouho. Slyšeli, že se blíží muž s pánovitým hlasem, uvyklým rozkazovat. Okřikl psy a volal je k sobě. Když kroky došly až k vratům, ozval se stručný povel: „Vylezte ven!“

„No jo, ale co ti vaši psi?“ zavolal Ginger přes vrata. I uvnitř slyšel, jak zvířata zlostně vrčí hlubokými hlasy.

„Ti vám už nic neudělají. Tak pojďte!“

Bertie a Ginger váhavě vystoupili z vrat a na místě byli oslněni ostrým světlem silné svítilny. Muže, který ji držel, tudíž ani nezahlédli.

„Tak co zde provádíte?“ položil muž netrpělivým hlasem otázku.

„Hledali jsme nějaký přístřešek,“ vysvětlovat mu Bertie záměrně nejistě. „Zaradovali jsme se, když jsme uviděli stodolu. Vlezli jsme tedy dovnitř. Nemáte snad nic proti tomu, že ne?“

Muž zhasil světlo, protože k němu přistoupili další tři, kteří přišli od domu. Byli zřejmě zvědaví, co se

vlastně přihodilo. Ginger a Bertie třeštili oči. Ti tři muži měli i ve tmě zřetelně bílé tváře. Bylo to způsobeno tím, že měli pečlivě ovázané hlavy včetně obličejů. Některý víc, některý méně, ale výsledný dojem byl skoro strašidelný. „Jestli nemůžeme zůstat tady, buďte tak moc hodní a ukažte nám, prosím vás, cestu, myslím směr k nejbližší silnici…“ poprosil Ginger.

„Jak jste se tu vlastně objevili?“

„Šli jsme zrovna přes vřesoviště, když začalo pršet. Narazili jsme na takovou polní stezku a tak jsme se dali po ní…“

Muž se zhasnutou baterkou poodešel ke třem mužům a něco jim krátce a důrazně říkal. Oni mu tiše odpovídali. Pak se vrátil zase ke Bertiemu: „Vážení, jak jen můžete dělat takové zmatky? S lidmi jako jste vy, jsou vždycky jenom potíže… Tak tedy k věci. Zde rozhodně zůstat nemůžete. Dejte si hezky čelem vzad a jděte po cestě zpátky, neohlížejte se na nic a jenom ji pořád sledujte. Tento směr vás přivede přímo na silnici.“

„Děkujeme,“ dostal ze sebe Bertie. Po chvíli předstíraného zaváhání se znovu obrátil k muži z farmy: „Venku je tam jako v pytli. Rádi bychom si od vás půjčili nebo odkoupili nějakou starou baterku. Šlo by to?“

Oslovený zaváhal, ale pak svolil: „No jo… Vezměte si tuhle. Ale radím vám, nevracejte se, nebo neručím za psy!“

Bertie převzal baterku a zamumlal upřímná slova díků: „Nebojte se, za chvilku budeme prostě už na cestě…“

Tím skončilo jejich setkání s lidmi na farmě. Nikdo už nepromluvil ani slovo. V jediné minutě byli Ginger a Bertie na cestě zpátky ke svému ukrytému vozu. Dlouho

nepromluvil ani jeden z nich. Až už byli daleko z doslechu i dohledu lidí na farmě, ozval se Ginger: „Jaký to na tebe dělalo dojem, Bertie? Podle mě je v tom moc podezřelého. Na co potřebují takové hlídací psy? Proč se tak snažili, aby se nás okamžitě zbavili? Za těchto okolností by každý slušný farmář nabídl své pohostinství. A proč proboha, měli ti chlapi zavázané obličeje?“

„Jeden měl zavázané navíc i ruce,“ dodal Bertie. „A poslyš, co jsi to sebral z té poličky?“

„Fotku muže, který stojí vedle austera. Ta fotografie by nám mohla říct hodně, ne-li všechno, co nás teď zajímá. Co tě to napadlo, člověče, říkat si o baterku, když už jednu máme?“

„Chlapče, jsme přece především policajti! Napadlo mě, že otisky prstů toho chlápka by mohly zajímat lidi v Yardu. Koukej. Máme fotku a otisky prstů. Myslím, že jsme si nevedli zrovna nejhůř…“

Šlapali vlhkým blátem a brzy dorazili k autu.

„Co myslíš, budeme hledat nocleh, nebo to vezmeme přímo domů?“ zeptal se Berite.

„Nejraději spím ve své vlastní posteli,“ rozhodl Ginger. „Šlápni na to! Teď už budou silnice skoro prázdné, takže můžeme být doma v takovou hodinu, že si ještě na pár hodin schrupneme. Bigglese budit nemusíme. Necháme mu na stole baterku i fotku se stručným hlášením, aby nás příliš brzy nebudil, pokud to nebude opravdu potřeba.“

A přesně tak to i provedli…

Když Ginger a Bertie vstali v deset ráno a zjistili, že pořádně zaspali, byl Biggles už dávno ve své úřadovně ve Scotland Yardu a postaral se, aby se dověděl co

možná nejvíc o muži, který vlastnil baterku i o tom na fotografii. Ginger a Bertie k němu vpadli okolo jedenácté.

„Proč jsi nás doma nevzbudil?“ stěžoval si Ginger.

Biggles se jenom smál: „Vždyť nehoří. Připravili jste mě spoustu práce, to byste neřekli. Až dosud jsem se dnes nezastavil, ale o tom vám hned povím víc… Teď mluvte vy. Co se dělo tam v Dartmooru?“

Ginger a Bertie mu podrobně vylíčili své zážitky.

„Dává ti to už nějaký smysl?“ zeptal se Ginger dychtivě.

„Už víme spoustu věcí. Čekal jsem jenom na váš příchod, abych pak mohl odejít k plukovníkovi pro instrukce,“ usmíval se Biggles.

„Počkej ještě,“ zdržoval ho Ginger. „Je tedy jisté, že se tam na farmě dějí věci, o které se zákon zajímá?“

„Tak daleko jsem ještě nedošel, abych to mohl tvrdit s jistotou,“ zodpovídal uvážlivě Biggles, „ale teď už vím tolik, že mi zvědavost nedovolí, abych se tomu nepokusil přijít na kloub. Začalo to tou fotografií, kterou jste našli na polici ve stodole. Řekl jsem si, že pilot na fotce a to letadlo budou asi totožní s letadlem a neviditelným pilotem, na které jsi se díval včera ráno při přeletu nad Dartmoorem. Z fotky se dala zjistit registrační písmena, takže už toho víme dost. Letadlo typu Auster patří soukromníkovi jménem Alton Bentworth, lékaři, který žije v Londýně. Doktor Bentworth je členem Longbornského leteckého klubu a tam taky má v hangáru své letadlo. Od sekretáře klubu jsem se dověděl, že Bentworth lítá velice často, zvlášť v časných ranních hodinách. Zrovna včera prý odstartoval někam do oblasti Dartmooru. Vrátil se okolo jedenácté. To znamená, že

jeho letadlo muselo být ještě na farmě, když ses vrátil podívat se shora podruhé, co je to vlastně za letadlo. Protože jsi žádné letadlo nespatřil, je jisté, že je schovali do té stodoly. Tehdy nebo snad jindy musel doktor svým přátelům dát svou fotku, na níž stojí vedle letadla. Ještě, že jsou někteří chlapi tak ješitní. Aspoň jsme získali perfektní stopu… Ale ještě k tomu doktorovi. Je prý specialistou v plastické chirurgii, což dokonale souhlasí s vaší historkou o podivných zjeveních se zavázanými obličeji a dokonce snad i rukama…“

„Myslíš, že tam provozuje svou praxi, nebo snad nějaký dům pro doléčování po operacích?“

„Přirozeně, že se zrovna tohle dá předpokládat. Jenom je divné, že má mezi svým personálem nejméně jedno vysoce podezřelé individuum. Tu baterku totiž držel v ruce jistý gentleman jménem Rushling. Aspoň tak mi to tady napsali kolegové z daktyloskopického oddělení. Býval kdysi právním zástupcem, ale odseděl si pět roků za padělání. Teprve loni ho propustili z vězení. Je to tedy toho času svobodný člověk, ale my si musíme položit otázku, jaký vztah spojuje Rushlinga se známým plastickým chirurgem a co mají oba dva společného s farmou na samotě kdesi v Dartmooru?“

Bertie odpověděl bez přemýšlení: „Kdybys viděl ty tři chlápky v obvazech, bylo by ti jasné, že se právě na té farmě v pustině chirurgie provozuje!“

„Máš pravdu, všecko tomu nasvědčuje. Jestli se na tom shodneme, tak mi pověz, kdo jsou ti muži, kteří se tam nechávají operovat?“

„Jak to můžeme zjistit?“

„No a kvůli tomu,“ zvedl se Biggles ze židle, „letím teď právě k náčelníkovi. Znamenalo by to, aby podepsal

oprávnění, na jehož základě bychom směli provádět šetření přímo na místě. Plukovník musí tedy rozhodnout, jestli jsme už tak daleko, že by mohl požádat o souhlas k domovní prohlídce. Tak na mě počkejte…“ Biggles odešel k plukovníkovi Raymondovi a Ginger s Bertiem osaměli.

Byl však zpátky v několika minutách a doprovázel ho inspektor Gaskin z kriminálního oddělení, ze světoznámého CID (Pozn, překladatele: Criminal Investigation Department).

„Tak jsme zase o hodný krok dál,“ oznamoval Biggles. „Tady inspektor mi právě sdělil, že doktor Bentworth byl před dvěma roky na základě soudního rozhodnutí lékařskou komorou oficiálně vyškrtnut ze seznamu chirurgů, kteří smějí v Británii vykonávat praxi. Měl nějaký škaredý průšvih a závěr byl jednoznačný. Nesmí vykonávat svou profesi! Z toho plyne, že žádnou léčebnu v Dartmooru legálně vést nesmí, navíc s pomocí bývalého právníka, který si právě odseděl pět roků.“

„Čím se tam tedy může zabývat?“ zauvažoval nahlas Gaskin.

„To se právě budeme snažit zjistit. Nejjednodušší by bylo zaletět nebo zajet na farmu do Dortmooru, položit pár otázek a trochu si to místo prohlédnout. Říkám trochu, ale myslím po čertech důkladně. A jsem připraven to hned udělat, protože tady Gaskin nám přinesl oprávnění k zahájení vyšetřování včetně souhlasu k domovní prohlídce. Ideální by bylo, dorazit tam zrovna, když je tam i doktor. Dnes je už dost pozdě, za chvíli máme poledne, ale co říkáte výletu zítra časně ráno. Doktor prý je ranní ptáče, tak se ho pokusíme překvapit v hnízdečku. A rozhodně poletíme! Když tam může

přistávat jeden Auster, musí to dokázat i druhý. Nějaké připomínky? Děkuji…“

Druhého dne po ranním rozbřesku se vydal policejní auster na plánovaný let. Nejprve zamířili k pozemku leteckého klubu v Longbornu. S ohledem na plánovanou cestu do Dartmooru to byla jenom nepatrná oklika. Když se snesli poněkud níže, uviděli, že ta malá oklika stála za to.

„Ještě, že mě to napadlo,“ bručel si spokojeně Biggles.

Na zemi bylo vidět, že vrata hangáru jsou otevřená a na ranvej najížděl auster. Viděli, že nabírá rychlost a pomalu se odlepuje od země.

„To bude on. Podívejte, už nabírá kurs na Dartmoor!“ vykřikl vzrušeně Ginger, který z druhého letadla nespouštěl oči.

„Výborně nám to klape. Poletíme za ním,“ pochvaloval si Biggles. „Počkáme, až přistane a pak si sedneme taky…“

„Ovšem jestli pochopí, že je sledován, třeba se rozhodne změnit plán a nepřistane,“ zapochyboval inspektor Gaskin.

Biggles odporoval: „Slunce mu svítí přímo do očí. I kdyby se ohlížel, moc toho neuvidí.“

Nikdo už neříkal nic. Čím dál víc bylo zřejmé, že auster před nimi míří nejkratší cestou k Dartmooru. Biggles se držel v dostatečné vzdálenosti. Vzhledem k dobré viditelnosti nebylo pravděpodobné, že by se jim ztratil.

Po letu trvajícím něco přes půl hodiny, jakmile minuli majestátní pevnost dartmoorské věznice, začal auster před nimi klesat a úplně podle předpokladů nasadil

na přistávací manévr. Za okamžik přistál v těsné blízkosti farmy a zaroloval letadlem pod stromy, na totéž místo, kde ho před časem zpozoroval hlídkující Ginger. Nic víc nepotřeboval Biggles vědět. Elegantním manévrem snížil svou výšku a přistál nedaleko přístupové cesty k pozemku, na němž se nacházela farma. Biggles si byl skoro jist, že nebyl zpozorován a pravděpodobně ho pilot cizího austera ani neslyšel, ledaže by předčasně vypnul motor svého letadla.

Když policisté vysedli z kabiny a dali se procházkovým krokem směrem k letadlu pod stromy, spatřili pilota, který na ně zíral v úžasu. Nedovedl pochopit, kde se tady najednou vzali. Byl to štíhlý chlapík, dalo by se říci střízlík, s velmi bledým obličejem, ve věku něco po třicítce.

Konverzaci zahájil inspektor Gaskin: „Jsme policejní důstojníci.“ Když viděl, že jeho protějšek ještě hledí s pootevřenými ústy, pokračoval hlasitěji: „Vy jste doktor Alton Bentworth?“

„Eéé… ano… totiž… jsem.“ Zdálo se, že lékařova tvář pobledla ještě víc.

„Zastavili jsme se, abychom vám položili několik otázek,“ pokračoval nevzrušeně inspektor. „Je mou povinností vás upozornit, že na ně nemusíte odpovídat, ale já si myslím, že nám to ušetří čas i různé nepříjemnosti, když se přece jen do toho dáme. Takže: Co zde děláte, pane?“

„Já… zastavil jsem se na návštěvu u přátel. Je to snad zakázáno?“

Gaskin ignoroval otázku: „Kdo jsou ti vaši přátelé? Měl byste mi to povědět, protože já si to jinak zjistím

sám. Ostatně jednoho z nich už známe. Jmenuje se Rushling. Víte vůbec, co je to zač?“

Doktor se zarazil a kousal se rozčileně do rtu. „Více méně jsem o tom informován,“ připustil váhavě.

„Kolik lidí je zde kromě tohoto muže?“

„Tři další muži.“

„Jména!“

Doktor sklonil hlavu, ale odpověděl zřetelně: „Leston, Gunther a Gallinsky.“

Široký spokojený úsměv zalil širokou tvář policejního inspektora Gaskina: „Vidíte, jak si báječně rozumíme. Už nějakou dobu se o tyto pány zajímáme.“ K Bigglesovi utrousil šeptem: „Jsou to velice čilí darebáci, kteří před pár měsíci zmizeli s dvaceti tisíci liber.“ Pak se otočil zpátky k doktorovi: „Víte, co mají ti výtečníci na svědomí?“

Povedený doktor mlčel.

Biggles pokročil kupředu: „Bentworthe, tuhle hru jste dohrál, takže bude lépe i pro vás, když budete mluvit. Kdo tuhle partu vlastně organizoval?“

Bledý střízlík šeptl: „Rushling. Víte… my jsme kdysi spolu chodili do školy. Když jsem měl tu nepříjemnost, tak mě navštívil a navrhl mi, že se můžeme spolu pokusit… o tady tohle. Pochopte, musel jsem z něčeho žít…“

„A tehdy vám navrhl, že spolu dáte dohromady takový svérázný podnik. Že zde na samotě zašijete pár darebáků, po kterých jde policie a trochu jim upravíte visáž, abychom je tak snadno nepoznali. Nemám pravdu?“

Doktorova bledá tvář jim před očima zpopelavěla: „Jak… jak jste na to přišli?“ Viditelně se třásl a nemohl ze sebe vypravit ani slovo navíc.

„Zkusili jsme trošku hádat, doktore. A co ty zavázané ruce? Vy zkoušíte změnit i otisky prstů? To je odvážná věc…“

„Pokud si to někdo přál, zkoušel jsem i to…“

Biggles potřásl hlavou: „Škoda, že své schopnosti neuplatňujete jinde. Jak dlouho to zde provozujete?“

„Asi šest… šest měsíců. Tady ti jsou moji první… pacienti.“

Gaskin se uchechtl: „Dovedu si představit, ža další vděční pacienti by následovali. To by byl kšeft, co?“

Doktor stál se sklopenou hlavou.

„Člověče, proč jste sem denně lítal. To vaše poletování přece mohlo být leckomu nápadné…“

Doktor zvedl zrak: „Víte, tento druh operací potřebuje svůj čas. Hodně času. Taky je třeba pacienty denně kontrolovat. Letadlem jsem tu byl za půl hodiny, zatímco autem bych cestoval několik hodin. Proto to letadlo…“

Gaskin mu však nedopřál oddechu: „Ty tři gaunery jsme už tedy spolu probrali. Co mi ale řeknete k penězům, které uloupili? Mají je někde zde? Když už jste se přiznal ke všemu, měl byste to dokončit a říct nám i tohle.“

„Nevím, namouduši nevím. Copak si myslíte, že by mi to řekli?“

„Jenom nehrajte komedii! Vždyť jste to nedělal pro jejich krásné oči! Odkud si myslíte, že vzali peníze, jimiž vám platili? Vy přece dobře víte, že pocházejí z krádeže.

Vsadil bych se, že vám nedávali šek, ale platili pěkně v hotovosti, jak se říká na prkno…“

„Ano, máte pravdu. Ale kde to schovávají, neví,…“

„Budeme se muset poohlédnout sami,“ řekl bezstarostně Gaskin. „Čísla bankovek jsou zaznamenána, tak mi zbývá jenom, abych si popovídal s vašimi váženými pacienty. A myslím, že se s nimi mazlit nebudu!“

Lékař se křivě pousmál: „Když se zrovna hojí po složité operaci obličeje, nevím, nevím… Nevím, jestli by vydrželi nějaké drsnější zacházení. V současném stavu by je ohrozil i převoz. Ostatně proto jsem je taky nechával na jednom místě. Měl bych se na ně jít podívat, převázat, zkontrolovat postup hojení a tak…“

„No tak tedy pojďme za nimi dovnitř a uvidíme, co nám poví oni sami,“ ukončil rozhovor inspektor a rázně pokynul směrem k domu.

Co pak následovalo, není třeba popisovat do všech podrobností. Málokdy polapili zločince ve více bezmocném stavu. Bankovky z velké loupeže se našly přímo v domě, takže se dala do pohybu obvyklá mašinérie podle zákonů Jejího Veličenstva královny. Doktor Bentworth, dobře znalý velkorysosti britského práva, se prohlásil za *svědka královny.* (Pozn, překladatele: Svědek královny má za jistých předpokladů bezvýhradné spolupráce s orgány justice předem zaručenu beztrestnost.) Teprve teď trpce litoval, pro co se to nechal svým bývalým spolužákem získat. Jeho Ctihodnost soudce vynesl rozsudky za spiknutí proti veřejnému pořádku i za loupežné přepadení s použitím násilí…

Když už bylo po všem, zastavil se v Bigglesově pracovně na kus řeči inspektor Gaskin: „Tyhle plastické operace, které mohou měnit vzhled obličeje, to je panečku, hrozba! Byla to docela chytrá myšlenka a mohlo jim to vyjít, kdybyste je nenačapali hned na počátku. Jenom pomyslete, jak to mohhlo dopadnout! Mohli jsme denně prohrabávat celý archiv Scotland Yardu a nic by nám to nebylo bývalo platné, kdyby ti darebáci měli nové tváře a snad i pozměněné otisky prstů…“

Biggles se jenom šklebil a oči mu hrály: „Musíme prostě držet krok s pokrokem vědy, inspektore. Snad tenhle případ přesvědčí pana ředitele, aby příště nevzdychal, když bude zase podepisovat měsíční rozpočet pohonných hmot pro oddělení letecké policie!“

DVA ŠIKOVNÍ KLUCI

Představa, že britská letecká policie tráví celý svůj čas v honbě za zločinci, zdaleka neodpovídá skutečnosti. Většina běžné práce má charakter nudné kancelářské rutiny. Na příklad je potřeba pořád dokola ověřovat seznamy majitelů soukromých letadel, aby se zabránilo jejich zneužívání ve službách zločinu a nekalého podnikání. Je třeba taky sledovat, že se všechny tyto stroje a jejich posádky po návratu z evropského kontinentu podrobují celnímu odbavení na úředně vyznačených letištích. Z takovýchto zdánlivě nezajímavých maličkostí se skládala každodenní práce, v níž se zřídkakdy objevilo něco, co by stálo za zmínku v novinách. Taky museli letečtí policisté řešit všelijaké stížnosti, například na nebezpečné nízké lety některých soukromých pilotů. Většinou se to všechno vyšetřilo bez většího rozruchu a veřejnost o tom neměla ani potuchy. A zrovna v posledních dnech se vyskytl jeden případ, který nepostrádal komické rysy. Ovšem, jak lidé od divadla dobře vědí, komedie se často pohybuje na tenounké čáře, jež ji dělí od tragédie…

Celá záležitost začala běžnou stížností jedné malé letecké společnosti, která zajišťovala letecký provoz na trase spojující sever Anglie s Londýnem. Jeden z jejich pilotů oznámil, že když přelétával nad určitým úsekem hrabství Herfordshire, byl otravován malým letadlem neznámého typu, jež si ve vzduchu počínalo *zatraceně nebezpečně*. Úplně s tím souhlasilo hlášení jiného pilota, které uvedl do písemného záznamu o letu. Stálo tam, že

poblíž onoho místa zahlédl velmi malý, červený jednoplošník typu, kterému v Británii říkají *pusher* (Pozn, překladatele: Něco jako *průbojný chlapík)*, jenž se ve vzduchu choval velice podezřele. Pilot doslova letadlo popsal jako *okřídlenou hrůzu.*

Tyto zprávy a hlášení pilotů byly brzy následovány stížnostmi na nebezpečné praktiky letce, které policii zaslali občané malé vesničky v Hertfordshiru. Popisovali, že pozorovali malé červené letadýlko, jež jim málem zbořilo věž kostela, kterou minulo doslova o vlásek. Biggles nemohl sedět a nečinně čekat, kdo jim zase o podivném vzdušném pirátovi něco ohlásí. Ohlásil svému veliteli na oddělení vzdušné policie, že záležitost okamžitě prověří. Počítal s nejrůznějšími možnostmi, jež asi nakonec vyjdou najevo…

Několikrát přelétl udávanou oblast křížem krážem ve svém policejním austeru, viníky však nezahlédl. I Algy a Bertie tam kroužili pořád dokola, ale taky nespatřili nic podezřelého.

Biggles se však nenechával odradit: „Koukněte, na tom musí být kus pravdy. Něco se zde dít musí! Není myslitelné, aby dva piloti a několik vesničanů trpělo úplně shodnou halucinací…“

Pátrání tedy pokračovalo a policejní letci pálili galony pohonných hmot při svých průzkumných letech. Konečně se jednoho časného rána poštěstilo Gingerovi, když Biggles zrovna prováděl své kroužky, zahlédnout na nebi to, co si už dávno přáli spatřit.

„U všech svatých,“ splynulo mu samovolně z úst. „No tohle! Podívej se, co se to blíží!“

Biggles zanechal svého manévrování a taky se podíval průhledem kabiny přímo před sebe. Několikrát

zamrkal a polkl naprázdno: „To si z nás někdo dělá blázny?“ Před nimi se v plné kráse zjevilo prapodivné letadýlko, natřené jasně červeně, kuriózní konstrukce se zadní vrtulí a s podvozkem věrně připomínajícím dětský kočárek. Drobná příšerka se řítila přímo na ně.

„Dej přece pozor!“ polekal se Ginger. „Vždyť on nás vůbec nevidí!“

Bigglesovi nezbylo nic jiného, než okamžitě prudce nabrat výšku. Jakmile je podivný neznámý stroj podlétal, podíval se Ginger dolů a spatřil v kabině té příšerky malou hlavu bez letecké kukly, která se z otevřeného pilotního prostoru vykláněla ven a pozorovala cosi na zemi. „Šmarjá, ten cvok nás pořád ještě nezahlédl. Vsadím se, že to fakt nemá v hlavě v pořádku. Vždyť se chová, jako by mu patřil veškerý vzdušný prostor…“ Ginger se jenom chytal za hlavu…

Zatím Biggles provedl obrátku a pověsil se červenému letadýlku na paty. Bylo vidět, že jeho pilot ubral výšku a směřuje k zemi. „Doufejme, že už brzo zjistíme, co je ten malý horor vlastně zač,“ poznamenal, když zahlédl, že sledovaný objekt konečně dosedl na zem na plochu, která vypadala jako rozlehlá a ideální rovná louka. Nedaleko od ní se zvedal vyvýšený pahorek, na němž stálo dosti velké stavení ve stylu typického venkovského sídla. Prostor kolem dokola byl porostlý stromy a keři, ale velmi pravidelně, takže bylo jasné, že malé letadlo vlastně přistálo v jakémsi velikém parku, jenž patřil k domu na vršku.

Červené letadlo mezitím rolovalo a zastavilo se těsně před velkou dřevěnou stodolou, pokrytou střechou ze zvlněného plechu, zářící ještě novotou.

Biggles suverénně přistál hned vedle malého letadla a vyskočil z kabiny austera právě ve chvíli, kdy ho se zájmem pozoroval pilot červeného letadla, k němuž právě přiběhl další společník. Zblízka bylo vidět, že jsou to hoši školou povinní, ve věku asi šestnácti let.

„Vítáme vás!“ křičel jeden z nich bez sebe radostí. Pak ukázal na svůj červený létající stroj: „Že je perfektní? Úplná nádhera! Viděl jste, co dokáže ve vzduchu? Prostě pohádka…“

Ginger vyprskl smíchem, když si zblízka prohlédl ne zcela dokonalý nátěr červenou barvou, na němž se skvěl poněkud kostrbatý nápis *Skřivánek.*

Bigglesovi však teď do smíchu nebylo: „To víš, že jsme tě viděli tam nahoře. Mne ale zajímá něco daleko podstatnějšího. Viděls ty nás?“

„Ne.“

„To jsem si taky hned myslel. Měli jsme všichni obrovské štěstí, že jsem tě včas spatřil já. Proboha, hoši, co vás to napadlo, takhle nerozumně vyvádět?“

„Zkonstruovali jsme tady to letadlo. Úplně sami. Říkáme mu *vzdušná fordka,*“ odpověděl první letecký nadšenec.

„Kdo vlastně jsi?“

„Tony Hankin a tady tohle je můj nejlepší kamarád Cliff Clemson.“

„A vy máte teda na svědomí tady tohle?“ ukázal Biggles na malý jednoplošník.

„Vždyť jsem říkal, že jsme si to postavili. Úplně sami,“ prohlásil chlapec hrdě. „Víte, my jsme pořád přemýšleli o tom, že vykoumáme takové velice levné malé letadlo, které si bude moci dovolit úplně každý, postavíme prototyp a později se postaráme, aby se

vyráběl ve velikánských sériích. Proto mu mezi sebou říkáme vzdušná fordka. Naším vzorem je Henry Ford, který dokázal, že je možné vyrábět auta pro milióny. Automobilismus by se nikdy nerozšířil, kdyby nepřišel Ford se svými lidovými cenami. Ale to vy přece určitě víte taky…“

„Takže vy dva se brzy stanete takovými Henry Fordy světového letectví, pokud tomu dobře rozumím?“

„Přesně.“

Biggles se smutně pousmál: „A to jste se nikde nedozvěděli, že sám Henry Ford měl kdysi nápad, že bude vyrábět i letadla pro každého, a že dokonce nechal takové malé levné letadlo zkonstruovat? To nevíte, proč dnes není nebe plné laciných fordek pro milióny?“

„O tom jsme nikde nečetli.“

„Tak já vám to povím. Starý Henry Ford tehdy angažoval jednoho z nejzkušenějších zkušebních pilotů, aby nový výrobek představil veřejnosti a novinářům. Uspořádal při té příležitosti velkou slavnost s občerstvením a s muzikou… Letadlo se vzneslo, nabralo výšku a od té chvíle je už nikdo nespatřil. Pátrací oddlíly dospěly k závěru, ža zapadlo do moře. Tehdy se pan Ford zděsil, že smrt jednoho zkušebního pilota může být vzápětí následována tisíci nebo statisíci podobných tragédií a nařídil, aby v továrně práce na projektu levného letadýlka pro každého zastavili. No a to je celá historie.“

„To je pěkné, ale jsem si jist, že ten Fordův prototyp měl nějakou konstrukční závadu. Podívejte se ale na náš výrobek. Je v perfektním pořádku a už jsme jej mockrát prověřili,“ prohlásil Tony. „My dva jsme, jak dobře vidíte, stále naživu.“

„Řekl bych že jste zatím naživu. To je přesnější.“

„Jestli máte takovou depresivní náladu a chcete vést tyhle pohřební řeči, snad abyste se s námi nezdržoval. My se na to díváme jinak.“

„Já se s vámi zdržovat musím, protože jsem sem přiletěl právě kvůli vám. Letecká policie už má řady stížností na to, co vaše letadlo ve vzduchu provádí.“

„No jó… Určitě to píšou nějací staromódní otravové, kteří nemají kapku sportovního ducha. Vsadím se, že je to tak.“

„Nemůžete to zlehčovat. V jednom hlášení oznámil pilot menšího dopravního letadla, které bylo mimochodem právě plné cestujících, že jste mu narušili kurs, a že byl kvůli vám nucen provést prudký a riskantní manévr, jinak prý by mohlo dojít ke srážce a hrozné tragédii.“

Tony sebou rozhořčeně škubnul: „Ať si nevymýšlí! Žádnou cestu jsem mu nezkřížil! A ty manévry prováděl jenom proto, aby si naše letadlo mohl líp prohlédnout zblízka!“

Tentokrát se Bigglesovi nepodařilo skrýt úsměv: „Rád bych věřil tobě, ale co mám dělat, když on tvrdí, že byl ve vzduchu ohrožován, že neměl potuchy, kam vlastně letíš a co uděláš v dalším okamžiku. Vždyť si přiznej, žes mě rozhodně ani dneska neviděl. Kdybych tě včas nezahlédl sám a neuvolnil ti cestu, nejspíš bys to do mě napálil. Vždyť ses zrovna díval na zem!“

„Vy se nikdy nekoukáte na zem kvůli orientaci?“

„To víš, že ano, ale taky se dobře dívám před sebe, abych věděl kam vlastně letím.“ Biggles pokročil dopředu a nahlédl do velké stodoly, která byla zařízena

jako opravdu moderní dílna se vším všudy. „Kluci, kde jste na tohle všechno vzali peníze?“

„Moje máma mě financuje docela slušně…“

„A co si o tom myslí tvůj otec?“

„Já už otce nemám, ani tady Cliff. Oba padli za války. Sloužili jako bojový letci v Bitvě o Británii… Myslím, že až mi bude jednadvacet, vyplatí mi strašně moc peněz…“

Biggles vzhlédl směrem k velkému stavení na vršku nad pozemkem: „Ty teda bydlíš tam?“

„Ano. To je naše sídlo. A pokud jde o naši debatu, mám pocit, že podle britských zákonů si na našem soukromém vlastnictví můžu provádět co se mi zlíbí, že jo?“

„Ovšem za předpokladu, že tím neohrozíš životy ostatních lidí, což se ti, bohužel, podařilo. Pověz mi ale, jestli má tvoje maminka vůbec potuchy o tom, do jaké nebezpečné záležitosti ses s kamarádem pustil?“

Tony zaváhal: „Nóó… neví úplně všechno. Ale to už ví, že Cliff i já se budeme věnovat práci v leteckém průmyslu, hned jak vyjdeme školu. A má taky k věcem správný sportovní přístup, takže mi vůbec v ničem nebrání. Taky proto bychom nikdy neudělali žádnou pitomost, to mi můžete věřit.“

Ginger se musel odvrátit, protože ho popadl další záchvat smíchu.

„Kolik ti je let?“ položil Biggles další otázku.

„Oběma je nám šestnáct.“

„Nepřipadá vám, že jste s tímhle začali trošku předčasně?“

„Čemu říkáte předčasně? Už na tom projektu makáme celý rok. A dřeli jsme pěkně tvrdě, to si snad ani nedokážete představit.“

„To vám opravdu věřím,“ pokýval hlavou Biggles. „Jaký tam vlastně máte motor?“

„Je to jenom obyčejný motor z člunu, který jsme si lehce upravili pro naše potřeby. Musím připustit, že se trošku víc přehřívá. A taky se ukazuje, že nemá ten výkon, který bychom potřebovali. Ale na druhé straně zase je výhoda, že nemusí vynášet do vzduchu velkou váhu, takže to nakonec vždycky zvládne…“

„Jakou dosáhnete maximální rychlost?“

„Řekl bych tak okolo pětačtyřiceti mil.“

„A co se pánové, stane, když poletíte proti silnějšímu větru, řekněme o síle padesáti mil za hodinu?“

Tony chvíli úporně přemýšlel: „V takovém případě nejspíš poletíme v tom momentu dozadu.“

„Nebude to trochu obtížné, když nebudete vidět, kam se řítíte?“

„Jsem rád, že jste nás upozornil na tuto možnost. To se přece všechno dá konstrukčně vyřešit,“ notoval si spokojeně Tony. „Ale že by se *Skřivának* rozpadl, to tedy nehrozí. Rám letadla je z ocelových trubek, počítali jsme s dostatečnou bezpečnostní zónou. Základní konstrukce drží velice pevně. Naše letadýlko létá skutečně jako pták a to je to, co jsme si přáli. Nestavěli jsme stroj, který by měl lámat rekordy.“

Biggles se zatvářil nanejvýš skepticky: „S tímhle krámem si můžete zlámat jedině vaz.“

„A i kdyby, polámeme se přece my sami, ne? O co vám vlastně jde?“

Biggles se chápavě pousmál: „Nic ve zlém, Tony. Nechtěl jsem tě a tvého kamaráda urazit. Jsem si jist, že jste odvedli kus poctivé práce a zasloužíte si uznání. Ale já jsem především důstojník letecké policie a nesmím vám dovolit, abyste lítali s letadlem, které jste si vyrobili takhle podomácky. Navíc je zde už kupa stížností. I když se sami nezabijete, můžete snadno zabít někoho jiného."

„Mrzí mě, že to říkáte zrovna vy, pilot," řekl Tony hořce. „Nemáte právo nám bránit v létání!"

„Máte úřední osvědčení k provozu letadla?"

„Ještě jsme o ně nepožádali. Zatím jsme ve stádiu vývoje prototypu. Provádíme jenom nezbytné zkušební lety. Po každém letu ještě nějakou drobnost upravujeme. Zkrátka, jak se říká, vychytáváme mouchy."

„A když už o tom mluvíme," vpadl do rozhovoru Cliff, „bratři Wrightové taky neměli žádné osvědčení od úřadů a kdyby se vzdali své geniální myšlenky, dodneška by nebylo ve vzduchu jediné letadlo. My máme v plánu všechno připravit tak, aby v okamžiku, kdy vyjdeme ze školy, bylo možné vystoupit s naším výrobkem na veřejnost a nechat jej oficiálně schválit a registrovat. Chceme založit společnost, už víme, kteří spolužáci od nás ze školy se k našemu podnikání přidají."

„A kdo vás vlastně naučil létat?" zeptal se zvědavě Biggles.

Tony odpověděl bez přemýšlení: „No nikdo! Naučili jsme se všechno sami. První letečtí průkopníci taky neměli k dispozici žádné instruktory. Napřed jsme to zkoušeli na zemi a pak jsme se odvážili na chvíli do vzduchu. Jednou to málem skončilo špatně a já jsem se už viděl na zemi. Pár minut jsem se tak divně plácal ve vzduchu a vtom najednou *Skřivánek* zase zabral a letěl

jsem dál. Teď jsme už docela klidní, protože víme, že letadlo je oukej a jednou je budeme vyrábět po tisících. Budeme je prostě prodávat tak, jak se dneska prodávají bicykly. Tuhle mašinku si koupí každý. A představte si, jak tím ulehčíme provozu na silnicích!“

„Jestli někdo dostane ten šílený provoz ze silnic do vzduchu, pak nás pánbu potěš,“ zafilozofoval si Biggles při té představě. „Kluci, to by vedlo ještě k mnohonásobně větším ztrátám na životech! Myslím, že ty masakry na silnicích stačí… Ale když se tak dívám na ten váš domácí výrobek, mám pocit, že jste se vůbec nezatěžovali takovými maličkostmi jako jsou palubní přístroje…“

„Vůbec je nepotřebujeme,“ řekl bezstarostně Tony. „Já jsem už schopen odhadnout jak rychlost tak výšku.“

„A co když vám selže motor?“

„Pak se prostě někde posadím na zem. To není vůbec žádný problém. S přistávací rychlostí okolo třiceti mil za hodinu se dá pohodlně přistát kdekoliv na poli.“

„No jo, ale vždycky tam to pod tebou pole nebude!“

„Tak přistanu opravdu kdekoliv.“

„Třeba na střeše nějakého domu?“

„Na domy si dávám veliký pozor a držím se od nich stranou.“

„Slyšel jsem, žes málem urazil věž jednoho kostela!“

„Tehdy jsem startoval v takovém mlžném oparu. Ale ujišťuju vás, že jsem tu věž zahlédl včas. Prolétl jsem tak na míli od ní!“

„Ale ti lidé dole byli docela jiného názoru,“ odporoval Biggles. Ale nechme už těch řečí pořád dokola. Já jsem poslední, kdo by vás chtěl zrazovat od

toho, abyste jednou sami létali. Musíme ale nechat jiné lidi, aby vaše pokusy zkontrolovali, podívali se důkladně na vašeho *Skřivánka* a řekli vám zodpovědně, jestli v těch pokusných letech smíte pokračovat. Měl bych pro vás docela dobrý návrh. Nač se budete učit konstruovat letadla a létat takovým riskantním způsobem vyjde – nevyjde, když můžete chvíli počkat a dokončit školu a potom přece vám už nic nestojí v cestě, abyste studovali letecké inženýrství. Ty mezitím už zdědíš ty peníze po tatínkovi a můžeš je pak dobře investovat do leteckého průmyslu. Už budeš mít plnou kvalifikaci a jsem si jist, že se ti bude dařit.

„Když ale my chceme létat *teď*, pochopte to už konečně! Naše letadlo funguje bezvadně. Když nám pořád nevěříte, tak se do něj posaďte a vyzkoušejte je!“

Biggles podvědomě o krok ustoupil: „To tedy v žádném případě!“

„Snad se nebojíte?“

„Abych byl upřímný, tak se opravdu bojím. Kdybyste věděli o letadlech tolik co já a měli nalétáno tolik mil co já, jsem si jist, že byste se báli taky. Já vím, že se zrovna nemusí nic stát a nakonec přistaneme živí a zdraví, ale co když se právě něco pokazí. Co potom?“

„Proč by se mělo zrovna něco pokazit?“

„To ti nikdo nepoví, ale můžu vám říct, že dřív nebo později to na vlastní kůži zažije každý pilot,“ odpověděl Biggles a dalo mu dost práce, aby zachoval pořád klidný obličej. „A až se vám ve vzduchu přihodí taková nepříjemnost, můžu vám na to přísahat, že se budete modlit, abyste už byli zase na matičce zemí. To se musí zažít, kluci. To vám potvrdí každý letec. A čím déle se živí létáním, tím víc je si toho vědom…“

Tony udělal pohrdavé gesto: „Já tedy v žádném případě. Riziko je přece součástí hry.“

Biggles ho zarazil: „Tak už mě, kruci, poslouchej, Tony. Mluvíš pěkně hloupě. To, s čím si zahráváš, není přece žádná dětská hra. Jednoho dne a může to být velice brzo, si na má slova vzpomeneš, když ucítíš, že za tebou sedí dáma s kosou a dýchá ti na záda. Budeš mít strach, strašlivý strach… Teď se tomu třeba budeš smát, ale potom, tam nahoře, ti do smíchu najednou nebude. Mimochodem, nemyslíš, že by sis měl o tom trochu víc popovídat s maminkou?“

„Ona mi nikdy nic nezakazuje.“

„Až s letadlem do něčeho narazíš, bude pozdě na zákazy. Ona si to bude vyčítat do konce svého života, věř mi. Na zemi můžeš udělat spoustu chyb a nějak se z toho nakonec vyvlékneš a všechno zase dobře dopadne. Ale ve vzduchu, chlapče, tam jsou situace, kdy uděláš jenom jedinou chybu a bude to poslední chyba tvého života.“

„Vy teda dovedete potěšit, to je fakt…“

„Já se s tebou nemám chuť dál dohadovat,“ řekl Biggles přísně. „Půjdu teď a proberu to se svým velitelem. Dám ti pak vědět, jak rozhodl. Do té doby si s tím krámem tady můžeš popojíždět po zemi jak je ti libo, ale zakazuji ti vzlétnout! Tady okolo stodoly nemůžeš totiž ublížit nikomu jinému než sobě. Jestli mi to ovšem neslíbíš, udělám opatření, abych to tvé letadýlko vyřadil z provozu teď hned na místě. Jasné?“

„Slibuju vám to, pane,“ souhlasil Tony s těžkým srdcem. „Ale ať to netrvá dlouho! Máme už totiž všechno připravené na výškový test.“

Biggles krátce pohlédl na oblohu: „Vždyť se sem žene bouřka. Myslím, že testování můžete klidně odložit

na jindy.“ Vytáhl svůj kapesní blok: „Teď mi pověz jméno a adresu své matky.“

„Lady Hankinová, Betcham Manor.“

„A tvé jméno?“

„Lord Antony Hankin, tatáž adresa.“

Bigglesův ret se zavlnil: „V pořádku, Vaše lordstvo. Tak pamatuj na naši dohodu, dokud se nevrátím.“

Biggles i Ginger se otočili a vraceli se přes trávník ke svému odstavenému austeru. Ginger vybuchl v nevázaný řehot, jejž musel tak dlouho potlačovat.

Biggles se na něj podíval úkosem: „Jasně, že to má svou legrační stránku, ale ve skutečnosti to není vůbec žádná legrace. Jsou to dva báječní kluci, chytří, šikovní a cílevědomí. Valné mínění teď asi o mně nemají… Já bych ale skutečně nerad kdyby se jim příště něco přihodilo a to se dříve nebo později stane, na to můžeš vzít jed. Jestli jim to jejich matky dovolily, tak to nemají v hlavě v pořádku. Ale to víš, některé maminky svým synáčkům dovolí všechno…“

Když se vrátili do Scotland Yardu, Biggles okamžitě navštívil svého přímého nadřízeného Raymonda.

„Musí toho nechat, to je bez debaty,“ rozhodl prošedivělý plukovník s leteckými výložkami. „Představují nebezpečí pro sebe i pro okolí.“

„Ovšem pokud sklapnou křídla, tak ať si v tom vehiklu na zemi řádí do zblbnutí, ne?“ ozval se Biggles.

„Proti tomu pochopitelně nic nenamítám, ale s tím lítáním je konec. Rád bych se ale s ohledem na rodinu vyhnul tomu, abychom to dělali na základě soudního rozhodnutí. Promluvím o tom napřed telefonicky s lady Hankinovou. Počkejte chvilku…“

Objednal si meziměstský hovor do Bentham Manoru a měl dlouhý *rozhovor* s Tonyho matkou. Když konečně zavěsil, podíval se starostlivě na čekajícího Bigglese: „Sakra práce… Ona je z toho úplně vyděšená, ale říká, že ty dva nedokáže přimět, aby toho nechali. Tony je prý úplně zblblý do lítání. Napovídala mi ještě spoustu nesmyslů, že prý býval od malička problémové děcko a takové věci…“

„Mně se ten chlapec jevil naopak úplně normálně,“ odporoval Biggles. „Určitě je však zvyklý, že si vždycky prosadí svou a dosáhne všeho, na čem má zájem.“

„Himlhergot, ale přece nemůže mít letadlo, na to bych se podíval!“ neudržel se už Raymond. „Je ještě mladý. Jestli nám závazně neslíbí, že ten jejich domácí zázrak zůstane už definitivně na zemi, tak mu vyřiďte, že zajistím, aby mu tu nebezpečnou hračku úředně odebrali. Snažte se ho přesvědčit, že myslíme především na jeho dobro i na jeho matku!’“

„Zkusím to, ale už teď vám můžu říct, že to nebude snadné,“ pokýval hlavou Biggles.

Posadili se s Gingerem do austera a zaletěli zpátky k venkovskému sídlu s názvem Bentham Manor. Počasí se nepředstavitelně zhoršilo, museli dělat velké okliky, aby se vyhnuli bouřkám s hromy a blesky.

„Zaplať pámbu, žes těm klukům nařídil, že musí pěkně dřepět na zemi,“ pochvaloval si Ginger, když prolétávali hustou sprškou deště smíšeného s krupobitím. „To by to dopadlo…“

Když přistáli, běželi v hustém dešti přímo do stodoly. Tam však letadýlko nebylo. Prostora improvizovaného hangáru byla prázdná až na Cliffa, který seděl jako hromádka neštěstí na dřevěném špalku.

„Kde je váš *Skřivánek?*“ podivil se Ginger.

„A hlavně, kdepak je Tony?“ zahartusil netrpělivě Biggles.

„To kdybych věděl,“ odpověděl se svěšenou hlavou chlapec.

„Chceš snad říct, že je někde ve vzduchu?“

„Ano je – nebo teda aspoň byl. Teď už rozhodně být nemůže…“

„Co to má znamenat?“

„Odstartoval před více než hodinou a náš *Skřivánek* vydrží ve vzduchu tak půl hodiny, víc rozhodně ne. Namontovali jsme na něj jenom velice malou nádrž, protože jsme chtěli dosáhnout snížení váhy… Moc se bojím, že se Tonymu něco přihodilo…“

Biggles pokynu] Gingerovi: „Musíme sebou hodit. Okamžitě vyrazíme a porozhlédneme se po něm.“

Když doběhli ke svému austerovi, zarazil je ječivý výkřik, který ze sebe vyrazil za jejich zády Cliff. Křičel z plných plic a ukazoval někam na konec parku: „Támhle je! Vidíte, už přichází!“

Ginger se otočil ve směru, kam chlapec ukazoval. V hustém dešti se přes mokrý trávník potácela jakási kulhající a zcela promočená postava. Byl to skutečně Tony. Na čele měl obvaz z kapesníku, jenž prosákl čerstvou krví.

„Tak tu máme ztraceného vzduchoplavce!“ zažertoval Ginger.

Ale Biggles byl neobvykle strohý. „Mám dojem, že jsem ti nařídil, opakuji, nařídil, abys do našeho návratu neopouštěl pevnou zem. A tys mi to slíbil!“ Následovali Tonyho do stodoly. Tony se dopotácel k barelu od oleje a ztěžka na něj usedl. Byl viditelně na pokraji svých sil.

„Věřte mně, nechtěl jsem porušit slovo, které jsem vám dal," vypravil ze sebe hlasem plným zoufalství. Sundal si zakrvavený kapesník a odhalil ošklivou ránu na čele. „Byla to fakticky nehoda," pokračoval. „Zkoušel jsem jenom popojíždět na naší louce sem a tam, když najednou mě náraz větru nadzvedl a já jsem musel jít nahoru, jinak bych se rozbil o zeď hangáru. Dalo se ovšem do šíleného deště, neviděl jsem opravdu ani na krok. Věřte mi…"

„To znám. Je to hrozný pocit, že jo?" mrkl na něj povzbudivě Biggles.

„Bylo to děsné. Když se spustil ten lijavec a kroupy jako pěst mně bombardovaly hlavu, byl jsem v mžiku slepý jako kotě. Chvílemi jsem vůbec neviděl, kde jsem se to vlastně ocitl. Čekal jsem, že každou chvíli narazím do stromu nebo do nějakého stavení.

Kdykoliv jsem se snažil sestoupit níž, viděl jsem jenom obrysy nějakých věcí, kolem kterých jsem svištěl. V tu chvíli jsem si vzpomněl na vaše slova, že jednou zažiju tu chvíli, kdy bude se mnou v letadle Smrt. Dal bych nevím co za to, kdybych mohl jenom na vteřinu zahlédnout zemi. Jednou jsem si skoro sedl na vodní hladinu nějakého jezera, pak jsem zase za okamžik jenom tak tak minul poschoďový autobus na silnici. Kdyby řidič prudce nezabočil na krajnici, určitě bych o autobus zavadil křídlem. To nebyl let, to byla noční můra. Pak mi najednou začal vynechávat motor a já jsem měl pocit, že mi zároveň vynechává srdce. Skončil jsem na nějaké rozlehlé pastvině, sám ani nevím kde… Všechno by nakonec dopadlo dobře, jenom jsem trochu tvrději dosedl. Byl tam ovšem dokola ten plot z ostnatého drátu…"

„Co se stalo?“

„Starý dobrý *Skřivánek* se mi zamotal do drátů, začal se točit pořád dokola, drát se navíjel, sem tam mě to škráblo… Zoufale jsem se snažil dostat ven, protože mě napadlo, že letadlo začne každou chvíli hořet…“

„Létání není vždycky jenom příjemné,“ připomenul Biggles.

„To tedy není.“

„Jak moc jsi zraněný?“

„Nebude to nic vážného. Mám pohmožděnou nohu a natrženou kůží v obličeji. To se mi stalo, když jsem se začal vymotávat z těch ostnatých drátů. Myslím, že jak si trošku odpočinu a umyju se, tak už bude všechno oukej. Ale teď trochu chápu, pane, co jste chtěl říct, když jste nám povídal, že létání je báječné, pokud všechno jde dobře.“

„A co je se *Skřivánkem?*“

„Bojím se, že je po něm. Zůstal tam potrhaný vrak obalený ostnatým drátem. Chvilku jsem tam seděl a brečel jsem jako malé děcko…“

„Ale na zemi se cítíš báječně, že jo, synku?“

„Je to paráda. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem se dostal zpátky celý… Jo a ještě na mě přišel sedlák a strašně mi nadával, že prý jsem mu poplašil krávy…“

„Cos mu na to řekl?“

„Řekl jsem mu jenom, že jestli jsou jeho krávy vyděšené tak jako já, ať je rád, že jsou ještě naživu. Ale uklidnil se, když jsem se zaručil, že mu škodu zaplatím. Napsal jsem mu své jméno i adresu…“ Tony si blaženě povzdechl: „Jsem šťastný, že jsem tu s vámi.“

„Pilot, který odejde po svých z místa, kde havaroval, může pokaždé mluvit jenom o štěstí,“ navázal Biggles.

„Na jedné straně je mi upřímně líto, že je *Skřivánek* na kusy, ale na druhé straně se musím přiznat, že to není zrovna nejhorší, že s ním už nikdo nikdy nepoletí. Ty sám budeš muset, jako správný letec, udělat ještě něco. Sebrat se a jít uklidit tu spoušť, kterous napáchal. Aspoň za mých mladých let to tak začínající piloti dělávali. A nikdy jsme ani slovem neprotestovali, protože jsme byli moc rádi, že jsme naživu. Tak dneska je to na tobě, kamaráde… Mám pocit, že jsi na nějaký čas skončil s létáním, že ano?“

Tonu se kajícně pousmál: „Bojím se, že na nějaký čas je s tím konec.“

„Pak už nemusíme k tomu dodávat vůbec nic,“ mrkl na něj Biggles. „Teď by ses měl ukázat doma mámě. Určitě zavolá ještě doktora, aby se na tebe pro každý případ podíval. Tady je moje vizitka. Rád bych, kdyby ses mi někdy ozval, jak se ti vede. A kdybys snad někdy potřeboval nějaké rady ohledně létání, tak budeš aspoň vědět, kam přijít. Tak na shledanou.“

„Sbohem a moc vám děkuju, že jste tu celou věc bral tak ohromně. Fakt jsem vám moc vděčný…“ To byla poslední Tonyho slova, která Biggles a Ginger slyšeli, protože už rychle vykročili ke svému služebnímu austeru.

HORÁC SI VŠÍMÁ

Po rázném zaklepání na dveře hlavního velitelství letecké policie se na prahu objevil strážník v uniformě. Pozdravil sedícího Bigglese a řekl prostě: „Pane, je zde nějaký mladík a chce s vámi mluvit.“

Biggles nevrle vzhlédl od svého papíry přeplněného stolu: „Mám práce až nad hlavu. To jste mu nemohl říct, že nemám vůbec čas?“

„To jsem právě povídal, pane. Když ale on tvrdí, že je to moc důležité.“

„A řekl vám aspoň, čeho se to týká?“

„Ne, pane. Pořád jenom opakuje, že je to záležitost, o které bude mluvit výlučně s vámi. S nikým jiným…“

Biggles zhluboka vzdychl: „Tak co mám dělat. Přiveďte ho nahoru. Ale varujte ho, že jestli s ním budu jenom marnit čas, tak že –“

„Rozumím, pane.“ Strážník vyšel a vrátil se v několika minutách v doprovodu asi patnáctiletého mladíka. Hoch vypadal tak, že jak Ginger tak Algy, kteří se v rohu místnosti skláněli nad sekretářem a zakládali do něj nějaká lejstra, zmlkli a vzápětí se otočili, aby skryli svůj smích.

Vypadal tak trochu jako figurka z humoristických komiksů o školácích, i když na druhé straně je třeba připustit, že z něj vyzařovalo sebevědomí. Byl to chlapec menší postavy, jemných rysů, ve tváři poněkud pobledlý, ve svátečním obleku, s vlasy na pěšinku, které však vpředu nedržely připlácnuté, ale naopak visely dolů a z větší části mu zakrývaly čelo. Bigglese při prvním pohledu napadlo, že kluk díky tomu vypadá jako

čistokrevný pudl, čerstvě ostříhaný na výstavu psů. Návštěvníkovy oči se na Bigglese upíraly přes skla brýlí s kovovými obroučkami bez jakékoli známky nervozity.

„Posaď se," pokynul Biggles k židli před svým psacím stolem.

„Dobrý den, pane," pozdravil mládenec jasným, zřetelným hlasem. „Doufal jsem, že mě přijmete. Chtěl bych vás ujistit, že bych se vás nikdy neodvážil obtěžovat, kdybych neměl informaci takového druhu, že si ji nemůžu nechat pro sebe. Od prvního okamžiku, kdy jsem si to uvědomil, vím, že vás to bude velice zajímat, a že s tím za vámi prostě musím."

„Tak se už konečně posaď a pověz, co tě trápí," odpověděl vlídně Biggles, ale hned dodal: „Jenom buď, prosím tě, pokud možno co nejstručnější. Já mám dnes moc práce."

„Budu se snažit, pane. Tak půjdu hned k věci. Jmenuji se Horác Wilberton a bydlím ve Woolsden Hall, to je v Glensdenu, v takové malé vesnici v Devonu, na okraji Dartmooru. Žiju teď jenom s maminkou, protože táta vstoupil do diplomatických služeb a je právě na delší dobu v zahraničí. Jinak bych to samozřejmě probral s ním a neobtěžoval bych vás. Mám takového koníčka, zabývám se entomologií. Právě si dělám velkou sbírku motýlů a můr a musím říct, že se za nimi dost naběhám v širokém okolí. Při jedné takové delší vycházce za mými úlovky jsem zrovna nedávno zahlédl letadlo. Musím říct, že jeho pilot se choval strašně divně. Když letadlo nedaleko místa, kde jsem zrovna byl, přistálo, napadlo mě, že jde asi o nouzové přistání nebo něco takového. Ale kdepak! Když jsem pilota chvíli pozoroval, pochopil jsem, že za tím bude něco podezřelého."

Biggles se lehce pousmál: „A co se tam tedy dělo?“

„Letadlo přistálo na rozlehlém, docela pustém místě na vřesovišti, blízko hustého lesa. Pilot napřed vynesl z letadla nějaký balík, který musel být dost těžký. Ten balík byl na povrchu zabalen do pršiplášťě nebo prostě do takové nějaké nepromokavé látky. Pilot ho odnesl někam do lesa. Byl pryč dobré půl hodiny. Když se vrátil, velice dlouho si prohlížel terén okolo, řekl bych, že doslova studoval krajinu. Pak zase nasedl do letadla a odletěl.“

„On tě nespatřil, Horáci?“

„Nemohl mě ani zahlédnout. Já jsem totiž právě seděl v lese a pojídal jsem svačinu, kterou si vždycky beru sebou.“

„Vyznáš se v letadlech aspoň trochu? Můžeš je nějak popsat, abychom si mohli třeba prověřit, kdo tam tehdy vlastně přiletěl?“

„To víte, že se o letadla zajímám. Byl to určitě auster a zapsal jsem si i registrační písmena G-AOSL. Ovšem v tom okamžiku mi to ještě úplně nedošlo a musím se přiznat, že registrační písmena jsem si vlastně zapsal, až když tam ten pilot přiletěl podruhé. To už mi to celé začalo vrtat hlavou. Pilot austera o týden později zopakoval přesně totéž, co provedl poprvé. Tehdy jsem si řekl, že o tom musíte vědět…“

„Jaké byly tehdy letové podmínky, myslím tedy počasí?“

„Bylo zataženo od obzoru k obzoru. Víte, já samozřejmě si nemůžu hrát na nějakého odborníka, ale vzpomněl jsem si, že i poprvé bylo takové počasí pod mrakem, tak mně napadlo, že pilot musel znát moc dobře krajinu a dopředu počítat s tím, kde přistane, protože jenom o kus dál je povrch terénu velice zvlněný,

nepravidelný a místy i skalnatý. Tam se prostě přistát nedá. Tam člověk musel letět najisto a v tom počasí si shora ani dvakrát nevybíral, kde přistane. A co mi bylo hned divné, je skutečnost, že si vybral takové úplně osamělé místo, kam se může vypravit snad jenom člověk jako já, který má zájem o přírodopis.“

„To opravdu není obvyklé, ale přece jenom na tom nemusí být nic, o co by se zajímala právě policie… Co tě nakonec přimělo, abys nás přece jen vyhledal?“

„Především jsem doma začal přemýšlet nad moc podivným chováním toho pilota. Velice podrobně se rozhlížel kolem dokola než vstoupil do toho lesa s balíkem a potom zase, když se, už bez balíku, vrátil zpátky. Ten člověk si nepřál být nikým viděn. A přesně tohle zopakoval přinejmenším dvakrát, aspoň pokud já vím. A pokaždé na přesně stejném místě. Já jsem si vždycky myslel, že letadla nesmějí přistávat mimo vyhrazené letiště, leda v případech, že jde o tak zvané nouzové přistání. Tak mi to bylo moc podezřelé…“

„No… s tím přistáváním nemáš tak docela pravdu. Můžeš se třeba nachomejtnout k tomu, jak se mladí učí právě manévrům pro nouzové přistání a to mohou klidně nacvičovat i na takovém místě, jaks byl ty… Ovšem souhlasím s tebou, že letadlo vracející se z ciziny, včetně všech soukromých letadel, se musí podrobit celnímu odbavení, a proto je pilot povinen přistát jenom na vyznačených letištích.“

„Ten pilot, kterého jsem pozoroval, určitě nepotřeboval žádný výcvik. Navíc tam na místě musel znát každý kout, protože přistál napoprvé a úplně suverénně. A myslím, že nováček by si nezvolil pro tak obtížný výcvik právě den, kdy je obloha souvisle

zamračená. A kampak nesl ten balík? Proč ho zanechal někde v lese?“

„Ty ses po tom balíku podíval?“

„Nijak důkladně, jenom jsem se trochu porozhlédl v tom lese. Říkám les, ale vlastně je to takové divoce zarostlé místo, kde jsou v zemi díry, dlouhé prý až sto yardů. Celé je to porostlé zakrslými stromy, všelijakými divokými keři a křovisky. Starý pastýř, kterého jsem tam poblíž potkal, mně poprvé radil, kudy se dát a říkal, že se tomu místu říká od nepaměti *liščí díry*, protože prý tam bývala liščí doupata, jedno vedle druhého.“

„Nikde tam nestojí žádná budova?“

„Je tam hlouběji v lese jenom taková hromada navršených balvanů a i menších kamenů pod skalnatým převisem. Lidi si vyprávějí pověst o starém poustevníkovi, který prý tam před dávnými lety žil. Ale kdo ví, co je na tom pravdy. Já jsem se tam byl totiž jednou, už dřív, podívat a vypadá to tam velice zpustle a i vchod do toho skalnatého přístřešku je zarostlý takovým popínavým a trnitým křoviskem, že jsem ani dovnitř neviděl. Protože jsem v lese hledal různé druhy červů, kteří žijí na mrtvých stromech a na pařezech, tak jsem tomu poustevníkovu útulku už nevěnoval pozornost a víckrát jsem tam ani nešel.“

„Poslyš, Horáci,“ napadlo najednou Bigglese, „proč si vlastně myslíš, že tam ten člověk nelétá, kdy je hezké počasí?“

„To vám samozřejmě nemůžu ani jednoznačně tvrdit, ani vysvětlit, ale vím určitě, že tam v minulých dnech, když bylo tak nádherně, nebyl ani jednou.“

„Jaký by podle tebe mohl mít rozumný člověk důvod, aby někde přistával jenom když je šeredně a obloha je pod mrakem?“

„To je jasné! Nechce, aby ho někdo viděl. Ale…“ hoch se poněkud zarazil, „to je zase jenom taková moje domněnka.“

„Možná, že máš pravdu, chlapče. Ještě mi pověz, jak je z toho místa daleko k nejbližší silnici?“

„Tam to s cestami není moc slavné. Je to dost divoká pustina. Vím o takové vyježděné polní cestě, ta může být asi čtyři míle od toho místa, kde auster přistál. No a ještě dál, tak dobrých sedm mil vede slušná silnice.“

Biggles se s uznáním rozesmál: „Děkuju ti moc, Horáci. Žasnu, jaký jsi dokonalý pozorovatel, čeho všeho si dokážeš všimnout. Navíc hodnotím, že to, co vidíš, dokážeš i kriticky posoudit a vytvořit z toho logický obraz. To není u kluků tvého věky zrovna běžné… Mimochodem, asi si už nevzpomeneš, kdy jsi tam to letadlo viděl dvakrát přistát? Myslím tím, jestli sis snad náhodou nepoznamenal datum.“

„Ale ano. Zapsal jsem si to do svého deníku. Vím přesně, že to bylo osmnáctého a dvacátého čtvrtého srpna.“

„Ty jsi poklad, Horáci! Algy, okamžitě mi, prosím tě, zapiš ta data!“ pak se Biggles otočil zpátky k hochovi a zeptal se se zájmem: „Člověče a pověz mi, proč jsi se s tím svým pozorováním nesvěřil místním policistům. Tys měl nějaký důvod jet až sem do Londýna?“

„To je přece jasné, pane. U nás je jenom jeden policista a ten se stará o takové běžné prkotiny, protože u nás se nic moc neděje. Chci říct, že on dělá jenom

základní policejní rutinu. Tohle moje podezření by asi nebral moc vážně a nejspíš by mě odbyl.“

„Aha… A jakým dopravním prostředkem jsi cestoval?“

„Vlakem.“

„A zpátky počítáš, že pojedeš zase vlakem?“

„No jistě…“

„Jakpak by se ti líbilo, kdybychom se spolu vypravili do Devonu letadlem?“

Horácovy oči se rozšířily nečekaným překvapením: „Jéje… To by teda bylo něco. Pro mě teda fantastický zážitek, protože já jsem v životě letadlem neletěl.“

„Víš, Horáci, já nemám zrovna moc času, abych se toulal po vřesovišti a hledal místo, kde ten muž přistává. Když tam zaletíme spolu, ty mi ukážeš to místo a opravdu mi ušetříš hodně času a zbytečných starostí. Předpokládám, že najdeš cestu k vám domů, když tě tam vysadím.“

„Jakpak ne! Vždyť na lov svých motýlů a brouků chodím vždycky pěšky a k nám domů to není nijak zvlášť daleko…“

„Takže dohodnuto. Musím ti povědět, že mě tvá historka velice zaujala a je dobře, že ses rozhodl sem za námi přijít. My ve Scotland Yardu si velice vážíme pomoci veřejnosti. Nemůžeme být všude a lidi by si měli zvyknout nám pomáhat tak jako ty. Cokoliv neobvyklého člověk spatří, může mít pro nás svou cenu… Ale vraťme se ještě k tvému vyprávění. Tys mi dal registrační písmena toho austera. Nepamatuješ se, jakou měl barvu?“

„Letadlo bylo modré a stříbrné.“

Biggles se otočil k protější zdi: „Gingere, myslím, že bys měl letět s námi, kdybych snad potřeboval pomoc.

Algy, ty zavolej operačního důstojníka, ať nám připraví za půl hodiny proctora. Pak, prosím tě, zjisti, kdo je majitelem toho záhadného austera, kde vlastně to letadlo sídlí, jestli to třeba není stroj z leteckého klubu. Pokud snad ano, pak ať ti někdo z klubu nadiktuje ze záznamu, kdy bylo letadlo naposled ve vzduchu, zvlášť nás zajímají ta dvě data, co nám nadiktoval tady Horác. Z knihy letů bychom měli vyčíst, kam vlastně pilot letěl, nebo aspoň jaký cíl letu oficiálně uvedl…“

Biggles vstal a oblékl se. „Tak pojďme, Horáci, chci ti ukázat krajinu v Dartmooru shora. Tam se vždycky dobře orientujeme podle obrovského vězení. Mimochodem, ty přece bydlíš dost blízko té známé věznice…“

„Díky bohu, bydlíme přece jenom dost daleko, asi deset mil východním směrem. Bydlet přímo tam není asi nic příjemného. V Dartmooru jsou nejtěžší zločinci a sem tam se některému podaří uprchnout. Musí to být hrůza, pomyslet, že se možná právě teď někde za vaším domem ukrývá uprchlý vrah. Brrr…“

„To tedy máš pravdu… Tak pojďme k letadlu a za chvíli už si to omrkneme na vlastní oči!“

Policejnímu proctorovi to trvalo něco přes dvě hodiny, než se ocitl nad pláněmi pustiny Dartmooru. Měli štěstí, že byl právě jasný a slunečný den, takže viditelnost byla dokonalá.

„Tak jsme tady,“ prohodil Biggles k Horácovi, který seděl vedle něho. „Tady už vidíš věznici, přímo před námi. Je to kolos, co? Letci se v této oblasti vždycky orientují podle budov tohoto bohulibého zařízení… Ale

vždyť tys říkal, že bydlíš asi deset mil odtud východmím směrem. Tak se podívej, jestli uvidíš váš dům!“

Horác se podíval naznačeným směrem a namáhal zrak až mhouřil oči za skly svých brýlí: „Ano, myslím, že vidím. Je to ale jenom taková větší tečka na horizontu… Ale teď pozor! My musíme trochu víc doleva. Vidíte?“

Biggles se nechal navést přímo na místo.

„Chcete tedy přistát?“

„Proto jsme přece tady, Horáci.“

Neuběhlo ani deset minut a policejní proctor sklouzl dolů a podstoupil trochu drncavé přistání na nepříliš rovném terénu v typické bezútěšné krajině vřesovišť. Hrbolatá půda byla zbarvena do purpurova všudypřítomným vřesem. Výhled byl na obzoru na několika místech narušen tmavošedými ostrými skalnatými výčnělky. Byli v srdci kraje, jemuž se od nepaměti říká Dartmoor…

Biggles popojel těsně k okraji zalesněné plochy a vypnul motor. Všichni museli vystoupit a pokračovat po svých. Biggles se rozhlížel a jak kráčeli podél lesa, obrátil se k Horácovi: „Měls pravdu. To není obyčejný les, ale křovinatá džungle. Jak se dostaneme dovnitř, aniž bychom si roztrhali co máme na sobě? Podívej jenom na ty keře!! Je to sám trn! Ach jo…“

„Ten člověk se dostal do lesa vždycky tudy,“ ukázal prstem Horác. Biggles i Ginger ho následovali a skutečně bez nesnází proklouzli mezi hustý lesní porost.

Biggles ukázal na velkou kamennou desku, která byla zpola zanořena do země přímo před nimi: „To se mi nezdá… Rozhodně si kámen, který spadne, obvykle najde jinou polohu. Tohle nevypadá příliš

pravděpodobně. Myslím, že je to značka, kterou udělala lidské ruka. No, však uvidíme…“

„Jenom buďte opatrný, pane,“ nabádal Horác. „Tady se bude půda najednou prudce svažovat…“

Biggles jim všem razil cestu jako první. Teď si musel chránit obličej před hustými houštinami, ale pokračoval v cestě vpřed. Najednou zvolal překvapeně: „Honem za mnou! Vždyť je tu stezka!“

Ginger pomohl Horácovi, aby se vymotal z trnitých šlahounů a oba se najednou zastavili a zírali překvapeně přímo před sebe. Biggles už tam stál o chvilku dřív než oni dorazili a mlčky se spokojeně usmíval. Před nimi byla totiž cesta k tomu, o čem Horác ve svém vyprávění mluvil jako o přístřešku, v němž podle staré pověsti kdysi žil poustevník. Ovšem cesta nebyla toho času vůbec zarostlá a neupravená, jak by se dalo očekávat, ale naopak bylo znát, že zde docela nedávno nějaký člověk pečlivě vysekal cestičku až sem ke vchodu do jakési chýše ve skále.

„Je to čím dál zajímavější,“ konstatoval Biggles, když si pečlivě prohlédl usekané pruty a šlahouny křovinatého porostu. Všichni tři začali opatrně sestupovat dolů, kde se rýsoval vstup do kamenného obydlí bájného poustevníka. Když sestoupili po upravené cestičce, zůstali zaraženě stát.

„Co to má znamenat?“ dostal ze sebe Horác. Zdálo se, že je překvapený nejvíc ze všech. „Podívejte, takhle to zde opravdu minule nevypadalo!“

„Tak je to poustevníkovo doupě nebo ne?“ zahartusil Biggles.

„Samozřejmě, že je to ono,“ odpovídal rychle vzrušený Horác, „ale bývalo to tu jiné. Některé kameny

jsou přeskládané, vstup dovnitř je upravený a podívejte, vždyť tady nahoru někdo musel tuhle nepromokavou látku přivázat nedávno!“

„Tak povídáš, že naposledy vypadala poustevníkova chýše jinak?“

„Přísahám! To určitě všechno ten člověk!“ Biggles pokročil na práh kamenného přístřešku: „Je tam někdo?“

Nastalo absolutní ticho. Nikdo neodpovídal.

Všichni tři se dali do pohybu. Biggles odhrnul cíp nepromokavé látky jako první a neohroženě vstoupil. Jeho zrak padl okamžitě na složený plášť do deště. Zvedl jej a zahlédl na čtverec složenou ložní přikrývku. Hrábl pod ni a zarazil se: „Pojďte sem!“

„Vždyť jsem povídal, že nesl balík zabalený do pršiplášťě,“ vykřikl Horác. „Tady to máte. Pod pláštěm do deště je určitě obsah balíku.“

„A co si tedy o tom myslíte?“ zeptal se Biggles, který jako první nadzvedl složenou deku. Pod ní se totiž objevil odřený kožený kufr, plný konzerv všeho druhu, zavařenin, sušenek i podomácku zavařeného masa ve sklenicích.

„Páni, to je teda trapas,“ vydechl zklamaně Horác. „My podnikáme celou tu štrapaci jenom proto, abychom zjistili, že někdo se tu chystá na piknik!“ Chlapec nedokázal své rozčarování skrýt a měl ve tváři trochu provinilý výraz, protože si uvědomoval, že tyto letecké policisty sem přivolal on.

„Je sice pravda, že to vypadá jako přípravy na nevinný piknik,“ připouštěl Biggles. „Ale musíme se dobře podívat, co je ještě tady v tom kufru. Jenom prosím vás, dávejte ty konzervy stranou velice opatrně, protože

to pak musíme všechno zase naskládat zpátky tak, aby nikdo v žádném případě nic nepoznal.“

Konzervy se ocitly na jedné straně a Biggles zlehka nadzvedl další vrstvu obsahu kufru. Jejich zrakům se objevilo několik kusů pánského oděvu, všechno bylo pečlivě poskládáno tak, aby žádný kus nezabíral příliš mnoho místa. Mezi košilemi se zlověstně zaleskla hlaveň velké armádní pistole. Všichni tři se zarazili.

První se ozval Biggles: „Pokud vím, tak v této zemi není tak docela běžné připravovat piknik s pistolí.“ Opatrně ji zvedl, stáhl zásobník a vyňal náboje. „Byla nabitá, to se podívejme…“ Pak shrábl náboje do kapsy své kombinézy a utrousil jenom: „Raději si je vezmu sám, někdo by si ještě mohl ublížit…“

„Co si o tom všem myslíš teď?“ dorážel na něj Ginger.

Biggles nerozhodně potřásl hlavou: „Těžko říct jednoznačně… Budeme se muset pokusit to uhodnout.“

Horác se přidal: „Je zřejmé, že někdo se zde rozhodl tábořit. Jenom mi nejde do hlavy, nač potřebuje to městské oblečení, co jsme právě prohlíželi v kufru. A proč sem tyhle krámy dopravoval letecky, to tedy nechápu…“

„Ale přece ty sám jsi nám vyprávěl, jako daleko jsou nejbližší cesty a silnice. Ten člověk by se s tak těžkým nákladem pěkně pronesl, než by to dopravil až sem.“

„No, byl by to parádně namáhavý výšlap,“ souhlasil Horác. „Ten kufr musel být díky těm konzervám a zavařeninám děsně těžký.“

„Navíc musel ten člověk vzít v úvahu, že by ho leckdo mohl spatřit jak si to sem šine s obrovským těžkým batohem na zádech.“

„Copak to vadí, kdyby ho někdo viděl?“ zarazil se Horác.

„Někomu by to vadilo.“

„Kdo jenom –“

„Horáci, nezapomínej přece, kde jsme,“ svraštil čelo Biggles. „Teď zde ale nic nevydumáme. Musíme opatrně všechno vrátit na původní místo, a protože jsme viděli všecko, co tu k vidění bylo, můžeme se pro dnešek rozejít domů. My s kolegou budeme moc spěchat, protože další náš kolega, Algy, už možná něco ví o austerovi, jehož pilot se tak zasloužil o přípravy tady na ten nepovedený piknik…“

Pomalu se vrátili ke svému letadlu.

„Ty se určitě nebudeš chtít vracet do Londýna, tak ti přejeme šťastnou cestu domů,“ obrátil se Biggles k Horácovi. „Ale dávej chvilku ještě dobrý pozor. Ani živé duši se nesmíš zmínit, žes byl za námi ve Scotland Yardu a už vůbec ne o tom, že jsme tady společně pátrali a co jsme našli. A musíš mi taky slíbit, že se v žádném případě už sem nevrátíš.“

„Proč to mám slibovat? Proč bych sem nesměl zaskočit?“

„Protože by ses mohl dostat do velkého nebezpečí.“

Horác se podíval podezřívavě na Bigglese: „Já vím, co mi tím naznačujete. Vy totiž víte, co se zde děje a proč. Máte na to aspoň svoji teorii. Ale já jsem vás na tu stopu přece přivedl, já mám právo, dozvědět se něco víc.“

Biggles zaváhal. Pak řekl vážným hlasem: „Já se ovšem můžu úplně mýlit, ale snad je to pro tvoje dobro, když ti povím, jaké jsem pojal podezření. Máš pravdu, když říkáš, že bez tebe bychom tady teď nebyli.

Vzpomeň si, jak jsem před okamžikem říkal, abys nezapomněl, kde vlastně jsme.“

„Co tím nyslíte, kde jsme? Jsme přece v Dartmooru.“

„To je ono! A asi deset mil odtud je věznice pro největší vyvrhele lidské společnosti ve Velké Británii. Každou chvíli, hlavně jak nastanou zdejší husté mlhy, se některý z trestanců pokusí o útěk na svobodu. Každá cesta, která sem vede, může být okamžitě střežena, poplach nastane v několika minutách. Je tedy těžké v pár minutách zmizet beze stopy, ale může se to podařit, pokud ti tu někdo připraví bezpečný úkryt se spoustou jídla, přikrývkou, nepromokavým pláštěm a dokonce i s nabitou pistolí. S takovou výbavou může uprchlík vydržet několik dní, než se zlepší počasí a než proběhne první vlna pátrání v okolí. No a pak ten, co uprchlíkovi připravil tohle útulné doupě, pro něho přiletí letadlem a vyzvedne ho. Tím ztratí úplně smysl policejní opatření, díky němuž budou neprodyšně uzavřeny silnice. Policisté budou kontrolovat nevinné automobilisty, dokonce ani přísné kontroly v přístavech nebudou zhola na nic. Letadlo může uprchlíka dopravit, kam jen si vzpomene…“

Během Bigglesovy řeči se Horácovy oči naplňovaly jiskřičkami porozumění: „Já vám naprosto rozumím. To je jasné, nějak tak to musí být, jinak to celé přece nedává smysl.“

„Myslím si, že v jednom z nejbližších dnů sem ten uprchlý zločinec dorazí. To je důvod, proč ty sám sem nesmíš. Uvědom si, že pistoli mu sem jeho komplic nepřinesl na ozdobu. Já jsem sice náboje vyndal, ale kdo ví, třeba ještě někde nějaké bude mít. A navíc, nejde

jenom o pistoli a o náboje. Takový člověk na útěku bývá schopen všeho. A ani v budoucnu nesmíš, Horáci, nikomu prozradit, že jsi nás přivedl na tuto stopu. Zločinci jsou dobře organizovaní a velice mstiví. Kdyby se někdo z nich dověděl o tvé roli v tomto případu, pak už bys, hochu, nemohl nikdy honit motýly a můry na dartmoorských vřesovištích. Tak si pamatuj: Jazyk za zuby!“

„A co budete dělat vy?“

„Musíme udělat všechny nezbytné kroky k tomu, abychom vyloučili nebo spíš asi potvrdili naše podezření. Jakmile ho potvrdíme, tak musíme v zárodku zmařit akci zločinců. Útěk se nesmí povést a oba budou putovat za mříže! Ale ty se teď koukej klidně vrátit domů. Neboj se, ještě se uvidíme a já osobně ti nikdy nezapomenu být vděčný za to, žes byl tak všímavý a přivedl jsi nás k téhle zamotané hádance.“

Potřásli si rukama a Horác vyrazil k domovu. Biggles a Ginger se neikratší cestou vydali zpátky do svého hlavního stanu ve Scotland Yardu.

V úřadě se dozvěděli, že i Algyho vyptávání už přineslo ovoce, a že jeho informace potvrzují Bigglesovo vážné podezření. Auster z vřesoviště byl soukromý majetek jistého Carla Costina, jenž měl licenci pilota a svůj stroj přechovával v hangáru leteckého klubu v Somersetu. Kromě letadla měl však i záznam v trestním rejstříku. Vlastnil spolu s bratrem vykřičený noční klub v pověstné londýnské čtvrti Soho. Oba byli před několika lety odsouzeni za přechovávání a distribuci omamných drog. Carlo byl odsouzen ke kratšímu trestu než jeho bratr, a proto byl už nyní na svobodě. Důležité bylo, že oba bratři si svůj trest odpykávali v Dartmooru.

Dnes Biggles k veliteli doslova běžel. Nesměli ztratit ani minutu…

Příběh však pokračoval až skoro po měsíci, zato však pokračování vypadalo, jakoby jeho scénář psal od počátku Biggles. V jedné z mlhavých nocí, jimiž je Dartmoor tak pověstný, se pokusil vězeň Luigi o útěk, jenž se mu v prvním okamžiku podařil. Costino dorazil do předem připraveného úkrytu, kde se však k smrti vyděsil, když pohlédl do ústí dvou služebních revolverů, jimiž na něho mířili policejní důstojníci, kteří poustevníkův úkryt obsadili hned po vyhlášení poplachu. Už se s tím počítalo… Asi po dvou dnech, když se hustá mlha rozptýlila, přistál na vřesovišti Carlo. Domníval se, že vyzvedne svého bratra. Byl zatčen dřív, než mu došlo, že vše je ztraceno.

Ukázalo se, že celá záležitost má ještě závažnější pozadí, než policie dosud tušila. Prozradil to Luigi, jenž se mylně domníval, že ho bratr oklamal a prozradil úkryt v *liščích dírách* mužům zákona. Luigi se tak na bratra rozzlobil, že si přestal dávat pozor na jazyk. Z výpovědi vyplynulo, že Carlo zorganizoval ještě v Dartmooru jakýsi *klub uprchlíků*, jehož členové měli jeden po druhém uniknout z vězení. Byla to rozvětvená organizace, řízená a financovaná přáteli uvězněných zločinců. Všichni měli na cestě za svobodou využít přechodného úkrytu v lese a Carlo je měl za tučnou odměnu letadlem dopravit do bezpečí v cizině. Dopadlo to však tak, že zatím dopravili Carla i s bratrem zpátky za mříže, do nevlídné masivní budovy v Dartmooru, v kraji vřesu a věčných mlh…

Ředitel Scotland Yardu zaslal Horácovi děkovný dopis, v němž ho ujistil, jak si policie váží jeho

pozorovacího talentu, protože bez této pomoci by se nepodařilo plány zločinců překazit. Později se s Horácem setkali i oba policejní letci a Ginger vždycky s úsměvem dával k lepšímu, co mu řekl Horác. Prý si daleko víc než dopisu samotného ředitele slavného Scotland Yardu, váží toho, že svůj první let v životě podnikl na palubě letadla, jež pilotoval sám Biggles.

ANI BIGGLES NEVÍ VŠECHNO

„Kdepak tak dlouho vězíte, Bigglesworthi? Byl bych moc rád, kdybyste se podíval na tohle," zvedl hlavu od papírů na svém stole plukovník Raymond, velitel oddělení letecké policie v londýnském Scotland Yardu.

Biggles si ke stolu svého nadřízeného přistrčil nejbližší židli a zvědavě se zadíval na fotografii, vyzvětšovanou na velký formát. Díval se na obrázek vzhůru nohama a snímek mu připomínal všechno možné, jenom ne letadlo: „Copak to má být, pane?"

„Jenom si vzpomeňte a řekněte mi, co si o tom myslíte."

Biggles pokrčil rameny, podíval se na fotku a položil ji zpátky: „Nevím, co bych si měl myslet. Vypadá to jako momentka z dostihového závodiště. Dav lidí se na něho napjatě kouká, a protože v pozadí je vidět ovál dostihové dráhy, určitě se nemýlím, když řeknu, že je to záběr z koňských dostihů…"

„Zcela správně. Nepoznáváte v tom davu někoho?"

„Ne, řekl bych, že skutečně nikoho… Ale počkejte okamžik… Tenhle vousatý chlápek vypadá jako Plaudet, ten francouzský umělec, po kterém pátrají kolegové z Paříže, kvůli tomu průšvihu, co si zavařil v Alžíru. Vzpomínáte si přece na pátrání, které vyhlásil Interpol."

„To je opravdu André Plaudet. Podle toho, co víme, uvedl se jako úspěšný kumštýř, trochu lehkomyslný, ale pak se nechal zatáhnout do komplotu s podsvětím. Zjistil, že s pomocí nových přítelíčků se dají vydělat snadno

peníze. Ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, však to znáte… Zapletl se do dobrodružství, které vyvrcholilo výtržností v kavárně, při níž zastřelil dva strážníky a stačil ještě uprchnout.“

„Ten muž mi okamžitě připomenul Plaudeta, ale je jisté, že je to skutečně on?“

Plukovník si uhladil šedivé vlasy a přistrčil Bigglesovi fotografii menšího formátu: „Srovnejte si to s podobiznou z jeho dokladů…“

Biggles musel přisvědčit: „Mýlka je vyloučená. Ten muž je Pladet. Co má za lubem v Anglii?“

„Zatím se nestaráme, co dělá, ale klademe si jinou, nanejvýš zajímavou otázku. Jak se ten chlap k nám dostal? Nemohl vstoupit na britskou půdu žádnou obvyklou cestou. V přístavech i na letištích mají tuto fotografii i s dalšími údaji a není možné, že by proklouzl. Představte si tu blamáž. Chlap, kterého hledá celý Interpol, včetně Scotland Yardu, si přijde drze na výroční dostihy v Ascotu!“

„Kdo udělal ten snímek?“

„Kameraman společnosti BBC, který pracoval při televizním přenosu. Při takové velké společenské události, jako jsou dostihy v Ascotu, mají kameramani ve zvyku *švenknout* kamerou davem a ukázat lidem, kdo všechno se letos v Ascotu sešel. Někdy mi připadá, jako by ani nešlo o ty koně… No, zkrátka, po programu nám volalo několik lidí, že si všimli v televizi muže, který vypadal úplně stejně jako hledaný francouzský zločinec z pořadu *Scotland Yard pátrá.* Tak jsme si vyžádali celý televizní záznam od BBC a tohle je nejlepší záběr ze všech. To jsou prozatím všechna fakta, jež máme k

dispozici. Jisté je jedno. Plaudet je v Anglii. Jak se sem ale dostal?“

„Kdy se běžel ten dostih v Ascotu?“

„Před týdnem.“

„A jaká opatření jste už udělali?“ zeptal se Biggles.

„Yard rozeslal několik mužů v civilu na všechny dostihy, které se od té doby pořádaly, ale po Plaudetovi se slehla země. Někde se skrývá.“

Biggles se zamyslel: „Nějak se mi to nezdá. Copak bude člověk, který se skrývá, takový blázen, že se bude klidně ukazovat na jednom z nejvíc navštěvovaných společenských podniků? Navíc před televizními kamerami?“

„Třeba vůbec nevěděl, že dostih přenáší televize.“

„Možné to je.“ Biggles chvíli přemýšlel. „Předpokládám, že jste pro mě poslal, protože vás napadlo, že toho Francouze někdo tajně dopravil letecky z pevniny do Británie…“

„No, mohlo to tak přece být. Jeho společník ho mohl vysadit na nějakém odlehlém místě…“

„Neviděl jsem hlášení radarových stanic o neidentifikovaných letadlech. Taky by nám k tomu mohli něco říct hoši od námořnictva, kteří v helikoptérách hlídkují podél pobřeží. Každou chvíli vyloví lidi převrhnuté z jachty, plavce, který přecenil své síly a dostal se do nesnází, nebo amatérského horolezce, který se pokoušel vyšplhat na nějakou pobřežní skálu a zůstal tam trčet… Ale vraťme se k fotografii. Snímek zachycuje tribunu, kam se dostanou lidé s permanentními vstupenkami, nebo s odznaky exkluzivních klubů. Tedy návštěvníci, kteří jsou bohatí a mohou si dovolit i tenhle snobský přepych. Tam není snadné se dostat. Plaudet

nemá ani předplatné, ani není členem klubu. Nejspíš zde má nějakého významného spojence, který mu vstupenku nebo průkaz půjčil… Ale pořád mi to neodpovídá na tu největší záhadu. *Proč se* Plaudet objevil v Ascotu?“

Plukovník Raymond se unaveně usmál: „To mi máte povědět vy.“

Biggles svraštil čelo: „Přece musel mít nějaký důvod. Jakmile budeme znát odpověď na tuto otázku, budeme schopni odpovídat i na další. Kdy přesně ho vyfotografovali?“

„Bylo to sedmnáctého června.“

„Co se chystáte podniknout, pane?“

„Budeme hlídat všechny dostihy. Je přece pravděpodobné, že když Plaudet navštívil jeden, půjde se podívat i na nějaký jiný… S tím bych si na vašem místě nedělal starosti. My ho dostaneme. Co bych od vás chtěl, je prověřit všechny možnosti, jak se mohl dostat do Anglie letadlem. Jestli je v našem kontrolním systému skulina, pak je to vážná záležitost, která ohrožuje bezpečnost země. Musíme ji najít a zajistit tak, aby se už nic podobného nezopakovalo.“

Biggles se zvedl: „Oukej, pane. Budu o tom přemýšlet… Mimochodem, dali jste už zprávu do Paříže, že Plaudet je u nás?“

„Ještě ne. Nechci, aby si o nás v cizině povídali, že naše bezpečnostní opatření jsou nedokonalá.“

„Rád bych měl vaše svolení, abych se mohl spojit s Paříží.“

„Vždyť jsem vám řekl –“ nadechoval se plukovník.

„Rozumím. Chtěl bych jenom zcela soukromě promluvit s Marcelem Brissacem. On mi může povědět

spoustu zajímavého o Plaudetových zvycích. Jestli pije, sází nebo hraje hazardní hry a takové věci…“

„Pokud to uděláte diskrétně, prosím…“

Biggles se vrátil do své pracovny a podal všeobecné informace svým nejbližším spolupracovníkům. Pak se nechal spojit s policejním ředitelstvím na Zlatnickém nábřeží v Paříži: *„Bon jour, Marcel…* tady je Biggles.“ Potom svého francouzského kolegu a přítele na druhé straně La Manche zvedl ze židle: „Příteli, dobře se drž! Volám ti proto, že André Plaudet je v Anglii. Spousta lidí ho viděla, ale zatím ho ještě nemáme. Velice by nám pomohlo, kdybys mně řekl něco víc, o jeho osobních zálibách a zlozvycích, tedy, kam se chodívá bavit, jestli pije a co, o co se zajímá, prostě takové ty krámy, které nás většinou přivedou na stopu… Beru si tužku… Tak poslouchám.“

Biggles napjatě naslouchal pařížskému policistovi několik minut a dělal si stručné poznámky. Pak se jednoslabičně rozloučil a pomalu zavěsil. Když se otočil ke svým nejbližším, měl ve tváří výraz naprosté bezradnosti.

„Pánové, tohle mi teda vzalo vítr z plachet,“ řekl otráveně.

„Co ti tak dlouho povídal?“

Bigggles mávl rukou: „Když to zkrátím, tak stačí, abych vám řekl, že Plaudet nikdy nehrál hazardní hry, nikdy v životě prý nechodil na dostihy a dokonce se prakticky nedotkne alkoholu. Zajímá se jenom o umění a o politiku. Prý si to můžu všechno přečíst v knížce, kterou o sobě napsal…“

„Tak co potom, k čertu, hledal v Ascotu?“ vybuchl Ginger. „To nedává smysl.“

„Nechci si hrát na věštírnu,“ odpověděl pomalu Biggles. „Musím zaskočit za inspektorem Gaskinem a probrat to s ním. Ten vyslal své honící psy po stopě André Plaudeta.“ Svižně seběhl o poschodí níž a nakoukl do inspektorovy kanceláře.

„Zdravím vás… Právě mi šéf řekl, že ten dareba Plaudet byl před týdnem na dostizích v Ascotu. Viděla ho tam spousta lidí a ještě víc lidí ho zahlédlo v televizi na tribuně pro pozvané hosty.“

Gaskin Bigglesovi mlčky pokynul ke křeslu. Rozvážně si vyčistil dýmku a začal ji znovu cpát… „Přísahal bych vám, že od té doby na žádném dostihu nebyl.“

„A co si tedy o tom myslíte, inspektore?“ zeptal se Biggles.

„Nic,“ zněla stručná odpověď dýmajícího muže.

„Třeba má nějaký důvod být právě v Ascotu,“ zamyslel se Biggles. „Kdy se tam běží další dostih?“

„To vím přesně. Budou tam velké dvoudenní dostihy patnáctého a šestnáctého července. Nemějte strach. Pokud vystrčí hlavu, zjistí, že už na něho čekáme. A ještě se koná dostih v Newmarketu. Tam budeme hlídat taky. Můžu prohlásit, že budeme na každém dostihovém závodišti v této zemi. O ostrahu dostihů se ani vy, ani nikdo jiný, starat nemusí. Ten mizera se jedenkrát přece jen objevit musí!“

„V Paříži říkají, že na dostihy v životě nechodil.“

„Tak co, sakra, pohledával v tom zatraceném Ascotu? Přece tam nechtěl hrát fotbal nebo kriket! Nepřehánějte to své kombinování, Bigglesworthi! Ten syčák šel na závodiště, protože chtěl vidět koňské dostihy a možná i ty společenské serepetičky okolo toho. Ale

radím vám, abyste na něho zapomněl a přenechal ho nám. A až ho čapneme, a já se vsadím, že se nám to povede, tak potom nám vyklopí i to, jak se do Anglie dostal.“

Biggles pokýval hlavou: „To mi docela vyhovuje. Mám své práce až nad hlavu…“ Zvedl se z křesla a tiše za sebou zavřel dveře inspektorovy zakouřené kanceláře.

Události však Gaskinovy sebevědomé předpovědi nepotvrdily. Po umělci se zločinnými sklony se slehla země. Nenápadní detektivové se namáhali marně. Při každém dostihu byla závodiště nenápadně avšak neprodyšně uzavřena a u vchodů byly zesílené hlídky. Plaudet se neobjevil…

„Podfoukl mě,“ postěžoval si Gaskin jednou na chodbě Bigglesovi. „Jak si mám vysvětlit, že jednou se ukazuje na výročním dostihu a na žádný víckrát nepáchne? Začínám si říkat, že tímhle způsobem jenom marníme čas. A přitom víme, že naši zemi neopustil.“

„Snad byste měl říct, že vám není známo, že by Británii opustil. Nebyl bych si tak docela jist,“ poznamenal vážně Biggles. „Co tím chcete říct?“

„Přece mohl vycestovat stejným způsobem, jakým k nám přicestoval. V Ascotu byl Plaudet sedmnáctého června. Proč? To musí mít nějaký důvod, všechno má vždycky své důvody a příčiny. Já sám jsem nikdy na žádném velkém dostihu nebyl a tak mě napadá, že bych se zrovna mohl na nějaký podívat. Kde se běží zítra?“

„V Newmarketu. Zítra se tam závodí první den.“

„Budete tam taky?“

„Přijdu se tam mrknout, to víte,“ odpověděl inspektor Gaskin.

„Já taky. A navíc mi ten Plaudet nejde pořád z hlavy. Jestli je možné, aby někdo přijel do země a zase ji opustil kdykoliv se mu to zlíbí a nikdo o tom oficiálně neví, pak je to možné jedině vzduchem. Pokud se mi to nepodaří zarazit, bude naše letecká policie každému *jenom pro* legraci. No nic… Uvidíme se *možná na* dostizích…“

„Předpokládám, že tam poletíte…“

„Cože?“ zarazil se Biggles a zadíval se do inspektorovy bezvýrazné tváře. „Jestli poletím? Copak tam se dá někde poblíž přistávat?“

Inspektor se pousmál: „Kolem všech velkých závodišť je spousta místa. Milý brachu, vy tedy, se mi zdá, nejdete vůbec s dobou. Určití lidé, jako trenéři, majitelé stájí dostihových koní a tak podobně, ti přece na každý dostih běžně cestují soukromými letadly. Dělávají to tak i někteří žokejové, kteří mají během několika následujících dní více závodů. A proč by toho taky nevyužili. I tam, kde není kolem závodiště dostatek rovné plochy, stačí bohatě střed dostihové dráhy. Ten má rozměry menšího letiště. Vídávám tam přistávat až tucet letadel…“

Biggles poslouchal inspektora s rostoucím zájmem: „Dobře, že mi to povídáte. To je pro mne fakt novinka. To víte, o civilní vnitrostátní letecké linky se moc nezajímám, tak jsem o něčem takovém ani neslyšel. Člověk nikdy neví všechno, co potřebuje… To je stará pravda! Jak vás poslouchám, rozhodně zítra do Newmarketu musím!“

„Počítáte, že tam Plaudet bude?“

„Ne. Naopak si myslím, že je to velice nepravděpodobné. Ale možná tam uvidím lidi, kteří mě

budou zajímat stejně jako on… Sejdeme se tedy zítra. Najdete mě tam, kde budou odstavená letadla.“

„Raději se telefonicky ohlaste řediteli závodů, abyste neměl problémy s přistáváním.“

„To určitě hned udělám.“

Když se vrátil do své pracovny, obrátil se na Gingera: „Zítra bys se mnou mohl zaletět na dostihy v Newmarketu.“

Ginger si Bigglese udiveně prohlížel: „Co je s tebou? Vypadáš, jako bys nevěděl, jestli se máš radovat anebo zuřit.“

„Myslím, žes můj duševní stav vystihl dokonale,“ odpověděl Biggles. „Právě před chvílí jsem se totiž poučil. Byli jsme, kamaráde, celou dobu přímo pitomí. Když pátráme po nezákonné letecké operaci, vždycky si představujeme viníka, který ve vší tajnosti přistává někde na odlehlém místě na venkově. Jedině to nám připadá normální a pravděpodobné. A já si teď už myslím, že takový mazaný darebák je nás schopen dokonale převézt, pokud to udělá úplně naopak. Myslím tím, že přistane se vší parádou uprostřed davu desetitisíců lidí.“

Ginger vytřeštil oči: „Tys něco pil?“

„Ve službě nepiju,“ odvětil důstojně Biggles. „Můžu se mýlit, ale … Ostatně to všecko uvidíme zítra.“

Následujícího dne, těsně před obědem, přistál služební policejní auster s Bigglesem a Gingerem na známém závodišti Newmarket Heath, těsně vedle dvou dalších letadel, která zde již byla odstavena. Obě menší letadla měla registrační písmena britské civilní dopravy. Muž v civilu, ale s pořadatelskou páskou na rukávu saka,

stál opodál a řídil provoz na improvizovaném letišti. Staral se hlavně o to, aby si soukromá letadla navzájem nepřekážela. Biggles šel přímo k němu, ukázal mu svůj policejní průkaz a odvolal se na svůj včerejší rozhovor s ředitelem dostihu.

„Řekněte mi, míváte zde službu pravidelně?“ zeptal se zvědavě.

Pomenší muž s páskou přisvědčil: „Pokaždé, pane.“

„To určitě dobře znáte většinu letadel, která se zde objevují při každém dostihu, který pořádáte.“

„Většinu znám, pane, nemůžu ale zdaleka říct, že všecky. Vždyť někteří si letadla najímají od soukromých společností i s piloty. Těch, co si sami pilotují svá vlastní letadla, není tak mnoho. Bývá to zde docela pestrá sešlost od vrtulníků až po různé dvoumotoráky.“

„Znáte třeba tahle dvě letadla, vedle kterých zrovna dnes stojím?“

„To víte, že jo. To krajní patří siru Francisi Ringleovi, tomu whiskovému magnátovi. Žije kdesi na severu a zrovna dnes mu poběží kůň z jeho stáje. Když přistál, tak se chlubil, že sem letí méně než půl hodiny zatímco autem prý se sem nedostane ani za tři. A letadlo vedle patří kapitánu Woodsideovi, tomu známému irskému trenérovi. Dnes tu má dokonce koně dva.“

„Čekáte, že ještě někdo přiletí?“

„To jeden nikdy neví na chlup přesně. Mám pokaždé seznam letadel, která ředitelství očekává, ale to víte, že tu a tam se objeví jedno nebo dvě navíc. Pravidelně sem zaskakuje baron du Fornier z Francie. Říkají, že patří k chovatelům nejdražších dostihových plnokrevníků. Podívejte,“ ukázal najednou na oblohu. „Mám dojem, že

se zrovna blíží.“ Šedě natřená helikoptéra jim kroužila nad hlavami a pomalu se snášela k zemi.

Ještě než se dotkla země, ozval se Ginger: „Tamhle přichází inspektor Gaskin.“ Potřásli si rukama právě v okamžiku, kdy se vrtulník s francouzskými výsostnými znaky a státem předepsanou registrací dotkl země.

„Tak co jste zjistil?“ zajímal se inspektor.

Biggle se usmál: „Zatím jsem toho moc nestihl, ale myslím, že konečně jsem chytil správnou stopu. Napadlo mě to během našeho posledního rozhovoru. Jestli je moje úvaha správná, pak je jisté, že Plaudetova návštěva Ascotu nemá vůbec nic společného s koňskými dostihy. On jenom chytře využil možnosti přistát na závodišti. To je přece dokonalé, nijak nekontrolované letiště pro štamgasty. No a s tou televizí, s tím nemohl počítat. Prostě náhoda, že ho zachytili, jak se zrovna snažil projít davem návštěvníků ven. Nemusel mít vstupenku, ani odznak exkluzivního klubu. Do areálu se dostal ze vzduchu … Inspektore, jestli se mé podezření potvrdí, musíte se zaměřit na člověka, který provozuje tohle pendlování přes kanál jako vynikající službu darebákům všeho druhu.“

„Kdo to tam zrovna přistál?“ rozhlížel se Gaskin.

„Podle chlapíka, který to tu organizuje, je to jakýsi baron du Fornier, prý majitel stájí.“

Gaskinova většinou podmračená a nehybná tvář se najednou rozzářila jako měsíc v úplňku. Díval se upřeně na postavu muže, který pomalu sestupoval z helikoptéry, jež před chvílí přistála. Měl na sobě sportovně střižený kostkovaný oblek, kolem krku obrovský binokulární dalekohled a i na tu dálku se mu v klopě leskl odznak místního prestižního jezdeckého klubu. V ruce si nedbale

pohrával svazkem pařížských novin. Samozřejmým, ležérním krokem boháčů zamířil k tribuně čestných hostů.

„Baron!“ odplivl si Gaskin. „Sním svůj klobouk, jestli tenhle chlápek má jednu kapku modré krve! Stará firma a žádný baron du Fornier! Vyslýchal jsem ho už nesčíslněkrát kvůli krádežím šperků. To je totiž jeho specializace. Jmenuje se už sám nevím jak, ale mezi lupiči šperků a starožitností mu říkají Sharky Karetka. Je totiž vášnivý karbaník … Už dlouho jsme si v Yardu říkali, kam se asi poděl, že o něm nevíme zhola nic, když naposledy vylezl z vězení. Ten chlap má snad nervy ze železa. Koukněte, jak si vykračuje. Teď tedy žije ve Francii a sem si jenom občas zaskočí na dostihy. No, trošku si ho dnes proklepneme. Vy si hledejte po svém …“ Gaskin bez otálení vyrazil ve stopách falešného barona.

Biggles si zamyšleně prohlížel helikoptéru. Přiloudal se blíž, protože se mu zdálo, že uvnitř zahlédl muže v letecké kombinéze. Kdo vlastně stroj pilotoval přes kanál La Manche? Kývl na svého společníka. Gigner pochopil a přidal se k Bigglesově nenápadné procházce mezi odstavenými stroji. Když zahlédli odpočívajícího muže, který četl knihu a ničemu nevěnoval pozornost, podívali se významně na sebe.

„Pročpak zde asi zůstal?“ zašeptal Ginger.

„Vsadím se, že zde má na někoho čekat! Počkej tady a já se zkusím z druhé strany nenápadné mrknout, jestlli to náhodou není někdo, koho bychom znali…“ Biggles se nenápadně oddělil a popošel k vrtulníku ze zadní strany. Prošel kolem kabiny a okamžitě se vrátil ke Gingerovi.

„Známe ho?“ zajímal se Ginger.

„Oba ho známe zatraceně dobře," odpověděl posupně Biggles. „Je to starý známý Laxter. Vzpomínáš si na toho bývalého vojenského letce RAF, který jeden čas lítal s von Stahlheinem jako druhý pilot, ne?"

„Ty myslíš, že za tím pašováním lidí je von Stahlhein?"

„To ne. Ten má tolik prachů, že nemá žádný důvod provádět nějaké riskantní podniky."

„Tak co chceš podniknout? Určitě se tu něco peče…"

„Musíme čekat na jejich další krok."

„Nebylo by lepší ho prostě sbalit?"

„Ještě ne. Protože přiletěl z Francie, máme proti němu jenom jedinou věc a to, že neprošel regulérní celní prohlídkou na některém z oficiálních letišť. Z toho se může nakonec vykroutit. Nesmíme se ukvapit, protože zde se hraje asi dost vysoká hra. Určitě nebudeme čekat dlouho. Laxter zde nemůže nocovat. Je pod tlakem času. Bude se muset vrátit, odkud přiletěl …" Biggles zmlkl a zadíval se upřeně na vzdálený konec plochy, kde se odstavovala letadla. „Gingere, podívej! To je přece Plaudet! Chtěli jsme znát odpověď a teď nám odpověď přichází do rány."

„Tak to je ten Plaudet?"

„Ano, kamaráde. Tak vypadá chlápek, kterého honí policie celé Evropy. Určitě má v úmyslu vrátit se zpátky do Francie."

„Takže ho, podle Gaskinových vlastních slov, čapneme?"

„Ne. Ušetříme si spoustu tahanic okolo žádostí o vydání, pokud ho necháme zatknout až na druhé straně, myslím tím na francouzské půdě. Ty se teď sbal a upaluj

do města na nejbližší policejní stanici a zavolej do Scotland Yardu plukovníka Raymonda. Požádej ho, aby varoval Marcela Brissaca v Paříži, že Plaudet je na palubě helikoptéry typu Sud-Ouest Farfadet Gyroplane s registrací F-WBKL Je jasné, že se budou vracet do Francie. Já je budu sledovat v austeru Zavolám přesný kurs, jakmile se nahoře zorientuji a budu udržovat s Francouzi spojení, dokud neuvidím, že je nepřevzal Marcel. Je ti to jasné?“

„Oukej.“

„Jenom ještě počkej, dokud nebude jasné, že Plaudet skutečně poletí.“

Za okamžik se Bigglesovy pochyby rozptýlily, protože Francouz šel přímo k vrtulníku. Jakmile ho Laxter zahlédl, odložil knihu a vyšel mu vstříc. Podali si ruce jako staří známí.

Oba muži nasedli a za okamžik už helikoptéra nastartovala.

„Klape to. Tak teď spěchej!“ řekl Biggles Gingerovi a spěchal ke svému vlastnímu letadlu.

Zbytek příběhu si dovedete představit. Šlo to jako na drátkách. Biggles se pověsil na helikoptéru, ale držel se velice šikovně nahoře vzadu, čímž vytvářel jakýsi *stín*, což bylo v dnešním bezmračném počasí docela snadné. Letěli nejkratší cestou, takže Biggles mohl do policejního hlavního stanu v Paříži nahlásit přesný kurs dříve než se dostali nad kanál La Manche.

Zbytek byla už běžná policejní rutina. Když se blížili písčitým břehům severní Francie, vyřítil se z oblaků letoun značky Morane a přidal se k austerovi. Biggles uslyšel ve sluchátkách veselý hlas přítele Marcela

Brissaca, který mu sdělil stručně, že přebírá dohled nad vrtulníkem.

Biggles zakroužil a vracel se domů, naplněný pocitem spokojenosti se svojí prací dnešního dne, ale zdaleka ne klidný, když si uvědomil, že vůbec mohlo dojít k takovému narušení pravidel letového provozu, kterého hned kdosi dokázal využít pro své záměry. Otázkou bylo, jestli to v nějaké formě nebude ještě pokračovat …

Druhého dne se zastavil u svého náčelníka a povzdechl si: „Je to hrůza, když člověk vidí tu spoustu vrtulníků nad kanálem, co se teď vyrojila. My je přece nemůžeme všechny pořád hlídat.“

„Zrovna teď se tím netrapte,“ utěšoval ho plukovník. „Hleďte. Gaskin už sebral stoho šejdíře Sharkyho a právě před chvílí se s námi spojil rádiem váš pařížský přítel Marcel z nábřeží Zlatníků, který vám děkuje a nechává pozdravovat, protože Plaudeta a Laxtera zajistila francouzská policie na letišti v Normandii. Takže, Bigglesi, tihle lumpové už nás nad kanálem otravovat nebudou.“

„Mně nejvíc leží v hlavě, že by se to někdo mohl pokusit napodobit a zkusit znovu,“ bručel nespokojeně Biggles.

„To víte, že by mohl. To si musíme pořád opakovat. A taky to, že proto jsme tady!“ uzavřel plukovník a s úsměvem stiskl Bigglesovi pravici.

Nebezpečný náklad

„Zrovna tady čtu, že starý dobrý Sammy Marsden odešel mezi nebeské piloty. Škoda ho," poznamenal pohnutým hlasem Biggles, když očima přeletěl titulky ranních novin za stolem v místnosti operačního důstojníka letecké policie. Podíval se na své spolupracovníky a pokračoval: „Nevím, jestli jste ho znali. V poslední době byl šéfpilotem společnosti General Air Transportation, toho obrovského podniku, co sídlí v Gatwicku."

„A co se mu stalo?" zeptal se Ginger.

„Žádné podrobnosti v ranním vydání ještě nejsou. Zatím je tam jenom taková noticka. Zdá se, že se jeho letadlo zrovna dnes srazilo někde nad jižní Francií, asi velice brzy ráno."

„A čím se ta jeho letecká společnost hlavně zabývá?"

„Dopravou nákladů na základě nájemních smluv. Znáte to přece – *charter*. Hlavně prý poslední dobou vozili dobytek a mezitím dělali vynikající obchody s dopravou čerstvého exotického ovoce a zeleniny ze západní Afriky. Sammy měl svou stabilní posádku, druhého pilota a operátora, kteří vždycky lítali s ním."

Ginger nahlédl do novin přes Bigglesovo rameno: „Zdá se, že tentokrát vezli docela jiný náklad."

„Taky to tady čtu. Zlato … Jestli to v novinách nepřehnali, tak vezli zlato v hodnotě čtyřiceti tisíc liber. (Pozn, překladatele: Nutno chápat, že děj se odehrává začátkem 50, let, tedy hodnota britské libry představovala několikanásobek její současné kupní síly) Nemám zlato

rád. Vždycky přitahuje trable a pak z toho bývají jenom senzační titulky v novinách, jako právě teď. Dejte mi s tím svatý pokoj …“

„Tys věděl, že se ta jeho společnost angažuje v obchodě se zlatem?“

„Ne. Když jsem před pár týdny potkal Sammyho v leteckém klubu, povídal o všech možných obchodech, které dělají, ale o zlatě nepadla ani zmínka. Teď si ale uvědomuji, že to je už jejich třetí zřícené letadlo během posledních šesti měsíců a to ještě nepočítám to jedno, které se ztratilo kdesi nad Středozemním mořem. Řeknu ti, jestli to tak půjde dál, přijdou o všechny zákazníky.“

„Jakými mašinami vlastně lítají?“

„Jsou to většinou dakoty.“

„Ale to jsou přece stroje ještě z války. Ty musí být už dost opotřebované.“

„Pokud jsem však slyšel, mají dokonalou údržbu a pravidelně je prohlížejí. Nezapomeň, že dakoty byly jediné masově vyráběné typy, které podle tehdejších měřítek vyhovovaly požadavkům víceúčelového využití. Mně aspoň seděly. Člověk si na ně rychle zvykl a zvládli jsme s nimi všechno. Samozřejmě, že z dnešního pohledu jsou už pomalé, ale na druhé straně jsou robustní a to je snad při přepravě nákladů to nejdůležitější.“

„Říkáš, žes vůbec nevěděl, že převážejí zlato?“

„Opravdu ne a ani mě to nezajímalo. Je jasné, že to z bezpečnostních důvodů nemohli roztrubovat.“

„Kdo ten celý podnik řídi?“

„Nějaký Norman Bales,“ odpověděl Biggles. „Poznal jsem ho už před mnoha lety ve vojenském letectvu. Dodneška nosí naši starou kravatu RAF. Jak se začal starat o celou společnost, lítal už jenom občas a teď

jsem přesvědčen, že tráví celé dny pouze za svým šéfovským stolem. Vím taky, že má v podniku společníka, ale o tom nevím ani jak se jmenuje … Napadá mě, že bych mohl Balesovi zavolat. Podívej se mi, prosím tě, na jeho číslo a objednej mi v ústředně hovor. Když nic, aspoň se dovím podrobnosti o chudákovi Samovi. Nakonec to stejně budeme potřebovat pro naše záznamy…“

„Ty si snad myslíš, že ta katastrofa není nehoda? Vidím ti na očích, že uvažuješ o tom, že v pozadí je zločin …“

„Jsem vždycky nanejvýš podezřívavý, když se jedná o zlato.“

Ginger se v mžiku dohovořil s ústřednou a podal Bigglesovi sluchátko. Biggles po úvodních větách většinou jenom naslouchal, přestože se rozhovor poněkud protáhl. Když konečně odložil sluchátko, podíval se na Gingera a dlouho mlčel. Ginger cítil, že Biggles má nějaké nové starosti, ale čekal, až začne sám.

„Mluvil jsem s Balesovým společníkem,“ řekl pomalu Biggles. „Jmenuje se Langdon. Bales totiž už mezitím odletěl svým soukromým austerem na místo nehody. Langdon mi pověděl, že Sammyho dakota dopadla na zem v Camargue, což je asi deset mil jižně od Arles. Vypadá to, že oba piloti zahynuli na místě. Už nám nepoví nic … První ohledání vraku letadla svědčí o tom, že se dakota snášela k zemi.“

„Zdá se ti na tom něco neobvyklého?“

„Řekl bych, že je to velice podivné. Ten kraj tam znáš jako já. Víš, jak vypadá Camargue, ta nádhera v deltě Rhony. Mnoho mil ničeho, kraj rovný jako placka a nikde víc než sedm stop nad mořem. Písek, divoká tráva,

zátočiny, kde se pasou růžoví plameňáci… Jak je možné, že pilot se Sammyho zkušenostmi se rozbije i s letadlem v místě, kde by i začátečník, úplný žáček, byl schopen přistát i potmě? Kdyby třeba narazil na jeden z vysokých štítů Cevennes, což je ovšem dál severním směrem, to bych snad pochopil. Bylo by to sice nepravděpodobné, ale nakonec pochopitelné. Ale tohle?“

„Stává se přece, že selžou motory?“

„Sammy se mohl dostat dolů, i kdyby žádný z obou motorů už ani nezakašlal. To mi nepovídej, že ne!“

„Konstrukční závada nebo něco takového …“

„Nezdá se mi to. Kdyby šlo o něco závažného, padalo by letadlo jako kámen. Tady prý podle trosek bylo patrné, že letadlo si sedlo na břicho. Motory odpadly, a proto zřejmě ani vrak nezačal hořet … Kamaráde, mně se to celé nelíbí! Moc by mě zajímalo, jestli je ten náklad zlata v pořádku. To však Langdon zatím nevěděl.“

„Třeba Sammy omdlel, nebo měl najednou srdeční záchvat, infarkt, nebo něco takového.“

„To už by teda byla pohádková shoda okolností, kdyby měli omdlít oba piloti současně, nemyslíš?“ nezdržel se Biggles a lehce si poťukal na čelo.

„No jo, sakra … Úplně jsem v tu chvíli zapomněl na druhého pilota. Tak co budeš dělat? Počkáš, až se vrátí Bales?“

„Nechce se mi čekat, protože Bales se může vrátit tak za dva nebo tři dny a mezitím už budou všechny stopy po havárii uklizeny. Kdepak! Zaletím tam dolů a promluvím si s Balesem přímo na místě. Jestli chceš, poleť se mnou! Algy se vrátí z dovolené a může to tu celé převzít.“

Ginger se zazubil: „Konečně, proč ne? Troška čerstvého vzduchu a slunce by mi nemusela zrovna uškodit.“

„Prima. Protože se budeme pohybovat nad územím Francouzské republiky, raději, prosím tě, zavolej na soukromé lince Marcela Brissaca v Paříži a řekni mu na rovinu, co budeme dělat. Především mu pověz, že nemáme čas požádat oficiálně o souhlas šéfy z nábřeží Zlatníků. Taky mu předem poděkuj, že uvědomí letiště, která jsou na naší trase, abychom nemuseli všem pokaždé všecko zgruntu vysvětlovat. To nám naše cestování velice usnadní.“

„Rozumím a hned to zařídím.“

Netrvalo to o mnoho déle než tři hodiny, kdy auster britské letecké policie zakroužil nad místem, kde se zřítila dakota i se svým cenným nákladem. Najít to místo nebylo totiž vůbec obtížné, protože trosky ležely na volném prostranství velikosti asi dvou až tří akrů, uprostřed fádní pusté krajiny, která se rozprostírala takřka od obzoru k obzoru. Přetínala ji jediná silnice druhé třídy, která ve směru severojižním spojovala Arles s pobřežím. V dohledu byl jediný dům, zřejmě selské stavení, k němuž vedla krátká neudržovaná cesta. Vzdálenost od místa, kde ležely zbytky dakoty, činila asi tři sta yardů. Biggles a Ginger zahlédli ještě menší stádo polodivokého dobytka, jenž je v tomto kraji tak běžný. Stádo se popásalo opodál na sluncem vyprahlé trávě a u domu byli do vozíku zapraženi dva koně arabského plemene, které sem před staletími přivedli Saracéni … Shora občas ve slunci oslnivě zazářily velké vodní kaluže…

Těsně vedle toho, co zbylo z dopravního letadla, stály dva automobily. Pohybovalo se tam několik mužů v policejních uniformách a dva nebo tři muži v civilu.

Biggles přistál opodál, vypnul motory a připojil se ke skupince. „Je zde někde pan Bales?“ zeptal se.

„To jsem já,“ ozval se starší muž v dokonale padnoucím obleku.

Biggles se pousmál: „Trošku jste přibral, chci říci zmužněl, od té doby, co jsme se viděli naposledy. Snad si ještě vzpomenete na Bigglese od 266, perutě … Teď dělám pro Scotland Yard, v leteckém oddělení.“

V očích mr. Balese zablesklo poznání: „Hned jsem si říkal, kde jsem, už vaši tvář viděl. Jasně, že si to vybavuji.“

„Přiletěl jsem za vámi nabídnout svou pomoc.“

„Jak jste se to vůbec dověděl?“

„V prvním ranním vydání novin byla stručná noticka. Zavolal jsem vašemu společníkovi, ten mi pověděl, že jste už zde, tak jsem sebral austera a přiletěl za vámi.“

„Já jsem přistál na letišti v Arles,“ vysvětloval Bales, „a policie mě dopravila sem.“

„Je to nadělení,“ prohodil Biggles. „Slyšel jsem, že Marsden převážel slušný náklad zlata. Věřím, že aspoň to je v pořádku.“

„Kéž byste měl pravdu…“

Bigglesův klidný výraz se najednou změnil. „Chcete snad říct, že jste zlato nenašli?“ zeptal se ostře.

Bales rozhodil ruce: „Tady není.“

Biggles si zhluboka vzdychl: „Tak je to tedy… To ovšem úplně mění situaci. Předpokládám, že nebudete mít námitky, když se vás na pár věci zeptám?“

„Jsem připraven odpovědět na cokoli.“

„Kolik lidí vůbec vědělo o tom, že v této zásilce je velké množství zlata?“ začal Biggles.

„Ani jediný člověk navíc, než bylo nezbytně nutné.“

„Tak jak je možné, že se to objevilo hned v prvních novinách?“

Bales pokrčil rameny: „Jak by se mohli o této záležitosti dovědět? Zřejmě jim to sdělil mluvčí francouzské policie. My jsme to museli Francouzům prozradit okamžitě poté, kdy nám oni oznámili, že letadlo havarovalo na jejich území.“

„Aha… A kdo vůbec letadlo našel?“

„Člověk, co žije tamhle na té farmě. Vidíte ho, to je ten, co stojí kousek dál s policisty. Neviděl, jak se to stalo, ale slyšel hluk, vyběhl zvědavě z domu a uviděl tu spoušť. V domě není telefon, tak mu nezbylo než osedlat koně a zajet do Arles, kde to ohlásil na nejbližší policejní stanici. Policie přijela na místo, identifikovala letadlo a našla dokonce palubní deník. Tak nám okamžitě zavolali.“

„Tohle je ovšem vaše třetí havárie v průběhu půl roku. Ty ostatní se taky staly nad jižní Francií?“

„Ale kde! Jedno letadlo se zřítilo v Maroku, ale to další nedaleko odtud.“

„A co převážela ta dvě letadla?“

„Taky zlato. Abych vám ušetřil další dotaz, řeknu vám hned teď, že i to letadlo, které zmizelo kdesi ve Středozemí, převáželo rovněž náklad zlata.“

Biggles hvízdl: „A ztratilo se vám už zlato při některé té předchozí nehodě?“

„To ne. Ale letadlo, které spadlo nedaleko, nakonec shořelo a zlato se roztavilo a zateklo pod jeden z motorů. Většinu jsme ovšem dokázali získat zpátky.“

„Převážejí letadla vašeho podniku zlato často?“

„Ne příliš často.“

„O tato letadla jste tedy přišli. Posádky pokaždé zahynuly?“

„Vždycky, bohužel. Ani v jediném případě se nezachoval nikdo, kdo přežil a mohl by nám povědět, co se vlastně stalo.“

„A přišli jste vůbec někdy o nějaké letadlo s úplně běžným nákladem?“

„To se nestalo nikdy.“

„Nepřipadá vám to aspoň po čertech podezřelé?“ neudržel se Biggles.

Bales si zachoval nevzrušený výraz: „Připadá mi to jako souhra velice nešťastných náhod, ale co můžu dělat… Dokonce se moc bojím, že pojišťovací společnost to bude posuzovat velice přísně a bude se zdráhat splnit pojistnou smlouvu.“

„Ani se jim nemůžete dvakrát divit, pokud to udělají,“ odpověděl Biggles suše. „Odkud vlastně ten náklad zlata startoval? Myslím tím, kde je vaši piloti naložili?“

„Ve městě Akkra na Zlatonosném pobřeží, nebo bych měl vlastně říkat v Ghanské republice. Zlato odesílala firma, která je v obchodním spojení s Anglickou bankou.“

„Z toho plyne, že osoby, které pracují v ústředí té firmy, mohly o zásilkách zlata vědět.“

„Předpokládám, že nejen mohli, ale museli být informováni o obchodních záležitostech své firmy.“

Biggles se rozhlédl kolem. Uprostřed místa, které policie obkroužila, ležel poškozený vrak, ale některé úlomky odletěly poměrně daleko. Pak se obrátil zpátky k Balesovi: „Pokud jde o tuto havárii, ví se, kdy přesně k ní došlo?“

„Podle toho sedláka krátce po čtvrté.“

„Marsden nevysílal signál, že je v nesnázích?“

„Žádný signál nebyl zachycen.“

„Viděl jste těla pilotů?“

„Zavolali mě k identifikaci. Proto jsem vlastně musel okamžitě přiletět. Těla převezli do Arles.“

„Nenašel ohledávající policejní lékař nějaké stopy násilí nebo zranění, jež by sotva mohla být způsobena při vlastní havárii?“

„Nevím o ničem,“ kroutil hlavou zmatený Bales. „To je dost podivná otázka, pane. Co vlastně byste očekával, že by mohl lékař na těle těch nebožáků najít jiného?“

„To nevím,“ odpověděl břitce Biggles, „ale třeba stopy po použití střelné zbraně. Znáte to – vstřel nebo výstřel …“ Balesův obličej dostal výraz vrcholné nedůvěry k Bigglesovým spekulacím. Ten se však nenechal rušit a pokračoval: „Považuji za neobyčejně zarážející, že muž Marsdenových zkušeností provedl tohle na úplné rovině, navíc v otevřené krajině bez porostu nebo staveb. Připadá mi, že nemohl být docela při smyslech. Dokonce z toho nelze obvinit ani případné poruchy motoru. To se v takovém terénu dalo zvládnout. Připustím, že to mohl být následek nějaké skryté konstrukční závady, ale ta by musela být většího rozsahu, aby se prostě letadlo někde rozlomilo …“

„Když letadlo opouštělo Anglii, bylo naprosto v pořádku a navíc bylo v Akkře podrobeno prohlídce před startem na zpáteční cestu.“

„Kdo tu dakotu prohlížel?“

„Naši vlastní mechanici. My totiž máme v Akkře na letišti své lidi. Jsou to všechno bývalí příslušníci RAF, dobří odborníci a lidé, kteří mají naši plnou důvěru. Ale vaše otázky ve mně čím dál víc posilují přesvědčení, že vy doopravdy předpokládáte, že za tím vším vězí nějaká nečistá hra …“

Biggles jako by otázku přeslechl a pokračoval: „Napadá mě jenom jediná jiná možnost, pokud bych musel vyloučit nějakou konstrukční závadu. A to je ta možnost, že Marsden nebyl příčetný, nebo nebyl zcela příčetný, když se zachoval jak se zachoval a skončil takto…“

„Měl přece vedle sebe druhého pilota, plně kvalifikovaného. Pokud by zpozoroval, že se Marsden chová podivně, mohl okamžitě převzít řízení letadla sám.“

Biggles se zamyslel: „Ovšem jenom za předpokladu, že sám nebyl v podobném stavu jako Marsden.“

„Ale, Bigglesworthi, to je trochu silné kafe!“ mával nesouhlasně rukama Bales. „Snad ode mne neočekáváte, že uvěřím vaší báchorce, že oba piloti mohli onemocnět ve stejný okamžik?“

„Není to zas až tak nepochopitelné, kdyby se tak nestalo samo sebou,“ zamumlal Biggles napolo sám k sobě a pokračoval: „Nechci po vás, abyste něčemu uvěřil. Já se snažím najít rozumné vysvětlení toho, co se stalo. Pokud by zlato nezmizelo, museli bychom se na celý případ dívat úplně jinak. Ale vy sám říkáte, že tu nikde

není. Je jasné, že zlato někdo sebral a pokud bychom vyloučili sedláka, který byl u letadla jako první, pak se nám nabízí několik dalších možností.“

„Proč chcete vyloučit toho farmáře?“

„Nemohl přece vědět, že na palubě letadla je zlato. Pokud by to třeba zjistil a rozhodl se je hned ukrást, jak mi vysvětlíte, že se okamžitě hnal na koni do města, aby havárii ohlásil policii? To nemá logiku. Ale přece někdo věděl, že v tomto letadle je zlato, ten, kdo taky dobře věděl, že letadlo havaruje a musel zároveň vědět, v kterých místech se to asi přihodí. A toto je důvod, proč vaše zlato zmizelo!“

„Tímto způsobem jsem se na celou věc nedíval. Zní to hrozně…“

„Neočekával jsem, že byste sám uvažoval podobně jako já, protože to je spíše mé zaměstnání, pochybovat a podezřívat vždycky, když se setkáme s něčím hodně nepravděpodobným. V tomto případě, pokud mi dovolíte, abych se vyjádřil úplně otevřeně, aniž pro to mám ještě důkazy, máme co do činění nejen s případem loupeže, ale s něčím horším. Začínám se klonit k přesvědčení, že zde jde o vraždu – a to vraždu třikrát po sobě zopakovanou!“

Bales potřásl hlavou: „Nedovedu si nijak rozumně představit, jak bylo odsud možné zlato odnést. Farmář uvádí, že byl na místě neštěstí během několika minut. Kdo by dokázal odnést celý náklad zlata pryč v takovém okamžiku?“

„Někdo to ovšem dokázal a podle mne na to měl alespoň hodinu a to se už, podle všeho, dá docela klidně stihnout. Sedlák jel na koni do Arles, aby zavolal policii. Cesta do města mu zabrala minimálně půl hodiny. Představuji si to tak, že než policistům porozprávěl, co

viděl a oni sem vyjeli autem, musela od okamžiku, kdy sám sedl na koně, uplynout aspoň hodina. Ten váš drahocenný náklad zmizel právě během této doby. Usedlíci tady v Camargue jsou opravdu nepočetní a bydlí hodně daleko od sebe. I kdyby někdo z nich z dálky uviděl klesající letadlo a spěchal by sem, těžko by dorazil dřív než za hodinu a navíc by ztěží věděl, co má hledat v přepravovaných krabicích. Mimochodem, co se stalo s těly pilotů?“

„Převezli je do Arles a po ohledání budou asi letecky dopraveni k pohřbu domů…“

„Měl byste námitky, kdybych požádal policejního lékaře v Arles, aby zajistil provedení pitvy?“

„Proboha a proč? Nač pitvu?“

„Posádka letadla patrně něco jedla a pila ještě před startem. Bude třeba vyšetřit obsah jejich žaludků.“

„Vy mě děsíte! Domníváte se, že byli snad otráveni?“

„Nebo dostali dávku nějaké drogy. Taková úvaha se přímo nabízí. Podívejte se, já jsem už viděl spousty leteckých havárií.

A skutečně si nedovedu představit zkušené piloty, kteří by najednou začali jednat jako smyslů zbavení. Když tak nad tím přemýšlím, jsem čím dál tím víc přesvědčen, že někdo přesně věděl, co se stane a pokud se nemýlím, nebude zlato odtud daleko. Bylo jenom třeba dostat je z místa havárie. Odvezeno může být až později, až ten rozruch tady utichne. K převezení nákladu je zapotřebí auto a každý cizí člověk musí být hned nápadný. Rozhlédněte se po okolí. Vede tudy jenom ta jediná cesta, která na jihu končí na pobřeží a opačným směrem vede do města Arles. Copak by tudy mohl

bezprostředně po neštěstí projet zloděj, který je si vědom, že potká policejní auta, která ho s určitostí zastaví? Proto se nemohu zbavit přesvědčení, že člověk, jenž vyzvedl z vraku zlato, je stále někde poblíž…“

„Začínám rozumět vaší teorii,“ řekl pomalu Bales.

„Nemyslím, že by to byla jenom teorie. Teď mě ale omluvte, musím se jít představit policejnímu inspektorovi a požádat ho, abych se směl na pár věcí zeptat toho místního farmáře. Možná nějakého cizího člověka zahlédl.“

Biggles obešel ohrazené místo neštěstí, kývl na francouzského policistu a ukázal mu své doklady. Vyměnili si pár slov o celé záležitosti a Biggles požádal o svolení vyslechnout sedláka. Inspektor ho informoval, že sedlák se jmenuje Vallon. Prý je v Arles dobře znám, má zde menší dobytčí farmu a podle názoru místní policie je zcela mimo podezření. O tom, že na palubě bylo zlato, neví Vallon nic. Inspektor proti jeho výslechu nic nenamítal.

Biggles tedy popošel k Vallonovi a představil se. „*Monsieur Vallon,* slyšel jsem, že jste byl první člověk, který na místo neštěstí dorazil. Je to tak?“

Sedlák přikývl na souhlas a dodal, že byl na dvoře svého domu, když zaslechl zvuk blížícího se letadla, které podle jeho slov letělo rychle a nízko.

„To jste byl velice brzy vzhůru, *monsieur*“ poznamenal Biggles.

„Vstal jsem opravdu dřív než obyčejně, protože jsem se chtěl pokusit pomoci panu Larouxovi s opravou automobilu …“

„Kdo je to ten *monsieur* Laroux?“ ptal se zvědavě Biggles.

„Jeden turista, který si přijel vyfotografovat naše vyhlášené červené plameňáky. Dorazil právě včera a hned se mu naneštěstí pokazilo auto a tak mě požádal, aby směl u mne zůstat, dokud se mu nepodaří auto opravit.“

„Když jste slyšel třesk havarovaného letadla, šel i ten pán s vámi, aby se podíval, co se vlastně přihodilo?“

„No samozřejmě, běželi jsme spolu celou cestu. Protože jeho auto bylo zatím nepojízdné, rozhodli jsme se, že já zajedu na koni do města na policii.“

„A pan Laroux zůstal u letadla?“

„Ano, říkal, že se musí pokusit udělat pro ty ubožáky všechno, co je v jeho silách, pokud by ještě byli naživu.“

„Takže vy jste potom vyrazil do Arles a on zůstal na místě nehody.“

„*Exactement, monsieur.“*

„Kde byl Laroux, když jste se vrátil?“

„V mojí stodole, pracoval na svém autě, až z něj lilo. Říkal, že oba muži v letadle byli mrtví, tak pro ně nemohl udělat vůbec nic.“

„A kdepak je ten pán zrovna teď?“

„Zrovna cosi kutí v kůlně. Říkal, že se o to neštěstí ani nijak zvlášť nezajímá. On je celý blázen do těch svých plameňáků …“

Zajímavá konverzace byla náhle přerušena řevem přistávajícího letadla. Biggles vzhlédl a spatřil, že z letadla typu Morane vystoupil jeho vynikající přítel Marcel Brissac z policejního ředitelství v Paříži. Vykročil mu naproti a oba muži se srdečně uvítali.

„*Bonjour, Marcel.* Objevil ses skutečně v pravý čas. Toto letadlo přepravovalo zlato, které při havárii zmizelo.

Myslím, že bych ti dokázal povědět, kde je můžeš najít. Pojďme ale napřed k inspektorovi z policejního oddělení v Arles. Jak uslyšíš, co mu říkám, okamžitě pochopíš, jaké mám podezření.“

Inspektorovi z Arles řekl Biggles jenom několik slov: „Věděl jste, že na farmě je toho času cizí člověk, který si říká Laroux?“

Inspektorovi poklesla dolní čelist: „*Mais non, monsieur.* Vallon mi nic takového nepovídal. Je to jisté?“

„Jisté to je. Víte, on tomu ten dobrák Vallon nepřikládal vůbec žádný význam. Pravda je však taková, že onen Laroux byl v okamžiku, kdy zde letadlo dopadlo, už dávno vzhůru a oblečený. Právě spravoval svůj automobil, který se mu prý porouchal předchozího dne. A tak zatímco pan Vallon spěchal na koni do vašeho města, zůstal onen Laroux na místě, kde letadlo dopadlo. Prý chtěl pomáhat členům posádky. Podstatné je, že tam byl v době, kdy zmizel náklad zlata. Sledujete mě, inspektore?“

Policista vydal několik neartikulovaných zvuků prozrazujících jeho neklid. „Kdo je ten muž, proboha?“ vyrazil ze sebe nakonec.

„Řekl Vallonovi o sobě jenom to, že chce fotografovat plameňáky, ačkoliv, pokud je mi známo, ti žijí mnoho kilometrů odsud, že mám pravdu?“

Marcel jenom spokojeně mlaskl a jeho pohled se setkal s Bigglesovým: „Chápu, příteli. Myslím, že bych měl panu Larouxovi urychleně položit několik důležitých otázek.“

Biggles se mírně pousmál: „Pánové, na vašem místě bych se podíval i do auta toho chlápka, protože zlato je

dost těžké na to, aby je někdo odsud odnášel jenom tak po kapsách…“

„Však uvidíme,“ zahučel zlověstně inspektor z Arles. Okamžitě vydal rozkazy svým dvěma mužům a všichni tři se vydali směrem k farmě, následováni Marcelem a Bigglesem.

Laroux byl zrovna ve stodole u svého auta. I v šeru stodoly bylo patrné, že pobledl a nervózně si olízl suché rty, když spatřil tolik uniformovaných mužů. Biggles z něho nespustil oči.

První promluvil Marcel: „Trávíte tu hodně času, pane. Vy tu snad na něco čekáte?“

Oslovený jenom zabručel: „Mám problémy s motorem. Nemůžu zatím odjet.“

Marcel bez řečí usedl za volant a otočil klíčkem v zapalování. Motor naskočil přímo ukázkově. Marcel motor bezeslova vypnul, vystoupil a obešel auto až dozadu ke kufru. Zkusil jej otevřít, ale marně. Natáhl ruku k Larouxovi: „Dejte mi klíč!“ Jeho hlas dostal zlověstný kovový přízvuk.

Laroux se pokusil zoufale vrhnout ke dveřím, ale dva ramenatí policisté ho zkušeným hmatem na místě zneškodnili. Vybrali mu z kapsy klíč, který opravdu seděl do zámku úložného prostoru auta. Tam spatřili zlato, dokonce v původních krabicích, jak poznali podle razítek na pečetích.

Marcel se podíval na Bigglese a zavrtěl hlavou s výrazem nejvyššího obdivu: „Tedy, to je věc! Biggles je prostě pořád ten starý lišák s nosem ohaře. Ten vám vyčmuchá zlato všude! Gratuluju, kamaráde. Tohle byla perfektní práce!“

Je třeba jenom dodat, že Laroux byl souzen a prokurátor navrhl guillotinu, protože mu dokázali přímou účast ve spiknutí za účelem vraždy. V průběhu hlavního líčení se zločinec zhroutil a nejen, že se ke všemu přiznal, ale prozradil navíc šéfy svého gangu, které do té doby při výsleších zatloukal. Nakonec vyšla najevo celá pravda tak, jak ji Biggles předpokládal. Při posledním jídle v Akkře dostali piloti účinnou dávku pomalu působící drogy, kterou gangsteři načasovali tak, že dokázali odhadnout velmi přesně okamžik, kdy začne působit. Cíl byl zřejmý. Letadlo musí spadnout v oblasti, kterou si pečlivě zvolili a kde už bude čekat jeden člen jejich bandy. Dosud se jim to nikdy nepodařilo. Jednou dokonce nasadili příliš vysokou dávku drogy, takže letec i s nákladem se zřítili do moře … Vysvětlila se tak záhada tří podivných leteckých havárií u jediné londýnské společnosti.

A úplně nakonec se, díky vyděšenému Larouxovi, který vypovídal ochotně dnem i nocí, podařilo v ghanské Akkře pochytat i zbylé členy toho zločineckého gangu…

Policejní rutina

Plukovník letectva Raymond se naklonil přes širokou desku svého psacího stolu a přistrčil svému operačnímu šéfpilotovi malý modrobílý balíček. Papírová pečeť byla přerušena.

„Podívejte se na to," žádal plukovník.

Biggles nahlédl dovnitř balíčku: „Cigarety… Co má s nimi být?"

„Vezměte si jednu."

Biggles poslechl a zvedl cigaretu až k nosu: „Voní… No jo … Marijánka? Chci říci, že je to patrně cigareta s marihuanou nebo podobným svinstvem pane."

„Marihuana, hašiš a podobné krámy. Sám ani nevím, jak se to všechno jmenuje. Ale bez ohledu na jméno, jde z našeho hlediska stále o totéž."

„Co s tím máme společného my, pane? Domníval jsem se, že tenhle oříšek musí rozlousknout protidrogová brigáda."

„Ti na tom samozřejmě pracují. Ovšem daleko obtížnější než vypátrat distribuci těch látek, je zjištění kanálů, kterými se do naší země dostávají. My bychom měli pomoci je přiskřípnout právě tam. Je stále více hlasů, že drogy dopravují letecky a vedení Scotland Yardu mě oficiálně vyzvalo, abychom tomu učinili přítrž."

„Odkud vlastně pochází balíček, který jste mi ukázal?"

„Vzpomenete si asi ještě na chlapíka jménem Blake, kterého před čtrnácti dny zavraždili na Lambeth Road?

Bylo to přece ve svodce. Ten člověk byl tehdy probodnut v Pepeho kavárně…“

„Vzpomínám si, že kvůli tomu sebrali jakéhosi mladíka. Vypadalo to, že mají proti němu spoustu důkazů.“

„Máte výbornou paměť. Klukovi je sedmnáct a jmenuje se Reeves. No a tento balíček cigaret byl nalezen v jeho kapse. Jak jste si jistě všiml, jedna cigareta v balíčku chybí. Reeves vypověděl, že ji vykouřil v noci předtím, než zabíjel. Napřed se choval přidrzle, ale jak droga pomalu přestala působit a on si uvědomil, že Blake je mrtvý, změnil najednou své chování a ochotně vypovídá…“

„Je mu znáno něco o účincích drog?“

„Prý mu řekli, že se po nich stane silným a odvážným…“

Biggles se zašklebil a pokýval hlavou: „Zdá se, že mu asi doopravdy něco takového řekli. Zmínil se o tom, kde ten vražedný krám získal?“

„Tvrdí, že si balíček koupil právě v podniku U Pepeho od nějakého neznámého muže. Samozřejmě vykládal tu obvyklou historku, že toho chlapa nikdy předtím neviděl. Popsal ho jako dobře oblečeného menšího muže ve věku okolo pětadvaceti roků, který prý mluvil s lehkým cizím přízvukem. Tvrdil, že nic víc není schopen povědět. Taky nám přísahal, že nikdy dřív nevykouřil ani jednu cigaretu, tentokrát to prý zkusil, co to jako udělá. Svědkové uváděli, že měl spor s Blakem kvůli nějaké dívce a když Blake odcházel z baru, prý ho následoval a pak probodl. Reeves opakuje, že neměl v úmyslu Blakemu ublížit a dokonce prohlašuje, že si nepamatuje, co ve skutečnosti dělal…“

„Není vyloučeno, že mluví pravdu. Kolik vlastně zaplatil tomu obchodníkovi se smrtí za jeden balíček?“

„Dvě libry.“

„To je velice málo.“

„Když je droga levná, je z našeho hlediska ještě nebezpečnější. Jestli Londýnem obchází nějaká krysa a nabízí *feťácké* cigarety za dvě libry, tak to abychom brzy čekali další potíže.“

„Předpokládám, že toho distributora dosud nechytili…“ řekl Biggles.

„To souhlasí. Je to logické. Když uviděl Reevesovu fotku v novinách, uvědomil si, s čím je spojován a určitě se dobře uklidil. Bezpečně je to jenom malá ryba, která se na kšeftu s drogami trochu přiživuje. Co bychom potřebovali vědět je, kde tohle pekelné svinstvo získává a taky kudy se zboží dostává do Velké Británie. Balíček byl podroben laboratorní expertíze a závěrečná zpráva vylučuje, že by mohl být vyroben u nás. Za pravděpodobnou zemi původu je označena Francie.“

„Co když nějaký mladý blázen na výletě ve Francii náhodou měl možnost koupit pár balíčků a my zde zbytečně uvažujeme o nějakých kanálech, jimiž je droga pašována ve velkém?“

Plukovník chvíli přemýšlel: „Je to možné, aie zároveň bych řekl, že je to dost nepravděpodobné. Kdyby tomu bylo, jak říkáte, Bigglesworthi, nemuseli bychom si dělat příliš velké starosti. To bychom měli co dělat snad s jedním nebo dvěma balíčky. Ovšem co když někdo vymyslel systém, kterým se drogy k nám doopravdy dovážejí ve velkém? To už by bylo horší, že? A způsob, jakým jsou drogy prodávány, svědčí, bohužel, pro tuto druhou možnost. Máme zprávy, že v zešeřelých

zákoutích nočních klubů v Soho se s nimi kupčí na běžícím pásu…“

„Přes legální celnici projít nemohou?“

„Celní úředníci bez problémů povolují dovoz dvou stovek cigaret na osobu. Je běžné, že třeba na lodích z Calais nebo z Ostende do našich přístavů v Doveru nebo Folkestonu si lidé rádi kupují právě cigarety, protože je přijdou podstatně levněji.“

Biggles se zatvářil skepticky: „Nevěřím v pašování na lodích přes kanál La Manche. To by pro profesionálního pašeráka byl dost bídný kšeft. Podívejte se na to se mnou. Tento balíček stál dvě libry. Předpokládejme, že jej někdo koupil ve Francii za jedinou libru, tedy celníky povolených deset balíčků po dvaceti cigaretách může v cizině koupit za deset liber a doma prodat za dvacet. Se ziskem deseti liber nemůže ovšem počítat, protože musí zaplatit cestu lodí tam a zpátky. To přece nestojí vůbec za to riziko. I kdyby cestoval načerno, kdo normální bude riskovat vězení kvůli deseti librám?“

Plukovník Raymond souhlasně přikývl. Biggles však pokračoval: „Navíc se takové pendlování mezi Anglií a kontinentem nedá provozovat příliš dlouho. Všichni úředníci, ať už ti, co kontrolují pasy, nebo celníci, si pamatují tváře i jména. Každý, kdo jezdí velice často sem a tam bez zjevné příčiny, se stává podezřelým… Povězte mi ale jestli policisté kromě zaručených zpráv z podsvětí skutečně zachytili ještě další podobné balíčky?“

„Udělali razie v nočních klubech, ale nenašli víc než dva prázdné balíčky od podobných cigaret.“

„To je dost hubený výsledek.“ protáhl tvář Biggles.

Plukovník však pokračoval: „Musíme předpokládat, že k nám to svinstvo pašují ve velkém množství, řekl bych, v nebezpečně velkém množství. Jak to vlastně dělají? To mě zajímá nejvíc. Už delší dobu jsou neprodyšně uzavřeny všechny přístavy a je kontrolováno zboží i vyloďování cestujících. Zbývá ještě cesta vzduchem a myslím, že bychom si měli pospíšit.“

„Věříte tedy, že drogy dopravují letecky?“

„Podle mého názoru je to daleko pravděpodobnější než doprava po moři. Nemám však na mysli předepsaná letiště s celními kontrolami. Tam platí podobná opatření jako v přístavech a věřím, že jim neproklouzne ani myš. Tohle oni určitě neriskují. Ale v každém ohledu je letadlo výhodné. Vždyť balíčky cigaret mnoho neváží, i nejmenší lehká letadla mohou naložit tisíce balíčků. A z toho už kouká velký kšeft…“

Biggles se pomalu zvedl: „Rozumím, pane. Podívám se, co bychom v té věci mohli udělat…“

Za okamžik se vrátil do své pracovny, kde na něj už napjatě čekali jeho tři spolupracovníci. Věděli, že od šéfa vždycky přijde s něčím novým a velice zajímavým.

„Tentokrát se mi zdá, že nám náčelník dal výjimečně děsně nezajímavý úkol. Bude to taková nudná policejní rutina,“ řekl hned na prahu. „Budeme se snažit najít jehlu v obrovské kupce sena…“

Několika slovy jim stručně vylíčil, o co jde. Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, jak přitažlivý se mu jeví jejich nový případ.

Všichni mlčeli jako zařezaní.

„Zkrátka se jim nic nedaří,“ vzal si Biggles znovu slovo, „tak si vymysleli, že sem drogy putují letecky.

Nedá se nic dělat, musíme se aspoň pokusit… Kontrolovat oficiální letiště nemá smysl, protože zde hlídkují muži, kteří mají větší zkušenosti než my. Ti už mají pohotovost delší dobu. Jediné co můžeme udělat my, je prověřit všechny ostatní formy civilní letecké dopravy v naději, že zachytíme nějakou stopu. Začneme tím, že projdeme celý registr všech soukromých letadel v naší zemi. Musíme si to rozdělit mezi sebou a věnovat pozornost všem členům leteckých klubů. Soukromým společnostem, které provozují jenom nákladní dopravu, bych se teď moc nevěnoval, protože si myslím, že žádný pilot, který létá do zahraničí a výborně vydělává, nebude riskovat ztrátu své licence tím, že by přistál mimo letiště s celnicí."

„A na co bychom se měli podle tebe zaměřit?" zeptal se Algy.

„Vždyť znáš běžná opatření. Musíte prohlédnout palubní deníky a zaměřit se na lety v noci a všechny lety na delší vzdálenosti. Není třeba, abyste se sem vraceli každý večer, stačí, když mi telefonicky ohlásíte, kde jste. Šéf bude mít pravdu v tom, že se ty látky k nám dopravují letecky. Pak si musíme být vědomi toho, že když se nějaká cesta osvědčí, asi ji pašeráci budou používat dál. To je vlastně naše jediná naděje, jak se jim dostat na kobylku."

„Co budeš podnikat ty sám?" zeptal se Gigner.

„Jak se setmí, pokusím se obrazit pár barů a nočních klubů a snad se mi podaří narazit na člověka, nebo spíš na lidi, kteří drogy prodávají. Při takovém rozvětveném obchodu jistě funguje více lidí. Jako návnadu si vypůjčím ten balíček cigaret, který mi ukazoval šéf, vložím do obalu několik běžných, silně parfémovaných cigaret a

budu si pořád okázale zapalovat, abych distributora vyprovokoval. Snad se mi pokusí nabídnout ke koupi další. Pokud se na to některý z těch darebáků chytí, musím si počínat velice opatrně, ale jsem přesvědčen, že mě neprokoukne, a že mě naopak dovede až ke svým šéfíkům. To je tak zatím všechno, pokud jde o mé plány. Pak uvidíme a budeme se muset přizpůsobovat situaci… Jo, kdyby snad sekretář některého leteckého klubu s vámi odmítal spolupracovat, prosím tě, hned mi to ohlaste, protože si ho budeme muset podat a požadovat vysvětlení.“

Po tomto krátkém nástinu nejbližších kroků, jež hodlá podniknout, spustil Biggles akci letecké policie, přičemž se vůbec netajil přesvědčením, že svým aktérům přinese víc nudy než vzrušení. Co taky, koneckonců, chcete od běžné policejní rutiny…

První tři dny se vše vyvíjelo podle předpokladu. Každého večera se Algy, Bertie a Ginger buď vraceli na základnu, nebo se alespoň ohlašovali telefonicky nebo rádiem. Jejich hlášení se dala prozatím shrnout třemi přiléhavými slovy. „Nic se neděje.“ Neobjevila se žádná stopa, ani náznak nějakého konkrétního vodítka. Biggles s výrazem nesmírně znuděného člověka procházel seznamy majitelů soukromých letadel, ale pokaždé musel konstatovat, že i tohoto majitele je prozatím třeba zprostit jakéhokoliv podezření… Po nocích se toulal po vykřičených barech a klubech londýnského polosvěta a zvlášť se zaměřil na oblast, v níž byl Pepeho podnik, kde byla spáchána vražda. Už si připadal až směšný, jak pokaždé marně pózoval s modrobílým balíčkem, jenž původně obsahoval samé cigarety obsahující drogu…

A při čtvrté noční návštěvě Pepeho kavárny, bylo právě těsně po desáté, se na návnadu přece jen chytila ryba. Biggles právě poměrně nápadně vytahoval z balíčku jednu cigaretu, když se k němu přitočil nějaký muž s otázkou: „Nemáte jednu pro mě?“

Biggles na něj pohlédl. Bylo mu něco přes dvacet, vypadal ošuměle a poněkud zanedbaně, což podtrhovalo jeho oblečení improvizované z vojenské uniformy. Choval se nadneseně, ale pod nátěrem společenské protřelosti vycítil Biggles určité napětí a strach.

„Kámo, tyhle by ti asi nesedly,“ odpověděl Biggles docela přátelsky. „Já sám je kouřím jenom kvůli svému krku. Jsou to naprosto speciální cigarety…“

„Já jim taky dávám přednost,“ zasmál se mladík. „Nebojte, já o nich vím všecko! Jednu bych od vás fakt koupil. Mně už totiž došly. Nedovedu si představit, co se asi mohlo stát Ptáčkovi. Je to už přesně tři týdny, co se neukázal.“

„Ptáček?“ zeptal se Biggles nevinně.

„Já mu tak říkám.“

„Pročpak?“

„Ale vždyť víte, jakou nosívá kravatu…“

Biggles potřásl hlavou: „To je zajímavé, že mi nikdy nepřipadala nijak zvláštní. Já si takových krámů moc nevšímám…“

„Vždyť nosí pořád tu modrou vázanku s malými bílými ptáčky. Možná vám to nevyprávěl, ale mně jednou vykládal, že je to díky té kravatě absolutní tutovka a v případě, že by se neobjevil on, mám prej se obrátit na toho, kdo bude mít na sobě jeho starou školní kravatu. Možná, že to byl jenom takovej jeho fórek, protože vždycky přišel osobně. A pokaždý mu stačilo říct jenom

Kámo, koupím žváro a už jste byl jeho člověk… Ale teď už mi, prosím vás, jednu dejte…“

Biggles mu nastrčil jednu s drogou a pozoroval, jak se jeho protějšku chvěje ruka. Pak poznamenal: „Nevím teda jak vy, ale já jsem z toho už celý nanic, jak tahle zábava leze do peněz…“

„Mně to nemusíte povídat!“ prohlásil kuřák, který chňapnul cigaretu, zapálil ji na druhý pokus a začal hltavě šlukovat. „Nemůžu s tím už přestat. Mám nervy v kýblu, jak se říká… Musím ten krám mít, i kdyby stál majlant.“ Po několika tazích mu napětí z obličeje vymizelo a vystřídal je výraz spokojeného uvolnění. „Tak a teď je to teprv ono,“ vydechl nakonec se šťastným úsměvem.

Biggles se snažil nenápadně vrátit k původní linii hovoru: „Myslím, že Ptáček už vyprodal všecky zásoby a má utrum.“

„Žádný strachy, kámo! O Ptáčkovy zásoby se nebojte! Jednou mně říkal, že může mít těchdle cigaret, kolik se mu zachce!“

„To jsem sám rád,“ přikyvoval v předstíraném nadšení Biggles.

Muž s cigaretou se odlepil od barového pultu: „Já teda padám. Až uvidíte Ptáčka, nechte ho pozdravovat a ať se brzo zas ukáže. Řekněte mu, pacholkovi, že na něho furt čekám!“

„Mám mu říct, že na něho čeká *kdo?“*

„Charlie. On už bude vědět. Zná mě moc dobře.“

„Tak fajn,“ zašklebil se Biggles na znamení souhlasu.

Rozhodl se, že toho mladého kuřáka sledovat nebude, protože to byl zjevně jenom jeden ze stálých

hostů, který si kupoval drogu, ale na obchodu s drogami se vlastně aktivně nepodílel.

Biggles se přece chtěl dostat do blízkosti mužů, kteří drogu prodávali a jejich odběratelé ho příliš nezajímali. I tak si však říkal, že v nočních podnicích svůlj čas tak docela nepromarnil, protože už má aspoň nějakou stopu. Měl by najít chlápka, kterému přezdívají Ptáček nebo některého jiného muže, který nosí modrou kravatu se vzorkem malých bílých ptáčků. Charlie asi nelhal… Biggles prochodil noc po místech, kde by očekával, že takové lidi může potkat, ale marně. Jako by se po nich země slehla…

Ráno se pustil do vymýšlení nových postupů pátrání. Okamžitě svolal poradu s Algym, Bertiem a Gingerem. Povyprávěl jim, co se dověděl o Ptáčkovi a jeho zvláštní vázance a pověřil je novými úkoly. On sám se rozhodl trávit co nejvíc času v Pepeho kavárně a Bertie s Gingerem v tu dobu hlídkovali poblíž v nenápadném autě. Algy musel zůstat ve Scotland Yardu a hlídat telefon, kdyby bylo třeba zasáhnout a povolat posily.

„Vím, že to vypadá, že dělám samoúčelná opatření, jen aby se neřeklo, že nedělám nic, ale věřte mi, že zatím je to to jediné, co můžeme podniknout."

To však přestalo v krátké době platit. Biggles to totiž prohlásil jenom tři dny předtím, než se Ptáček u Pepeho skutečně znovu objevil. Nebylo možné, aby ho někdo přehlédl. Najednou se tam začali hemžit zájemci, kteří na Ptáčka čekali a Bigglesovi až oči přecházely, když viděl, jak tolik modrobílých balíčků cigaret mění majitele. Ptáček musel těm posledním pořád opakovat, že už opravdu další balíčky nemá, ale že brzy přinese tolik, kolik chtějí…

Biggles byl zprvu v pokušení ho zatknout, když odcházel, protože ho napadlo, že tento typ lidí pod nátlakem poví i to, co neví, ale přinutil se jednat rozvážně. Mohlo by se stát, že Ptáček nátlaku odolá a neprozradí toho, kdo mu drogu dává. Pak by byla veškerá snaha o sledování této stopy navždy zmařena. To si Biggles nemohl dovolit riskovat. Rozhodl se tedy, že bude Ptáčka nenápadně sledovat.

Držel se za Ptáčkem po celou dobu, kdy se vymotával z centra Londýna. Podrobnosti nejsou příliš zajímavé, podstatné však bylo, že po jízdě dvouposchoďovým autobusem a další cestě pěšky se Ptáček ocitl před nákladně vyhlížejícím nájemním domem v Mayfairu. Dojem samozřejmého luxusu této exkluzivní čtvrti dokresloval nedaleko parkující přepychový bentley. Ptáček šel přímo, aniž se ohlédl, takže Biggles si v klidu poznamenal číslo nablýskaného bentleye.

„Copak se vám nezdá?“ oslovil Bigglese hlasem plným podezření policejní strážník, který se vynořil ze stínu.

„Jenom jsem obdivoval ten nádherný vůz,“ odtušil Biggles s nevinným výrazem.

„Radši se od toho auťáku držte zpátky,“ řekl přísně policista a dal se pomalým krokem zpátky. Biggles ho dohonil pod nejbližší lucernou.

„Strážníku, na slovíčko,“ řekl mu polohlasně a ukázal svůj policejní průkaz.

„Omlouvám se pane, ale nevěděl jsem –“ začal policista.

„Není třeba se omlouvat. To bylo v pořádku. Jdu za vámi jenom proto, jestli náhodou nevíte, komu patří ten vůz?“

„Ano, znám majitele. Je to jistý pan Torini, co mu patří ten nóbl klub na rohu.“

„Znáte se s ním?“

„To bych nemohl přímo tak vyjádřit, ale víte, jak to chodí. Požádal mě, abych občas dohlédl na jeho auto, protože je nechává zaparkované venku na ulici a o víkendech jezdívá mimo Londýn. Jednou se zmínil, že má nějaké sídlo na venkově…“

„A neříkal náhodou, kde přesně?“

„To ne. Ale podívejte! Pan Torini zrovna vychází s nějakým mužem z domu.“

Biggles se podíval směrem, kterým ukazoval strážník a spatřil Ptáčka, jak u vchodu do domu rozpráví s podsaditým člověkem ve večerním obleku. Pak uhlazený tlusťoch nasedl do svého přepychového auta a odjel. Ptáček se pomalu loudal pryč po svých.

„Moc vám děkuji, konstáble,“ zamrkal Biggles. „Nikomu, prosím vás, neříkejte, že jsem se vás na něco vyptával.“

„Rozumím, pane. Spolehněte se …“

Biggles se rozhodl, že se porozhlédne v luxusním nočním klubu na rohu ulice, o němž hovořil strážník. Před vchodem do podniku stál portýr v honosné uniformě. Biggles nebyl členem klubu, tak se ani nepokoušel dostat dovnitř. Vrátil se do Scotland Yardu, kde už na něj čekali ostatní.

„Přece jen jsme se dostali o krok dál,“ řekl jim. „Gingere, podívej se do naší kartotéky, jestli náhodou nemáme v registru jméno Torini.“

Zatímco se Ginger pustil do nudné práce, Biggles stručně zopakoval dobrodružství poslední noci.

„Žádný Torini zde není," hlásil za chvíli Ginger.

„Nevadí. On bude přesto ten, kterého hledáme. Jaký jiný důvod by měl člověk jeho společenské vrstvy, aby se spojoval s typem jako je Ptáček? Toriniho auto známe, nebude tedy tak obtížné zjistit, jak ten pán tráví své víkendy. Ode dneška mu už budeme v patách…"

„A co bude s Ptáčkem?"

„Sebrat ho můžeme kdykoliv. Ale uvažte, že on je jenom poslední pěšák v téhle hře. Od Ptáčka si nic moc neslibuji, ale teď bych se zaměřil na Toriniho, protože ten je s největší pravděpodobností kápo toho gangu, co obchoduje s drogami. Chtěl bych na gang udeřit, ale tak, abychom zasáhli špičku a ne ty, kteří se pohybují někde u dna. Nezapomínejte, že ten špinavý kšeft už stál jednoho mladého člověka život a další sedí ve vězení… Ale teď si promluvíme o opatřeních na sobotu."

„Čekáš, že se konečně objeví na scéně letadlo, které to k nám dopravuje?" zeptal se dychtivě Algy.

„Budeme mít v tomto ohledu oči otevřené, protože jednou už na ně narazit musíme. Možná, že ti budu moci odpovědět, jakmile omrkneme to Toriniho venkovské sídlo. Je přece jasné, že když zboží přichází z ciziny, bude nejspíš dopravováno letecky. Ale tohle všechno budeme řešit, až přijde čas. Teď musíme vyrazit do terénu!"

Okolo sedmé hodiny, za plného denního světla, opustil přepychový bentley, s Torinim za volantem, hranice města Londýna. Nenápadně jej sledovaly dva policejní vozy. Posádku prvního tvořili Biggles a Ginger,

ve druhém, vybaveném speciální technikou včetně vysílačky, jež sledování usnadňovala, byl Bertie. Ve Scotland Yardu zůstal Algy, který měl za úkol udržovat s vysílačkou stálé spojení. Byl zároveň napojen na vysílačku auta protidrogové brigády, jež jelo jako poslední, v dostatečném odstupu od policejních vozů. Směr jím v pravidelných intervalech udával právě Bertie. Biggles počítal s tím, že důstojníci protidrogové brigády budou mít závěrečné slovo, pokud závěr akce vyvrcholí na zemi. Sám počítal s tím, že pokud jde o vzduch, tam řekne konečné slovo on…

Sledovací komando zamířilo nejprve za Torinim na západ, ale brzy se museli stočit k jihu, přímo k pobřeží. Po chvíli bylo jasné, že směřují právě tam. Bentley nezastavoval a hnal se velmi slušnou průměrnou rychlostí. Bez zaváhání v jeho stopách rychle projeli několika malými osadami, jež Biggles znal jenom podle jména, až dorazili do opuštěných míst, kde rostl převážně typický anglický vřes. Biggles si všiml několika tabulek s upozorněním lesní správy, jež varovala turisty před rozděláváním ohňů.

Jejich putování najednou skončilo poblíž křižovatky, kde stála dvě malebná stará stavení – bílé a černé. Zdálo se, že někdy před dávnými časy to bývala hospoda. Nyní stála usedlost mimo cestu a byla zpola ukryta ve vzrostlém sadě. Bentley odbočil na úzkou nezpevněnou cestu, která vedla přímo tam. Auta obsazená policejními důstojníky v civilu nesníženou rychlostí projela dál a zastavila až v bezpečné vzdálenosti několika set yardů za odbočkou křižovatky.

Biggles vystoupil a pozorně obhlédl terén. Kam se podíval, tam se zvedala řídká mlha, kterou pozvolna

prozařovalo slunce. Před nimi ležel Anglický kanál, na evropském kontinentě nazývaný La Manche. Na obzoru bylo lze spíš tušit než vidět několik velkých lodí. Břeh vybíhal vpravo i vlevo v pověstné bílé útesy, jimiž tak prosluly břehy této ostrovní říše… Od moře je odděloval už jenom úzký pruh pláže plné oblázků. A dole pěnilo moře…

„Tak co bude teď?“ mumlal napolo pro sebe Bertie, když stál spolu s ostatními u obou policejních automobilů. „Nikde zde teda nevidím žádné místo, kde by mohlo přistával letadlo…“

Jakoby mu chtěl dát pádnou odpověď, zazněl najednou odněkud z dálky rytmický klapot helikoptéry. Charakteristický zvuk se stále pomalu přibližoval.

„Už je dokonce vidět,“ vykřikl najednou Ginger. „Letí přímo podél okraje pobřeží a teď je teda zatraceně nízko!“

„Mohla by to být pobřežní hlídka námořnictva, která hledá lidi, které zaskočil příliv a podobně, však to znáte…“ mhouřil oči do slabého slunce Bertie.

„V tomto světle toho už asi moc neuvidí,“ prohodil Biggles. „Mám pocit, že to není hlídka… Ale ať už zde dělá cokoliv, zdá se, že letí dostatečně nízko, aby unikla radarům, co říkáte?“

Všichni mlčky napjatě čekali. Proti slunci se na obloze rýsovala silueta helikoptéry, která se přibližovala. Registrační písmena nebyla čitelná. Biggles však žádné oficiální údaje nepotřeboval.

„To jsou Francouzi,“ prohlásil s jistotou. „Vrtulník značky Alouette. Vynikající stroj k všestrannému použití. Co může pohledávat zrovna tady?“

V jednom okamžiku, když byla helikoptéra přímo proti nim najednou poklesla a skryla se za vrcholkem kopce, aby se za malou chvilku opět vynořila a houpavým pohybem zamířila k moři, kde brzy zmizela v mlžném oparu. Z ničeho nic se Biggles dal do běhu k okraji pobřežního útesu. Na jeho konci ulehl a ostražitě se rozhlížel.

„To jsem si mohl myslet," prohlásil trochu záhadně k ostatním, kteří se k němu připojili. Nebylo však zapotřebí nic vysvětlovat, protože už všichni zahlédli, že kousek dál, skoro přímo naproti venkovského sídla, byl kus skalního útesu ulomený. Právě tam mezi sesypanými kameny se zjevily dvě postavy, které sestupovaly dolů na pláž. Důvod jejich počínání nebylo těžké uhodnout, protože velice blízko na vodě jim plul pomalu vstříc tmavý předmět. Vlny jej kolébaly stále blíž a blíž kamenité pláži.

„Tady to máte, pánové!" prohlásil Biggles se spokojeným gestem. „A teď sebou musíme hodit. Gingere, utíkej rychle k autům. Zavolej Algyho a udej mu naší přesnou polohu. Ať sem okamžitě pošle lidi z protidrogové brigády. Jenom ať spěchají, jak nejvíc mohou! Nezapomeň se zastavit před domem u toho parádního bentleye, koneckonců jej budeš míjet. Musíš mu rozpojit zapalování. My zde budeme čekat, co se bude dít."

Ginger rychle pochopil situaci a vyrazil, co mu síly stačily. Biggles a Bertie zůstali na svém pozorovatelském stanovišti. Jeden z mužů se začal brodit mělkou vodou vstříc balíku, který se přiblížil opravdu na dosah. Uchopil jej oběma rukama a začal se brodit zpátky na břeh.

„Teď nesmíme udělat chybu," řekl Biggles. „Kdybychom zasáhli příliš brzy, mohli bychom to celé pokazit. Oni by se určitě vymlouvali, že neměli ani potuchy, co balík obsahuje a klidně by třeba tvrdili, že jej našli náhodou nebo něco podobného."

Sami nepozorováni, pečlivě sledovali, jak oba muži s balíkem vyšplhali zpátky na vrchol útesu a odnesli jej do domu. Biggles i Bertie zachovali bezpečnou vzdálenost a čekali. Pomalu plynul čas… Pak vyšel z domu muž, který uložil dva kufry do zaparkovaného bentleye, jenž stál pořád před vstupními dveřmi. Zatím se nepokoušel auto nastartovat a zase se vrátil do domu. Pořád se nedělo nic… Po chvíli se z dálky ozval zvuk přijíždějícího vozu. Biggles se vztyčil a zamával na ně. Když u něj přibrzdili, rychle posádce vysvětlil přes spuštěné okénko situaci.

„Tak se podíváme, co je v těch kufrech," rozhodl jeden z důstojníků protidrogového oddílu.

Ukázalo se, že oba kufry byly doslova nacplány balíčky cigaret v modrobílých obalech.

„Teď si musíme poslechnout, co nám o tom budou povídat," prohlásil velitel protinarkotické skupiny, jež se dostavila na místo činu.

Šli přímo ke dveřím a zabušili na ně. Otevřel jim sám Torini. Když uviděl, kdo stojí před dveřmi, poněkud mu poklesla dolní čelist.

Slova se ujal Biggles: „Myslím, že jste svou hru dohrál, pane Torini. Už víme všechno, co jsme potřebovali vědět. Váš automobil není momentálně schopen jízdy a našly se v něm cigarety s drogou. Pokud budete chytrý a uvážíte střízlivě svou situaci, budete s

námi jednat na rovinu. Tuto zásilku vám přivezla helikoptéra. Zajímalo by nás, kde je základna?“

„Ve Francii…“

„Musíte to upřesnit!“

„Je to v Marguise, mezi Calais a Bouilogne.“

Biggles přikývl: „Ano, to souhlasí.“ Otočil se k důstojníkům protidrogové brigády: „Myslím, že ostatní bychom už měli nechat na vás. Já osobně mám ještě na práci spoustu jiných věcí.“

Ta *spousta jiných věcí* znamenala mimo jiné, že se vrátili ke svým vozům a spojili se s Algym v hlavním stanu.

„Algy, tady je zase Biggles,“ řekl břitce. „Už jsme ty výtečníky pochytali. Řekl bych, že ptáčci jsou v pytli. Spoj se s Marcelem Brissacem v Paříži a řeknu mu, že letadlo, které k nám přiváželo drogu, byla vlastně helikoptéra typu Alouette. Bud už mezitím přistála, nebo každým okamžikem přistane v Marguise. Taky mu pověz, že bychom byli moc rádi, kdyby učinil taková opatření, aby se i tenhle ptáček chytil do klece. Podrobnosti sdělím Marcelovi později sám. A to je, myslím, prozatím všechno. Ahoj a hlavně neztrácej čas!“

Biggles se vrátil k ostatním: „Zdá se mi, že jsme ten případ zvládli zase na jedničku. Děkuji za perfektní spolupráci. Nemám, co bych ještě dodal. Charlie a ostatní kuřáci toho svinstva, co se scházejí v Pepeho podniku si budou muset zvyknout, že teď už nebudou dostávat své jedovaté zboží… Kluci, myslím, že bychom se měli vrátit domů…“

Hlídka za svítání

Ginger si cosi mumlal sám pro sebe, zatímco vykonával hlídkový let podél jižního pobřeží. Držel se přesně kompasu, aby se neodchýlil od stanoveného kursu ve výšce deseti tisíc stop mezi rozvlněnými mraky, které se proti němu hnaly od Atlantického oceánu. Pečlivě kontroloval čas na palubních hodinách, protože dosáhl bodu, kdy se měl obrátit. Jeho auster už nabral směr nazpátek, když spatřil šedivý stín, který překryl mračno pod ním. Bylo mu jasné, že v této výšce může takový stín vrhat jenom jediný druh dopravního prostředku … Lehce se v obrátce naklonil, aby si mohl cizí letadlo prohlédnout a s překvapením zjistil, že to je podobný auster jako je jeho vlastní. Ověřil si, že jeho kurs je skutečně severovýchodní, což znamenalo, že se objevil ve směru od moře, tedy od kanálu La Manche…

Vytáhl svůj auster na úroveň slunečního kotouče, aby unikl z úhlu, pod nímž by ho druhé letadlo mohlo nejlépe pozorovat, prohlédl si stroj, který se stejně jako on zanořil do mraků. Neměl nejmenší podezření, ale začalo ho to prostě zajímat. Připadal si jako obyčejný předměstský polda na obchůzce, který nesmí ztratit z oči nápadného cizího člověka, který se chová nějak podivně. Vyvinul veškeré úsilí, aby dostatečně snížil svou výšku a nakonec zblízka přečetl registrační písmena neznámého a rychle je naškrábal na psací podložku ve své kabině. Pak se rozhodl, že ho bude sledovat dál…

Po několik minut zůstala vzájemná poloha obou letadel nezměněná. Sledovaný objekt dodržoval přísně přímý kurs. Ginger si to naškrábal na svou psací

podložku a pořád o objektu svého pozorování příliš nepřemýšlel. Jednal v rámci policejní rutiny jako dobře naprogramovaný automat. Pozorovat a zaznamenávat do hlášení, to byla jeho základní povinnost. Věděl dobře, že ať sledovaný letoun provádí cokoliv, může to být součástí naprosto legální záležitosti, o jejíž podstatě policie nakonec ani nemusí být informována. Nejpravděpodobnější vysvětlení toho, co měl právě před očima, bylo, že letadlo řídí pilot z leteckého klubu nebo začátečník, který takto absolvuje svůj výcvik.

V životě se často stává, že maličkosti se náhle stanou na výsost důležité. Letadlo před ním najednou prudce nabralo výšku a provedlo nečekaný obrat, aby se zanořilo do nejhustšího nakupení mraků.

Ginger překvapeně sevřel rty: „Tak mě právě zahlédl… Konečně mě vzal na vědomí a je jasné, že z toho nemá žádnou radost. Proč mu tak vadím?“

Od tohoto okamžiku se Gingerovo pronásledování stalo daleko závažnější záležitostí, i když pořád vlastně nevedlo k žádnému zjištění. Pozorovaný auster zmizel, úplně tak, jako když kámen spadne na hladinu oceánu a voda se nad ním nenávratně zavře… To nebyla vůbec žádná náhoda. Ginger nelenil a podlétl mraky a ačkoliv několikrát zakroužil, chvíli neviděl nikoho. Sám pro sebe si řekl, že když pilot dokázal provést takový únikový manévr, a bylo prakticky jisté, že o takový pokus tady šlo, nebude muž, který řídí auster, vůbec žádný nováček.

Ginger se pomalu vracel na svoji základnu a dočasně pustil incident s austerem z hlavy. Po přistání sepsal své pravidelné letové hlášení a odjel z letiště do hlavního stanu ve Scotland Yardu.

„Vítám tě. Nějaké novinky?“ sáhl po jeho hlášení inspektor Bigglesworth, elitní muž oddělení letecké policie a současně Gingerův přímý nadřízený. Seděl za svým psacím stolem a právě studoval celý stoh obdobných hlášení.

„Nic, kvůli čemu bychom měli začít kmitat,“ odpověděl Ginger s pohledem na čelní stěnu místnosti, jež byla zdola až ke stropu tvořena přihrádkami. Jeho hlášení mělo nakonec skončit v jedné z nich… „Vzpomínáš si určitě, že Marcel Brissac z pařížské *Sureté* nás včera žádal, abychom určitě zajistili, že britská letadla zůstanou doma, když nejsou sto vyhovět předpisům.“

„To víš, že si vzpomínám. Řekl to velice diplomaticky uhlazeně, ale myslel to vážně.“

„Jak to přesně řekl?“

„Pokud se pamatuji, tak jedno lehké britské letadlo bylo už dvakrát pozorováno nad Francií, aniž tam pak přistálo. Poprvé je zpozorovali na radaru a podruhé je dokonce viděli za denního světla, jak se tam podezřele motá a pak prý přeletělo pruh pobřeží.“

„Pobřežní hlídky nezaznamenaly jeho registraci?“

„Naneštěstí ne, i když se o to snažily. Letadlo bylo předběžně identifikováno jako auster, nic víc jsme se nedověděli…“

„Já jsem možná právě toho svérázného turistu zahlédl dnes ráno. Ať je to, jak chce, viděl jsem stroj typlu Auster, jak přilétává směrem od kanálu.“

„Proč’s ho nesledoval?“

„Ten šikula, co auster řídil, mi prostě nedal šanci. Bylo to dost zvláštní, když z absolutně přímého směru najednou zabzučel jak včelička do nejhustšího mraku.

Ovšem nestačil zmizet dostatečně rychle a asi neví, že jsem si už předtím stihl poznamenat jeho identifikační značku i zaznamenat kurs.“

„Co s tím hodláš dělat?“

„Prověřit naše záznamy a kouknout se, komu auster vlastně patří.“

„Oukej. Dej se do toho.“

Uplynula skoro půlhodina. Biggles najednou zvedl hlavu od svých papírů: „Trvá ti to nějak moc dlouho. Máš nějaký problém?“

„To bych řekl. Podle našich záznamů, žádný auster s takovou identifikační značkou není u nás registrován. Teď už jsme navíc zjistili i to, že tato registrační písmena nenese ani žádné jiné letadlo.“

„Podíval ses pozorně i do registrů klubů?“

„Zkusil jsem už opravdu všecko, prošel jsem podrobně i seznamy výrobců identifikačních písmen a stále mi z toho plyne jediný závěr. Na seznamech taková značka neexistuje. Abych vyloučil nějaké přehlédnutí, prošel jsem seznamy dvakrát. Stroj, který jsem dnes sledoval, prostě neexistuje, myslím tím oficiálně…“

Biggles odložil pero a vstal. Pak řekl velice tiše: „Tak je to tedy…“

„Zalétnu do těch míst hned zítra –“

„To nemá smysl. Jestli se tam provozují nějaké divné kšefty, pravděpodobně už nikoho neuvidíš. Určitě ne na stejném místě, zejména pokud se bude pohybovat ve vzduchu. Pokud pochopil, že ho sleduješ, vyvodí z toho důsledek a teď už na stejném místě nemáš šanci. Mimochodem, cos to říkal o tom, že máme záznam o jeho kursu?“

„Ten mám.“

„No výborně! Tak zkusíme nakreslit čáru v prodloužení a snad se nám podaří sledovat tuto linii na obou koncích a napadne nás, odkud letěl, nebo kam směřoval…“

Gigner uchopil pravítko a tužku a přistoupil k mapě britských ostrovů. „Jižní konec směřuje do Normandie,“ prohlásil s jistotou.

„Dobrá, tam je spousta volného prostoru, pokud chce letec přistát. A co ten zatracený druhý konec? Ten chlápek přece musel směřovat k nějakému letišti, ne?“

„Na trase je jediné letiště v jižních hrabstvích. Patří soukromému leteckému klubu, který se zaregistroval až v posledních měsících. Má sídlo v Listernu, to je hrabství Sussex. Přece se to tady taky projednávalo. Říkají si *Airsports Limited* nebo tak nějak podobně…“

„To je fakt. Sám si na to vzpomínám. Letadlo přihlásil k registraci nějaký pán z londýnské City pro svého syna. Ten prý právě odešel ze služeb vojenského letectva, tedy RAF, a chtěl nějaké své přátele učit létat. Musíme se na to podívat…“

Ginger vyhledal i správnou přihrádku a do pěti minut byl schopen oznámit: „Je to tady! Majitelem je pan Otto Kleiner. Jeho syn teď působí jako hlavní instruktor v leteckém klubu, kde disponuje třemi letadly, všechny typu Auster. Ani jedno ze zmíněných letadel však nemá tu registraci, kterou jsem si zaznamenal dnes ráno. Myslím, že snad není ani možné, že by si koupili další stroj bez registrace na ministerstvu…“

„Pokud to udělali, tak stejně není pravděpodobné, že bychom to zjistili, když už teď víme, že zapsaná písmena nebyla na letadlo malována výrobci.“

„To máš pravdu…“

„Nemůžeme připustit, aby se na tento případ zapomnělo," rozhodl rázně Biggles. „Pokud ta mašina s falešnou registrací provozuje pravidelné výlety do Francie, aniž by ji kontrolovali celní úředníci, musí Marcel od nás bezpodmínečně dostat hlášku."

„Je nanejvýš pravděpodobné, že když se pilot nechová jak by měl v Británii, nebude docela určitě procházet celní kontrolou ani na druhé straně kanálu."

„To je to, nač myslím. Měli bychom co nejdřív zaskočit do Listernu, myslím jenom tak neoficiálně nakouknout, abychom viděli, co se tam děje, pokud tedy se tam vůbec něco mimořádného odehrává… Na cestu bychom si neměli brát ten Gingerův auster z dnešního rána, protože pilot druhého letadla zná už jeho značku. Zavolejte do policejního hangáru, ať nám připraví proctora. Musím ještě na kus řeči k inspektoru Gaskinovi a požádat ho, aby vyšťáral co se dá o panu Kleinerovi."

Netrvalo to ani hodinu, co policejní proctor, na němž nikdo nemohl poznat za jakým účelem se vydal na cestu, už byl na cestě do Listernu. Biggles viděl už shora, že Listern není než velikánské pole s křídově bílým kruhem uprostřed. Na jednom konci byl obyčejný hangár s ukazatelem směru větru na střeše. V blízkosti hangáru se nalézala budova ve stylu kriketového pavilonu, pravděpodobně ústředí leteckého klubu. Dveře hangáru byly doširoka otevřené. Venku stálo jediné letadlo, auster, na němž pracoval nějaký muž. Byl to jediný člověk v dohledu.

Biggles se s proctorem zatočil a suverénně přistál. Naroloval ke klubovně. Seskočil na zem a vydal se i s Gingerem k budově, kde zahlédl na verandě klubovního

pavilonu mladistvého muže sympatického zevnějšku v šedých flanelových kalhotách a sportovním tvídovém saku, který je zdravil s přívětivým úsměvem.

„Dobré ráno," volal. „Nemáme tak často návštěvy, proto pojďte dál a dovolte, abych vás pozval na drink."

„Díky," odpověděl Biggles ve stejném tónu. „My jsme se trošku potulovali kolem a jakmile jsme zahlédli na zemi vaše perfektní označení přistávací plochy, tak jsme si řekli, že se zastavíme, abychom si protáhli nohy a oddechli si v pěkném prostředí. A vidím, že to tu máte opravdu hezké…"

„No tak se nedejte pobízet!"

„Kde jsme se to vlastně ocitli?" ptal se Biggles a pořád se rozhlížel kolem dokola.

„To je Listern."

„Klub?"

„No ano."

„Nezdá se, že byste tu měli nějak velký provoz."

„Sotva jsme zde párkrát vystartovali. Je ale jisté, že než přijde léto, tak se nám podaří získat ještě nějaké členy. Pokud tedy zde budeme mít letos vůbec nějaké léto… Mimochodem, jmenuji se Kleiner, David Kleiner. Můj drahý tatíček mě přiměl, abych se chytil tohohle džobu snad hlavně proto, abych někde netropil neplechu…"

„Tak vy normálně máte ve zvyku tropit neplechu?" zeptal se s úsměvem Biggles.

Kleiner se zašklebil: „Stává se mi to. Však si dovedete představit, jak je člověku, když po sedmi letech svlékne uniformu."

„S čím tady létáte?"

„Máme austery."

„Kolik?“

„Tři a pevně doufám, že snad budeme potřebovat víc.“

Biggles následoval Kleinera do klubovny, zatímco Ginger s rukama v kapsách okolkoval u klubovního letadla, které stálo blízko otevřených vrat hangáru.

„Nebuď tam dlouho,“ řekl mu Biggles. „Chci se zdržet jenom pár minut.“

Když se k nim Ginger za okamžik v klubovně připojil, dal Bigglesovi mrknutím najevo, že už viděl všechno, co vidět potřeboval. Biggles a Kleiner se opírali o barový pult se skleničkami v rukou a nezávazně tlachali o problémech letectví. Kleiner vysvětloval, že dnes dosud vůbec nelétal, ale že má v úmyslu vyzkoušet letadlo, které je venku připravené, a že teď jenom čeká na svého žáka. Prý tu bude už každou chvíli.

„V tom případě,“ Biggles dopil a odložil sklenku, „vás už nemůžeme zdržovat. Vyrazíme hned. Ještě jednou vám musím poděkovat za vaše pohostinství a někdy zase na shledanou!“ Na prahu ještě Kleinerovi přátelsky pokynul a spolu s Gingerem se vrátili ke svému proctorovi a za okamžik už byli ve vzduchu…

„Tak povídej, cos viděl?“ byla první Bigglesova slova, když už seděli v kabině svého letadla a nabírali zpáteční kurs k domovu.

„Byly tam tři austery, ale žádný nenesl písmena, po kterých pátráme. Registrační označení odpovídalo přesně tomu, co máme v našich záznamech. Ale musím ti říct naprosto vážně, že Kleiner je lhář a možná i něco horšího. Říkal, že dnes ještě nebyl ani jednou ve vzduchu. Motor toho letadla, které stálo venku, byl ještě

teplý. Pokud s ním neletěl on, musel někdo jiný. Vždyť jsem viděl ještě odkapávat olej.“

„Podívejme,“ řekl zamyšleně Biggles. „A co tam dělal ten mechanik?“

„To úplně přesně nevím. Zdálo se mi, jako by umýval letadlo.“

„Vypadá to, že v klubu opravdu dbají na údržbu…“

„Taky jsem si to říkal, ale zarazilo mě, že používal motorový benzín nebo nějaký roztok alkoholu. Ten zápach jsme si nemohl splést. Hned mě napadlo, že to přece může být velice nebezpečné. Stačí jiskřička a mašina je v plamenech… A taky ti povím, že ten Kleinerův otec rozhazuje prachy celými hrstmi. Hned za hangárem stál úplně nový rolls bentley. Takovou drahou hračičku si nepořídíš, pokud paběrkuješ jako mladý Kleiner. Kolik si myslíš, že může brát za hodinu výcviku? Ze svého platu instruktora by to splácel do konce života. Ten mladík se mi nějak nepozdává. Pokud je takový fanda do létání, proč si za tatíčkovy peníze nepořídí lepší sportovní letadlo? Na jeho místě bych se spokojil spíš s docela malým autem…“

„Zdá sem že’s přece jenom na něco přišel…“ pronesl Biggles s poněkud nepřítomným výrazem.

„A co budeme teda dělat? Začneme toho Kleinera sledovat?“

„Pochybuji, že bychom se s tím dostali daleko. Mohli bychom ho sledovat celé týdny a není jisté, s jakým výsledkem. Mimoto nesmíš zapomínat, že Kleiner létal sedm roků v RAF. To znamená, že je určitě vynikající letec. U baru mi stihl povykládat, jak dělal nějakou dobu instruktora létání naslepo. To znamená, že mu žádné sebehustší mraky asi nevadí. Nevýhody létání

v mračnech by komplikovaly naše sledování víc, než jeho únikové manévry. Ke svým lotrovinám si určitě volí dny, kdy je jaksepatří zamračeně. Koneckonců jsi to poznal sám, když's ho zahlédl na své ranní hlídce… Musíme se vrátit do Yardu a poradit se s Gaskinem. Je možné, že nám bude schopen povědět něco víc o panu Kleinerovi starším a možná, že i o tom vykutáleném juniorovi…"

Okamžitě po návratu do své pracovny se Biggles ozval intercomem inspektoru Gaskinovi. Inspektor odpověděl, že se hned zastaví.

Když vstoupil, jeho první slova zněla: „Proč se tak velice zajímáte o Kleinera?"

„Řekněme, že zatím z pouhé zvědavosti… Můžete mi říct, co o něm víte?"

„Musím připustit, že zatím daleko míň, než bychom si vědět přáli."

„To zní přinejmenším zajímavě. Můžete to trochu rozvést?"

„Poslední dobou jsme se několikrát o něho zajímali, ale nikdy jsme se nedověděli nic senzačního. Víme, že vlastní exkluzivní restauraci s nočním klubem v Mayfairu a žije na tak vysoké noze, že to neodpovídá jeho daňovým přiznáním. Je dostatečně obratný, aby všechny účetní knihy a podklady souhlasily, takže na tom ho nikdo nenachytá. Mám za to, že většina jeho kšeftů se provádí v hotovosti, pěkně z ruky do ruky… Taky k němu chodí několik podivných existencí. Vyskytlo se i pár stížností ze strany běžných zákazníků…"

„Na co si stěžovali?"

„Většinou šlo o předražování… Ale když se to začalo šetřit, nikdy neměla celá záležitost zase takové

rozměry, abychom byli oprávněni mu tam udělat policejní šťáru se vším všudy.“

„Kleiner má taky syna…“ nadhodil Biggles.

„Má dva syny,“ objasnil inspektor. „Jeden teď žije v Paříži a o druhém nic nevím.“

„S tím jsem mluvil asi před hodinou. Provozuje letecký klub v Sussexu.“

Inspektorova tvář se rozjasnila: „Takže to je důvod vašeho zájmu o rodinu mr. Kleinera.“

„Ano… Před chvílí jste se zmínil, že někteří z Kleinerových stálých zákazníků jsou podivné typy. Co tím přesně máte na mysli?“

„Má mezi svými štamgasty čtyři narkomany, kteří jsou u nás registrovaní. Dva z nich už v souvislosti s drogami seděli. Teď přísahají, že jsou vyléčení, ale sám víte, jak to ve skutečnosti bývá… Je jasné, že kde se scházívají narkomani, tam je většinou taky k dostání zboží, o které mají zájem. Musím ale přiznat, že jsme v Kleinerově podniku zatím na drogy nenarazili. On ovšem není takový hlupák, aby nechal důkazy jen tak povalovat…“

„Děkuji vám, inspektore,“ zvedl se Biggles ze židle. „To, co jste mi řekl, docela stačí. Rozhodně se teď nepřestanu o Kleinera zajímat.“ Vyprovodil inspektora ke dveřím.

Tam se Gaskin obrátil na Bigglese s otázkou: „Vy si myslíte, že to jejich zboží by mohlo přicházet z Francie?“

„Nedovedu vám dnes ještě odpovědět. Ale pokud by tomu tak bylo, nebylo by snad těžké načapat je při transportu.“

Po inspektorově odchodu se Biggles obrátil ke Gingerovi a zamnul si spokojeně ruce: „Začíná se nám to

rýsovat. Jeden bratr je ve Francii v kontaktu s překupníky drog a druhý létá do Anglie letadlem s falešnými registračními písmeny. Docela prosté, že jo? No, uvidíme…“

„Musíme si uvědomit, že nemáme zatím žádné vodítko ohledně doby, kdy tam létá,“ poznamenal Ginger. „Nemůžeme se pokoušet hlídat celou oblohu každý den od rána do večera.“

„Jasně! Ale přítel Marcel Brissac může dávat pozor na bratra v Paříži. Třeba ho jednou přistihne jak předává druhému bráchovi zboží, které hlava rodiny prodává ve svém podniku. Spoléhal bych spíš na něco takového… Pokud by je Marcel nesbalil na své straně kanálu, stačí, aby nám zavolal, že zboží je na cestě a my bychom mohli milého Davida Kleinera překvapit přímo při přistání u nás. My nebudeme muset dělat nic jiného, než sledovat letiště klubu v Listernu a být přitom, jak se dotkne země.“

Ginger souhlasně přikývl: „Je mi to jasné. Zařídím, aby byl proctor připravený k akci, jakmile dostaneme hlášku.“

Uplynul další týden, když jednou časně ráno zazvonil telefon vedle Bigglesovy postele. Ospale zatápal rukou po sluchátku, přiložil je k uchu a během několika vteřin se úplně probral. Okamžitě zavolal Gingera.

„Ozval se mi Marcel,“ vysvětloval chvatně. „Volal napřed Scotland Yardu a ti ho přepojili na můj telefon doma. David Kleiner se sešel se svým bratrem na letišti poblíž Evreux. Letadlo uletělo, ale podařilo se jim zatknout toho bratra. Francouzi zjistili, že letadlo je teď na cestě zpátky. Musíme sebou hodit, abychom ho stihli

uvítat na britské půdě. Myslím, že na to uvítání nezapomene…“

Ani ne v deseti minutách, bez jídla a svého obvyklého ranního čaje, vyrazil Biggles svým vozem k hangáru, kde byl připraven k akci policejní proctor. Během další půlhodiny bylo už letadlo ve vzduchu a nabíralo výšku ve směru na Listem. Jakmile zahlédli přistávací plochu leteckého klubu, byli asi deset tisíc stop vysoko. Biggles zakroužil a s plynovým pedálem staženým napolovic se tiše snášel níž.

„Myslím, že jsme tu včas,“ obhlížel Biggles terén pod sebou. „Na přistávací ploše není žádné letadlo a vrata hangáru jsou zavřena. Ty musíš sledovat oblohu v jižním směru. Auster by měl přiletět odtamtud. Já se budu dívat dolů, v případě, že by nějak rychle proklouzl… Myslím, že nepočítají s tím, že by letadlo rychle schovávali. Napřed budou chtít umýt ta falešná písmena. To přece s největší pravděpodobností dělali, když jsme je naposledy navštívili.“

Proctor stále kroužil a záměrně si zachovával bezpečnou vzdálenost od letiště.

„Vidím, že za hangárem parkuje zase rolls,“ hlásil Ginger. „To nebude Kleiner daleko…“ Pak najednou ze sebe vzrušeně vyrazil: „Podívej! To je on! ve směru od kanálu La Manche se blíží menší letadlo.“

„Vidím ho, je to jasně auster,“ souhlasil Biggles. „Teď už prudce ztrácí výšku… Jsem si jist, že směřuje sem. Sleduj ho!“

Bylo vidět, jak se blížící se letadlo doslova zvětšuje před očima. Z letu střemhlav přešlo náhle v úhybný pohyb stranou.

„Nepůjdeme už dolů?“ zeptal se Bigglese Ginger. Divil se, na co ještě čekají.

„Máme spoustu času. Pokud nás zpozoruje, tak hned zmizí do nejbližšího mračna a pak bychom ho mohli ztratit. Chci si počkat, až bude v takové pozici, kdy už nebude pro něj snadné pokusit se o únik. Vím, že riskuji, že nás uslyší, ale dokud běží jeho vlastní motor, nemůže nás slyšet…“

„Už se přiblížil přistávací ploše,“ hlásil Ginger.

„Tak pojďme tedy taky dolů,“ odpověděl stručně Biggles a spustil se téměř svisle s vyřazeným plynem.

Jakmile se auster dotkl země, nabral přímý směr a zastavil se čelem k hangáru. Bylo vidět, že jeho vrtule se už netočí.

„Vypnul motor,“ hlásil vzrušeně Ginger. „Teď vystupuje. Nejspíš nás uslyšel. Teď se dívá přímo na nás.“

Biggles se však nenechal vyvést z rovnováhy: „Uklidni se. Jsem si jistý, že nám neunikne. Nebude přece riskovat, aby odstartoval z pozice, ve které teď je a zvlášť, kdy nemá žádný zvláštní důvod k neklidu. Vždyť on přece nemá ani tušení, že v našem letadle sedíme právě my…“

Bigglesova předpověď se za okamžik potvrdila. Kleiner stál vedle svého letadla, zatím co Bigglesův proctor přistál a popojížděl směrem k hangáru. Biggles vypnul motor a oba i s Gingerem seskočili na zem. Kleinerova první slova je přesvědčila o tom, že nepojal nejmenší podezření. „Tak to jste zase vy,“ řekl. „Vypadáte, jako byste pekelně spěchali.“

„To je fakt, že jsme spěchali,“ odpověděl Biggles přímo. „Ale teď už máme času dost. Jsem důstojník

letecké policie a mám potvrzenou zprávu, že jste dnes ráno přistál ve Francii, aniž jste se podrobil celnímu odbavení. Mám dále důvod se domnívat, že i když jste byl mezitím v cizině, nepodrobil jste se celním formalitám ani zde, na půdě Spojeného království.“

Zatímco Biggles hovořil, z Kleinerova obličeje pomalu mizela barva. David Kleiner byl nepřirozeně bledý, ale nutil se do klidu. „Co s tím tedy budete dělat?“ zeptal se chladně.

„Zajistím toto letadlo a podrobím je úřední prohlídce. Budeme hledat pašované zboží. Pokud na palubě vašeho letadla takové zboží nezajistíme, bude proti vám vznesena žaloba, která bude místními orgány považována, podle mého mínění, spíše za věc technického rázu. Je ovšem možné, že Francie bude jiného názoru… Pokud však na druhé straně toto letadlo opravdu slouží k pašování a my to dokážeme, vaše postavení bude velice vážné… Připomínám, že nejste nucen k výpovědi, pokud sám nechcete výpověď učinit.“

Kleiner si zapálil cigaretu a bylo vidět, že se mu chvěje ruka. „No jo, je to jasné jak facka,“ pokýval hlavou. „Říkal jsem tátovi, že to takhle nemůže fungovat do nekonečna. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu… Jsem připraven nést svůj díl odpovědnosti, ale celé to bylo jeho nápad…“

„Takže peníze na letecký klub vám dal jenom s tímto záměrem?“

„Jinak by mi nedal ani penny. Vím, že mi nemusíte říct ani slovo, ale nesmírně by mě zajímalo, jak jste na to přišli… Někdo vám dal hlášku, že jo?“

„Kdepak,“ potřásl hlavou Biggles, popošel k boční straně austera a zastavil se u velkých registračních

písmen. „Prozradila vás tahle falešná registrační písmena. Žádné letadlo v této zemi nemá zrovna tuto sestavu písmen… Jakpak jste to přemalovával?“

Kleiner přistoupil blíž a uchopil dvěma prsty mírně odchlípený růžek impregnovaného plátna. Strhl celý pruh, pod nímž se objevila původní písmena registrace letadla.

„Myslel jsem na něco takového,“ řekl tiše Biggles. „Teď ale musíme přistoupit k prohlídce letadla, ledaže byste mi chtěl uspořit čas a předal mi to, kvůli čemu jste dnes ráno letěl do Francie…“

„Stejně byste to našel, takže nebudu tu agónii prodlužovat,“ prohlásil Kleiner. Vyhoupl se do kabiny a objevil se za okamžik znovu. V pravé ruce držel jakýsi balíček v plátěném obalu. Předal jej Bigglesovi, který plátěný sáček potěžkal a podíval se tázavě na Kleinera.

„Co je uvnitř?“

„Heroin,“ odpověděl jediným slovem Kleiner. Biggles si ztěžka povzdechl. „Nevím, o čem bych si měl s vámi ještě povídat, Kleinere,“ řekl po chvíli. „Nebudu vám tady kázat co si myslím o tom, jak tenhle ďáblův vynález zabíjí lidi kousek po kousku. Řeknu vám jenom jedno jediné. Za pašování takových věcí si ten trest, který nad vámi soud vynese, plně zasloužíte. Tady není místo pro polehčující okolnosti…“

Snad si Kleiner na tato slova vzpomněl, když byl po několika týdnech spolu se svým otcem odsouzen k několikaletému žaláři…

Nevyšlo mu to

Ginger pružně vyskočil z kabiny služebního austera, se kterým prováděl své každodenní hlídkové lety a po stručném „Je v pořádku“ přenechal stroj vedoucímu skupiny mechaniků. Sám se okamžitě odebral do Bigglesovy pracovny, odkud se řídily operace letecké policie.

Biggles seděl na svém obvyklém místě za psacím stolem, podíval se na hodiny na stěně a prohlásil: „Vrátil ses nějak moc brzo. Copak? Letadlo zlobí?“

„To ne, letadlo je úplně v pořádku, ale viděl jsem něco, o čem bys měl vědět. Nemusí to nakonec být nic, co by nás mělo zajímat, ale jeden nikdy neví a já abych si to nerad nechával pro sebe.“

„Tak povídej,“ řekl krátce Biggles, odložil pero a sáhl po své oblíbené cigaretě.

„Bylo přesně šest-nula-pět, já jsem se držel svého kursu západním směrem a díval jsem se pořád směrem k pobřeží. Byl jsem na trase běžné linky Kent-Devon… Vtom jsem uslyšel řídící věž londýnského letiště. Zrovna se valila ohromná mračna, tak jsem se do nich zanořil, abych se vyhnul velkému provozu od kanálu. Z vysílání jsem pochytil, že nějaký blázen se motal se svým lehkým letadlem tak, že překřížil kurs plně obsazeného dopravního viscounta z Nice. Viděli ho na obrazovce jako na dlani, ale neměli možnost s ním navázat kontakt a říct mu, aby se jim klidil z cesty. Buď ten chlap neměl v letadle vůbec rádio, anebo ani neposlouchal, nebo, což je taky možné, mělo jeho rádio poruchu. Ať už to bylo tak

nebo tak, řídící důstojník neměl daleko k hysterickému záchvatu.“

„Vsadil bych se, že k hysterii neměl daleko ani kapitán viscountu,“ prohodil Biggles s porozuměním.

Ginger se zašklebil: „Ještě, že cestující nemohli slyšet, jakými slovy častoval toho cvoka. Já jsem se bavil… V té chvíli byl viscount ve výšce čtyř tisíc, tak abych se ujistil, že mám volno, musel jsem prudce vystoupit až na šest tisíc a vystartoval jsem, abych se poohlédl po tom narušiteli. Asi za pět minut jsem ho zahlédl, jak uskakoval od mraku k jinému mraku, zhruba západním směrem, asi ve čtyřech tisících stop.“

„Jak’s to povídal, že on uskakoval?“

„Připadalo mi to tak. Bylo sice zataženo, ale na mnoha místech to bylo přerušené projasněním, takže mohl nerušeně letět přímo. Ale on každou chvíli měnil kurs, v podstatě jakoby od jednoho mračna ke druhému. Dělalo to dojem, že nechce být ze země zpozorován. Protože jsem byl v pořádně výšce, musel jsem sestoupit o hodně níž a snažil jsem si ho prohlédnout. Věř mi, ale že to nebylo lehké, udržet krok s tím lovcem oblaků…“

„Co to bylo vlastně za letadlo?“

„Byl to dvousedadlový jednoplošník šedé barvy, s nízkými křídly, sedadla vedle sebe…“

„Jaké mělo letadlo výsostné znaky?“

„Když si tak se mnou hrál pořád na schovávanou, nestačil jsem se na něj pořádně podívat, neviděl jsem ani na jeho registraci. Nic bych za to nedal, že to byl typ Jodel D 2.“

„Tedy francouzský model… Má čtyřicet pět koní, Salmsonův radiální motor…“

„Ano, myslím, že to bylo něco takového. Jeden z těch typů, které výrobce prodává v stavebnicové sestavě, aby si ji amatéři složili.“

„Co ale takové letadýlko pohledávalo na naší straně kanálu?“

„Pochopitelně, že jsem se to snažil zjistit. Pověsil jsem se mu za ocas a tak jsme v závěsu za sebou vlétávali a vylétávali z mraků a pořád jsme drželi západní směr. Chvílemi se mi zdálo, že se chová jako by měl sice přesný cíl, ale že momentálně neví, kde se nachází.“

„A nemyslíš si, že mohl opravdu zabloudit?“

„Pokud někdo ztratí orientaci a zabloudí, myslím, že se chová trochu jinak. Tenhle nevypadal, že se chce jasně zorientovat. Proč by jinak pořád vyhledával příšeří a mraky? Až najednou, když jsme se dostali do lesnaté oblasti New Forest, tam začal ztrácet výšku…“

„Jsi si jistý, že tě nespatřil?“

„Pokud nemá oči na hlavě vzadu, pak neměl šanci… Snažil jsem se stále držet v jeho slepém úhlu.“

„No tak pokračuj!“

„Nad Forestem několikrát zakroužil, jako by si vyhlížel místo, kam se posadí. Nakonec skutečně přistál na travnatou plochu, která měla z obou stran hustý les. Jakmile však dosedl, nezastavil, ale pokračoval, až málem narazil do několika poníků, co se pásli opodál. Zajel s letadlem až pod stromy. Musel tam letadlo zastrčit důkladně, protože, když už jsem se sbíral na zpáteční cestu, nemohl jsem shora zahlédnout ani kousíček schovaného letadla. Už jenom to na mě působilo dost podezřele. Copak se takhle chová pilot, který nemá něco zvláštního za lubem?“

„V tom s tebou souhlasím. A zahledl‘s vůbec pilota?“

„Ne. Nepodařilo se mi vidět z něho ani kousek. Uvažoval jsem, že bych si taky sedl a zeptal se ho, proč přistál mimo oficiální letiště s celnicí, ale pak jsem se přece jenom rozhodl vrátit se domů a ohlásit ti to.“

„A on už znovu nevystartoval?“

„Pokud jsem byl v dohledu, tak ne. Ještě jsem se tam chvíli pozdržel, samozřejmě v bezpečné vzdálenosti, ale on se neobjevil. Ale to, že nemá v úmyslu brzy odstartovat, jsem si myslel už od samého začátku. Proč by jinak letadlo tak pečlivě schovával? Takže, když jsem si to tak všechno nechal projít hlavou, zdálo se mi, že nejlepší bude vrátit se domů. On se zřejmě rozhodl zůstat na místě déle a podle mě je dosud tam.“

„Podařilo se ti aspoň zjistit, jestli ten pilot měl spolucestujícího?“

„Nemohl bych na to přísahat, ale mám takový dojem, že byl sám. Neviděl jsem ho, když vysedal, protože ho kryly stromy a já jsem se nechtěl příliš přibližovat.“

Biggles se postavil: „Myslím, že by bylo dobré trochu se na to celé podívat. Zatím nevíme, o co jde. Snad to není vůbec nic nezákonného, ale přece jenom si myslím, že nastal čas, aby tomu chlápkovi někdo pověděl, že ve vzduchu bývají kromě něho i jiní lidé… Vezmeme si tvoje letadlo.“ Sklonil se, beze slova vytáhl ze zásuvky svého stolu velkou armádní pistoli a nechal ji sklouznout do kapsy.

Ginger se zarazil: „Myslíš, že budeme něco takového potřebovat?“

„Doufám, že ne, ale když uvážíš, že te jodel přiletěl z kontinentu, je velice pravděpodobné, že muž v něm může být kdokoli, včetně pašeráka nebo zločince na útěku. Nedovedu si představit, že by britský amatérský pilot riskoval ztrátu licence tím, že si hraje na slepou bábu na linkách dopravních letadel. Pro všechny případy by sis měl vzít bouchačku taky…“

Vyšli ven a za chvíli už byli ve svém austeru, na cestě do hrabství Hampshire. Oblačná fronta už skoro přešla a obloha teď nebyla pokryta mraky víc než ze tří desetin.

„Musíme mít oči všude. On už může být zase zpátky ve vzduchu,“ uvažoval Biggles.

„Musíme si uvědomit,“ navázal Ginger, „že i kdyby se rozhodl prásknout do bot, nám jenom tak uniknout nemůže. Maximální rychlost jodela je jenom o něco málo víc než sto mil za hodinu. Pokud vezmeme v úvahu základní parametry obou našich letadel, je pravděpodobnost jeho uniknutí velice malá…“

Biggles zamyšleně přikyvoval a pak prohlásil: „Musíme víc myslet na jeho možnosti doletu. Letadlo má limit tři sta sedmdesát mil bez doplňování paliva. Nemohlo tedy přiletět zdaleka. Od okamžiku, kdy jste se setkali, nemá k dispozici plnou nádrž. Ať tedy bude směřovat kamkoli, nebude to v žádném případě žádná velká vzdálenost.“

„Mohl přece nádrž zase doplnit.“

„Myslím, že by mu to dalo fušku, chtít shánět uprostřed lesa letecké palivo, ledaže…“

„Ledaže co?“

„No někdo mu tam mohl pár kanystrů přinést. Ale to jsou už jenom dohady. Brzo snad budeme vědět víc.“

Ginger se díval dolů a najednou ukázal: „Tak tady je to místo, kde přistál. Tam poněkud vlevo, mezi těmi pruhy lesa. Podívej se na ty poníky. Už jsou zpátky…“

„Je to nádherné místo na piknik,“ poznamenal Biggles s cynickým úšklebkem, „ale mašinu nikde nevidím…“

„Vždyť o to se pilot přece snažil, jinak by letadlo nezatahoval až kamsi do lesa.“

Biggles zahájil s austerem přistávací manévr a jak se přiblížil, poníci se rozprchli. Letadlo bez problémů dosedlo na tvrdý travnatý povrch. Jakmile se Biggles s Gingerem ocitli na zemi, okamžitě zahlédli v hlubokém stínu stromů druhé letadlo. Po pravdě řečeno však by si ho ani nevšimli, kdyby předem nevěděli, že se mají po něm dívat, bylo ukryto tak dovedně, že by je leckdo přehlédl.

„Tak vidíš, že je pořád tady,“ prohodil Biggles, když se s krátkým zahrčením plynu přiblížil co možná nejblíž. „Pilot tam není, nebo že by vylezl až teď, aby se šel podívat na nás?“

Auster konečně zastavil a Biggles vypnul motor a seskočil dolů, následován Gingerem. Oba šli nejkratší cestou k cizímu letadlu, jež už teď mohli definitivně identifikovat jako typ Jodel. Na boku bylo řádně označeno písmenem francouzské státní příslušnosti F. Biggles s Gingerem se zastavili u opuštěného letadla a začali se napjatě rozhlížet kolem. Až na cvrlikání ptáků zde vládlo absolutní ticho.

„Není zde nikdo,“ konstatoval Biggles. „Nemá smysl, abychom se snažili uhodnout, kam se vydal majitel letadla. Jediné, co můžeme udělat, je čekat, dokud se nevrátí…“ Udělal pár kroků k letadlu a vystoupil

nahoru, aby nahlédl do kabiny. „Není tam vůbec nic," zavolal na Gingera dole. „Ani běžné měřící přístroje, ani žádné rádio, ani doklady, prostě nic. Nádrž je tak zpola plná. Je to prostě jedno z těch podomácku vyrobených letadýlek, jak je známe i u nás… To ale samozřejmě neomlouvá pilota, že nemá při sobě potřebné doklady. Zapiš si, prosím tě, registrační písmena! Když se nám nepodaří tady zjistit vůbec nic, dovíme se pak aspoň jméno majitele…"

„Pokud si ten výtečník nenosí s sebou palubní deník a nemá pas v kapse, musíme předpokládat, že neměl v úmyslu přistát na letišti, kde by dokumenty samozřejmě potřeboval," prohlásil Ginger. „Je to nějaké podivné…"

„Pokud je to tak moc podivné, jak pomalu začínám být přesvědčený, nevím, jestli se pilot nepoplaší, když se vrátí a uvidí zde našeho austera," navázal na Gingera Biggles. „Měl bys to naše letadlo uklidit někam dál. Zaparkuj je šikovně, aby bylo po ruce a pak se vrať ke mně. Neměl by ses s ním příliš vzdalovat. Podívej, co je tady okolo volného prostoru!"

Ginger se vrátil k austerovi, nasedl, nastartoval, pak stroj otočil a zvedl se. Po jedné obrátce se zase posadil na pastvinu asi půl míle od původního místa. Zajel s letadlem těsně k hustému vysokému křoví a zaparkoval. Vydal se pak cesta necesta, přímým směrem za Bigglesem. Asi po dvaceti minutách ho nalezl, jak sedí v hloubce lesa na pokáceném stromě a kouří svou nerozlučnou cigaretu.

„Pořád se nic neděje?" zeptal se.

„Ani lísteček se tu nehne…"

„Už to tak vypadá, že třeba ani nemá v úmyslu se vrátit…"

„Kdepak, on se vrátí…“ řekl Biggles přesvědčeně. „Letadla stojí moc peněz. Problém je spíš v tom, co uděláme, když se objeví. On bude mít určitě připravenou docela věrohodnou povídačku, kterou nám vysvětlí, proč je zrovna tady, tím si můžeš být jist. Pokud mu to nebudeme moci vyvrátit, pak jediné co se dá udělat, je nechat si předložit jeho doklady a varovat ho, že ho nahlásíme francouzskému aeroklubu, že se u nás dopustil technických přestupků, jako je přistání mimo letiště s celním odbavením.“

„Může tvrdit, že to bylo nouzové přistání.“

„To už nám napovídat nemůže. Zatím co tys byl pryč, já jsem zkusil nahodit jeho motor. Jede na plné obrátky…“

„Pokud by došlo ke kolizi s tím viscountem, to by tedy byla pěkná mela…“ poznamenal Ginger.

Biggles pokrčil rameny: „Pokud by to provedl, teď už by byl docela určitě mimo pravomoc jakéhokoli soudu. Nemá ani padák. Aspoň tedy v kabině není žádný a nemyslím, že by si s sebou bral zrovna padák, ať už šel kamkoliv.“

Čas se nekonečně vlekl. Hodina… Dvě hodiny… Tři celé hodiny…

„Už mi došly všecky cigarety,“ postěžoval si Biggles. „Nepočítal jsem s tím, že budeme pryč celý den.“

„Já jsem nesnídal, ani neobědval, to už přesahuje meze,“ láteřil zase Ginger. „Nešel ten chlap nakonec opravdu pro benzín?“

„A jak by ho sem dopravil? Vždyť zde není žádná cesta a to málo, co unese jeden člověk, by mu zas tak moc nepomohlo. Pokud by potřeboval natankovat, tak

nebude přece přistávat na takovém místě, co pomalu není ani na mapě. Myslím, že toto nebude odpověď na naši otázku.“

Bylo už po třetí hodině, když náhle ticho lesa přerušil zvuk, jenž Ginger zpočátku vůbec nedával do souvislosti se záhadným letadlem. Nějaká žena se smála a pak mluvil mužský hlas.

„Nějací turisti nebo parta, co chystá piknik,“ mumlal znechuceně Ginger.

Biggles však zbystřil: „Přicházejí odtamtud.“

Pak se mezi stromy objevily postavy dvou lidí a pomalu se přibližovaly. Byl to muž okolo třicítky a velmi mladá žena, které určitě ještě nebylo dvacet. Hlučně se bavili a zdálo se, že jsou ve vynikající náladě.

„No a jsme tady,“ řekl muž radostně, když kráčeli pomalu k letadlu. „Tak co, dodržel jsem svůj slib, když jsem řekl, že si pro tebe přijedu?“

„Klobouk dolů, dodržels!“ smálo se děvče. „Ale přiznám se, že jsem nečekala něco tak romantického. Letadlo! No to je přímo nádherné!“ Konečně se dostatečně přiblížili. Biggles si se zájmem prohlédl mužovu tvář. Byl to pohledný chlapík s úzkým blond knírkem, sebevědomý muž, který bývá středem pozornosti…

Biggles zatajil dech a zatápal rukou po Gingerově paži.

„Co se děje?“ nechápal Ginger.

„Člověče, už mi to začíná být jasné,“ šeptal Biggles. „Ty nevíš, kdo to je?“

„Myslím, že ne… Zdá se mi, že jsem ten obličej… Ale teď fakt nevím…“

„Jmenuje se Rosten, vzpomínáš? Byl důstojníkem v účtárně RAF a asi před třemi měsíci zmizel s penězi na výplaty. Bylo toho přes dvanáct tisíc liber. Zřejmě se mu podařilo dostat se do Francie.“

„A teď se pravděpodobně vrátil pro svou milou.“

„Tak to aspoň vypadá. Zdá se mi, že tvář té dívky taky odněkud znám. To se koneckonců ukáže… A buď, prosím tě, po ruce, kdyby mě chtěl nějak nepříjemně překvapit…“

Biggles vystoupil z úkrytu a vykročil vstříc pilotovi letadla a jeho mladé společnici. Ti dva právě přistoupili k letadlu a zjevně se chystali nastoupit do kabiny. Dívka zahlédla Bigglese dřív, ale místo aby se vyplašila, obdařila přicházejícího zářivým úsměvem.

„Ještě okamžik,“ řekl Biggles.

Muž se obrátil a viditelně pobledl. V obličeji se mu objevil ostražitý výraz. „Co se děje?“ procedil mezi zuby.

„To letadlo patří vám?“ Biggles byl úzkostlivě zdvořilý.

„Co je vám vůbec do toho?“

„Ptám se jenom, jestli vám patří.“

„Ano, je moje. O co se vám jedná?“

„Odkud jste přiletěl?“

„A co je vám po tom?“ vyštěkl nerudně muž.

„Jsem totiž policejní důstojník,“ pokračoval Biggles, aniž hnul brvou. „Mám důvod se domnívat, že jste přiletěl ze zahraničí a přistál na tomto místě, aniž jste splnil předpisy o povinném celním odbavení na některém z letišť, k tomu účelu určených.“

„To můžu kdykoliv vysvětlit, protože –“

Biggles ho přerušil: „Budete to moci vysvětlovat, ale ne zrovna tady. Nechcete mi ale povědět ještě něco závažnějšího?“

Pilotova tvář zpopelavěla: „O čem… o čem to vlastně mluvíte?“ Byl viditelně vyveden z míry.

„Vy přece víte dobře, o čem chci s vámi mluvit, Rostene,“ odpověděl tvrdě Biggles. „Do toho letadla už nenastoupíte. Doufám, že budete natolik taktní, že mladou dámu ušetříte co možná nejvíc možných nepříjemností a budete se řídit mými pokyny. Snad už nemusím nic dodávat…“

Rosten znervózněl. Několikrát přejel špičkou jazyka své vyschlé rty a pak si ztěžka vzdechl. Biggles nehybně vyčkával.

„Snad máte pravdu,“ řekl pak pomalu Rosten a otočil se k dívce: „Lituju, zlato, ale budeš tak laskavá a necháš nás s tímto pánem chvilku o samotě?“

„Proboha, co se to děje?“ vykřiklo děvče a dívalo se nechápavě z jednoho na druhého. „Vždyť my přece musíme rychle do Paříže! Budeme tam mít svatbu!“

Biggles se obrátil k ní: „Obávám se, že poručík Rosten už jednu manželku má.“

Dívka ztuhla a viditelně neměla daleko k mdlobám. Zvedla ruku k ústům a pak ji pomalu spustila dolů. Neřekla ani slova a vykročila s nepřítomným výrazem směrem k okraji lesa. Na Rostena se už ani nepodívala…

Jakmile kousek zašla, najednou se v Rostenově pravici objevila pistole. Šedivý ve tváři, se strhanými rysy, chvěl se na celém těle a rychle dýchal. „Za tohle tě zabiju, ty svině!“ zasyčel na Bigglese.

„Nebuďte blázen,“ díval se mu Biggles přímo do očí. „Stal se z vás nejenom gauner, ale i hlupák, Rostene.

To děvče se nám zde skoro sesypalo, když se dovědělo o vás pravdu. Proč chcete své trable ještě zhoršit a koledujete si místo o vězení přímo o provaz?“

Pak se odněkud za jejich zády ozval břitký povel: „Rostene, odhoďte zbraň!“ Byl to Ginger, jenž čekal na vývoj situace a řekl si, že déle už otálet nemůže.

Rosten upustil pistoli na zem. Pak ze sebe vyrazil zuřivě: „No tak fajn, vyhráli jste! Musel jsem se doopravdy zbláznit, že jsem se ještě vůbec vracel do Anglie, když ale já –“

Biggles ho zase přerušil: „Když vy jste nebyl spokojený s penězi, které se vám podařilo ukrást a chtěl jste ještě víc. Málem se vám to podařilo a zatáhl byste do svých plánů i tu chudinku, která vás do dneška neprokoukla. Mimochodem, kdo je to?“

„Diana Fulversová.“

„Dcera toho naftového magnáta?“

„Přesně ta. Stačilo, abych se jí telefonicky ozval a dohodl s ní místo schůzky. Hned souhlasila, že se mnou uteče. To telátko se do mě totiž šíleně zamilovalo…“ Rosten se chvástavě rozesmál.

Biggles přitakal: „Teď už chápu, proč jste riskoval návrat do Británie. Poháněla vás vidina daleko větších peněz, než jste ukradl. A ty peníze byly snadno k mání… Kde jste si opatřil to letadlo?“

„Koupil jsem je ve Francii, z druhé ruky… A jak jste se vůbec o mně dověděli? Nikdo přece neměl ani ponětí, že jsem zde…“

„Než začnete létat přes kanál, musíte se trochu seznámit s trasami pravidelných linek. Dnes už je ve vzduchu tlačenice a letadla si nemohou dělat, co chtějí. Málem jste narazil do plně obsazeného viscountu… Ale

teď k vašemu případu. Kde jsou peníze, které jste ukradl?“

„To, co z nich zbylo, zůstalo ve Francii.“

„Vraťte je a snad se vašemu advokátovi podaří, že dostanete nižší trest,“ poradil mu Biggles. „Ale o tom si ještě popovídáme později. Teď musíme letět.“

Nakonec Rosten dal na Bigglesovu dobře míněnou radu a vrátil všechno, co byl ještě schopen vrátit. I to byl jeden z důvodů, že byl odsouzen do vězení na pouhé tři roky.

Několik dní po skončení soudního přelíčení s Rosteném se u Bigglese v úřadu ohlásili dva velmi významní návštěvníci – Otto Fulvers se svojí dcerou Dianou. Přišli jenom proto, aby Bigglesovi poděkovali, že je oba ušetřil bolestné zkušenosti. Mladé děvče se včas dovědělo trpkou pravdu o muži, do něhož se nekriticky a bláznivě zamilovalo a s nímž chtělo uprchnout do ciziny. Teprve teď si uvědomila, jaké pravděpodobné budoucí osobní tragédii předešel včasný zásah leteckého oddělení Scotland Yardu.

Případ ranního ptáčete

Biggles právě přijal návštěvu z kriminálního oddělení Scotland Yardu, ze slavného CID. Byl to vrchní inspektor Gaskin, který drtil v zubech krátkou dýmku. Vstoupil do Bigglesovy pracovny se zachmuřeným výrazem na tváři a bezeslova položil na stůl překrásný náhrdelník, jenž i v umělém světle místnosti zazářil snad všemi barvami duhy.

Biggles šperk zvedl a nechal jej viset na dvou roztažených prstech. „Vypadá tedy parádně," konstatoval. „Mám to chápat jako dárek od přítele, milý inspektore?"

Gaskin potřásl znechuceně hlavou: „Nechte si ty fórky! Můj plat mi nedovoluje na podobné pitomosti ani pomyslet."

„Pak tedy nechápu, proč mi takovou nádheru kladete na stůl?"

„Mám za to, že vás bude zatraceně zajímat, kde se tenhle kousek našel?"

„Napínáte mě…"

„Houpal se totiž na jedné z horních větví vysokánského dubu v Ashdownském lese. Poněvadž brilianty obvykle nelezou po stromech, musely se tam dostat vzduchem. No a proto jsem zde. Na to jste expert vy, tak mi určitě nějaké vysvětlení nabídnete."

„Zdá se, že jste si nějak moc jistý, že ta věcička na strom přiletěla."

„Jinak se tam dostat nemohla. Rozhodně se to ani nedalo časově stihnout. Ani ne před dvaceti čtyřmi

hodinami byl tenhle miniaturní poklad pozorován desítkami hostů v Monte Carlu. Visel totiž na krku tamější princezny. Ve velice časných ranních hodinách ten náhrdelník někdo sebral, spolu s dalšími velice cennými drobnostmi, z jedné ložnice v její vile. Hned se nám ozvali kolegové z Paříže, abychom se po klenotech podívali, pokud se nějaké u nás objeví.“

„A šperky se skutečně objevily,“ usmál se Biggles, „i když pravděpodobně ne tam, kde jste je čekali… Kdo vlastně náhrdelník našel?“

„Čtrnáctiletý kluk. Syn farmáře, který nedaleko hospodaří.“

„Kdy se to stalo?“

„Dnes ráno, těsně před šestou.“

„Co dělal ten mladý muž v koruně stromu tak brzo ráno?“

„Vybíral ptačí hnízda.“

Biggles se zasmál: „Kluci jsou prostě kluci… Zřejmě je to velice zanícený lovec vajíček…“

„Byl však natolik poctivý, že náhrdelník okamžitě odnesl na policejní stanici v East Grinsteadu. Tamější strážmistr se spojil s Yardem a dotázal se, jestli o té záležitosti něco nevíme. Tak jsem tam poslal služební auto. Když jsme začali zvažovat okolnosti nálezu, pomysleli jsem si, že by v případu mohlo hrát roli letadlo a teď vás tedy žádáme o radu odborníka.“

„Kde je ten chlapec teď?“ zeptal se Biggles.

„V mé kanceláři.“

„Rád bych si s ním o tom promluvil.“

„Jmenuje se Tommy Sorimshaw,“ doplnil svou informaci inspektor. „Přivedu vám ho sem nahoru.“ Inspektor Gaskin se vzdálil a za minutu se vrátil v

doprovodu mladého specialisty na ptačí hnízda. Chlapec se zvědavě rozhlížel kolem bystrýma očima a z tváře mu nezmizel výraz vrcholného uspokojení.

„Tommy, pověz mí," začal Biggles, „jak jsi se k tomu nálezu vlastně dostal. Zajímá mě strom, na němž šperk visel. Jak je daleko od tvého domu, myslím tím tedy od domu tvých rodičů?"

„Tak asi půl míle, pane. Dostanu odměnu, když jsem vám to odevzdal?"

Bigglesovi zaškubaly rty: „Myslím, že později se dostaneme i k otázce odměny… Teď však musíš dávat pozor na mé otázky. Neslyšels náhodou v noci, myslím před tím, než's ráno náhrdelník našel, zvuk letadla?"

„U nás jsou slyšet letadla skoro pořád. A v noci jsem rozhodně žádné neslyšel, protože jsem spal."

„A proč jsi vlastně vstával tak brzo a vydal ses tak daleko?"

„To bylo vlastně tak," zareagoval okamžitě hoch, „že mě už po včerejším dešti napadlo, že na velké pastvině, co nám patří, by mohly parádně růst houby. Ale až jsem se tam dostal, zjistil jsem, že mě už nějaký člověk předešel."

„Chceš říct, že tam už byl nějaký houbař?"

„Ano, byl."

„A jak můžeš tak jistě vědět, co tam vlastně dělal?"

Chlapec zavrtěl hlavou: „Prosím vás, copak aby tam asi tak mohl dělat. Chodil pořád sem a tam, nahoru a dolů a nespouštěl oči ze země. Už tam musel být o hodně dřív než já."

„Jak si tím můžeš být tak jistý?"

„No vždyť přece na trávě byla ještě rosa a všude kolem jsem viděl jeho šlápoty."

„Cos tedy udělal?“

„Šel jsem za tím pánem, abych ho upozornil, že vstoupil na nás soukromý pozemek, ale byl to nějaký hulvát. Hned jak mě z dálky zahlédl, začal na mě bez příčiny křičet, ať se klidím pryč.“

Biggles vypadal pobaveně: „A tys ho poslechl?“

„No a co jsem měl podle vás udělat? Na mém místě byste se zachoval stejně. Byl to chlap jak hora, s tím bych nezmohl vůbec nic. Ale stejně jsem dával dobrý pozor a zjistil jsem, že vůbec žádné houby nerostou. Tak mě napadlo, že bych mohl zkusit najít hnízdo páru kavek. Kavky jsem už párkrát zahlédl na vysokém dubu hned na kraji našeho pozemku. Někdy nám dokonce kradou i vajíčka, které naše liliputky snesly dál od farmy. Říkal jsem si, že asi najdu dutinu v tom stromě. Místo toho jsem ale uviděl tady to…“ Tommy ukázal na náhrdelník na Bigglesově stole. „Představte si, že to viselo na větvičce!“

„A hnízdo jsi nenašel?“

„Ne. Já jsem se už nezdržoval, utíkal jsem domů a ukázal jsem tátovi, co jsem našel. Ten mi řekl, ať vezmu svoje kolo a náhradelník zavezu na policejní stanici. No a tak jsem ho poslechl.“

„Vidím, že jsi správný kluk… A co mi ještě povíš o tom nesympatickém houbaři? Hledal na vašem pozemku dál?“

„A víte, že ano? Prohlédl jsem si naše pole, když jsem jel na policii v East Grinsteadu. Ten chlap byl ještě pořád tam. Naprosto ale nechápu proč, protože musel mezitím vysbírat určitě všechny houby široko daleko, pokud tam tedy vůbec aspoň nějaká byla…“

Biggles souhlasně přikývl a nadhodil: „Co když ten člověk hledal něco úplně jiného, třeba něco, co ztratil nějaký jeho známý? To bychom měli zjistit především.“ Otočil se ke Gaskinovi a pokračoval: „Měli bychom tam raději zaskočit a porozhlédnout se trochu v terénu.“

„Chcete se svézt naším vozem?“ nabídl mu inspektor.

„Děkuji, nebudu vás obtěžovat. Raději tam zaletím a setkáme se spolu až na poli.“

Inspektor zvedl pochybovačně obočí: „Myslím, že kvůli tomu ani nestojí za to vytahovat letadlo z hangáru…“

„Chtěl jste stanovisko experta,“ odporoval Biggles. „Možný podíl letadla v té věci můžu posoudit zase jenom z letadla.“ Pak se znovu obrátil k Tommymu: „Jakpak je velké to vaše pole, co mu říkáte velká pastvina?“

„Táta vždycky mluví o dvanácti akrech. Myslím, že ví, o čem mluví…“

„To je výborné. Určitě to bude stačit, abychom tam přistáli policejním letadlem, pokud na poli nebude nějaká překážka.“

„Teď na něm žádný dobytek není,“ ujistil ho farmářův syn.

„To je dobře. Tak teď půjdeš s inspektorem Gaskinem a zajedete se spolu podívat na vás pozemek. Až tam budete, prosím tě, postav se doprostřed pastviny a mávej pořádně svým kapesníkem, až uvidíš, že se blíží letadlo. To budu totiž já. Rozuměls?“

Tommy horlivě kýval: „To víte, že jo. Udělám to tak, jak říkáte…“

„Tak pojďme, synku,“ ukončil rozhovor inspektor Gaskin.

Mlčenlivým svědkem celého rozhovoru byl Ginger, jenž od počátku seděl v rohu Bigglesovy pracovny a kontroloval správnost registrací některých amatérských letounů. Teď se k němu Biggles otočil a požádal ho, aby zatelefonoval službu konajícímu důstojníkovi, že budou okamžitě potřebovat letadlo.

„Které?“

„Austera,“ rozhodl Biggles.

„Co si předběžně o tom všem myslíš? Jak se to, podle tebe, vlastně mohlo stát?“ vyptával se Ginger už v autě cestou na letiště.

„Zatím se mi rýsuje jediné možné vysvětlení. Nad pozemkem přelétávalo letadlo, které nepřistálo, ale někdo z něj vyhodil náhrdelník. Jasně… Kdyby přistálo, ten krám by se přece nedostal na strom. Pilot nebo prostě někdo, kdo letěl s ním, upustil klenot dolů. Zřejmě tam na poli právě na tohle někdo čekal, aby šperk zvedl… To byl asi celý plán. Něco v něm ovšem nevyšlo a dopadlo to právě takhle.“

„Copak se ten člověk v letadle zbláznil, aby vyhazoval drahocenný náhrdelník s brilianty?“

„Určitě byl stejně při smyslech, jako jsme teď my dva. Náhrdelník nevyhodil jenom tak, ale určitě byl v nějakém balíčku nebo ochranném obalu. Nemůžeme ovšem pochybovat o tom, že místem setkání bylo pole Tommyho otce. Něco jim však neklaplo, to je to celé… Zvažuji několik možností. Někteří lidé si možná myslí, že vyhodit nějaký předmět z letadla je jenom tak. Aby dopadl tam, kam bychom chtěli, to je už velice obtížné, zejména v noci. A taková práce se musí dělat přece převážně v noci. Vyhozený balíček se snadno dostane do

vzdušného víru a může zavadit o nějakou část letadla, nejpravděpodobněji o jeho ocas. Pak se obal nejspíš poruší a obsah balíčku vypadne… Jindy stačí jenom, aby pilot špatně odhadl výšku, v níž se letadlo nachází. Balíček může být mrštěn někam do korun stromů, kde se opět roztrhne nárazem o konce větví… Někdy se taky může stát, hlavně při prudkých obrátkách, že obal vyhozeného předmětu rozsekne vrtule. Vzpomínám si, jak se mi kdysi dávno podařilo nacpat dvacetilibrovou bombu do véčka podvozkové vzpěry mé velbloudí stíhačky… A to jsem zdaleka nebyl jediný, který v těch dávných vzdušných bojích dopadl stejně jenom proto, že moc spěchal… A uvědom si, že i když balíček dopadne v pořádku na pole, tak pokud není nějak speciálně zajištěn, třeba malým padáčkem, dopadne velice tvrdě a asi se jeho obal zničí.“

„Ovšem v tomto případě ten, kdo by na poli čekal, by musel svržený předmět bez problémů najít…“ dodal pozorně naslouchající Ginger.

„Nechme teď teoretizování a představme si, jak tomu dnes ráno ve skutečnosti bylo,“ řekl Biggles. „Není pochyb, že muž na poli obal našel, zřejmě však nenašel šperky, alespoň ne všechny. Jinak by přece nepochodoval pastvinou křížem krážem už za prvního rozbřesku, kdy na místo dorazil Tommy. Jedno je jisté. Plán, podle kterého měly být všechny ty ukradené šperky shozeny z letadla v této oblasti, byl někým uskutečněn a vyšel, až na ten jediný kousek, zlatý náhrdelník s brilianty, který uvízl na stromě. Víme, že ho nevrlý muž na zemi hledal marně, protože jsme se k němu zásluhou Tommyho dostali my. Dále víme, že jenom tento jediný kousek představuje malé jmění, a proto je nanejvýš

pravděpodobné, že pokud tam ten člověk dosud nehledá, vrátí se, aby celý pozemek propátrával znovu a znovu. Vsadil bych se s tebou, že se nemýlím… Ale už jsme tady," ukončil Biggles náhle své úvahy, protože jejich auto prudce zastavilo vedle připraveného austera.

V několika málo minutách už jejich letadlo směřovalo do Ashdown Forestu. Tato lesnatá část Anglie byla poměrně blízko, takže na tak krátkou vzdálenost nemělo smysl nabírat příliš velkou výšku. Biggles se udržoval zhruba na výšce tisíc stop. Pak neměl vůbec žádné potíže s tím, aby našel správné pole, protože bylo zřetelně vidět, že uprostřed stojí Gaskin se dvěma policejními důstojníky a s Tommym. Všichni zuřivě mávali…

Co však nebylo tak úplně bez obtíží, bylo přistání. Pastvina Tommyho otce byla ideální čtverec lemovaný vzrostlými stromy. Vzhledem ke svému tvaru nebyl pozemek zrovna vhodný, protože nedovoloval delší jízdu v žádném směru. Biggles několikrát zakroužil a vyzkoušel si, kam ho ponese vítr, který se právě zvedal. Pak sklouzl s jistotou dolů a na zemi popojel až k rohu pole, kde zastavil. Když vypínal motor, všiml si, že zajel prakticky až pod větve stromů.

„Kamaráde, tak tohle není zrovna terén pro přistávání v noci," prohodil ke Gingerovi. „To nám asi vysvětluje, proč museli ukradené šperky shazovat z výšky."

Připojili se ke Gaskinovi, jenž jim hned hlásil, že když on se svými společníky dorazil, nebyl už na poli nikdo. Inspektor se svými muži nicméně celý prostor důkladně prohledali, ale na zemi ani na okolních stromech nezahlédl nic. Jakmile se k nim nyní přidali

Biggles s Gingerem, odebrali se pod Tommyho vedením k onomu stromu, na kterém chlapec ráno našel blyštivý náhrdelník.

Když kráčeli napříč pastvinou, uvažoval inspektor Gaskin nahlas: „Tak si říkám, proč si ti zlodějští šikulové vybrali zrovna tohle pole?“

Biggles odpověděl bez přemýšlení: „Já si myslím, že to měli promyšlené. Kolem dokola jsou přece vysoké stromy, ty nelze shora přehlédnout a navíc, díky jim, mohl muž na zemi dávat vcelku bez rizika světelné signály svým komplicům nahoře.“

Zastavili se pod stromem a Tommy jim ukázal větev, na níž ráno náhrdelník visel. Několik minut pak strávili bezvýsledným prohledáváním trávy a spadaného listí kolem stromu.

Biggles si podrobně prohlížel strom, typický vysoký starý dub. Pak se obrátil k Tommymu: „Říkáš, žes to kavčí hnízdo nenašel?“

„Musím po pravdě říct, že jsem už nic dalšího nehledal, když jsem našel ten náhrdelník,“ vysvětloval hoch.

„A jak by se ti líbilo, kdybychom je zkusili hledat právě teď?“

Všichni se překvapeně zarazili a inspektor Gaskin znechuceně odfrkl: „Co je to za nesmysl ztrácet čas takovým dětinstvím?“

„Já už fakt netoužím po žádných vajíčkách,“ prohlásil bez valného zájmu Tommy.

„Ani já ne,“ zašklebil se na něj Biggles. „Člověk ale nikdy neví, jaké překvapení ho v takovém hnízdě čeká…“

„No tak jo," souhlasil bez valného nadšení Tommy a začal šplhat na strom.

Skoro současně s tím, jak se chlapec dostal nad úroveň výšky dospělého člověka, vylétla z koruny stromu kavka. Pták zatřepetal hlučně křídly a odlétl pryč. Tommy povylezl ještě výš, takže byl při pohledu ze země skryt větvemi. Vtom se ozvalo jeho překvapené zavolání: „Vidím otvor ve stromě!" Po chvilce ticha, jež neporušil ani jeden z mužů stojících dole, se hoch ozval ještě hlasitěji. Tentokrát to však byl zcela neartikulovaný výkřik a hned po něm Tommy doslova začal sjíždět po kmeni starého dubu dolů.

„Jenom opatrně, nebo si zlámeš vaz," ozval se Biggles. „Není potřeba pospíchat."

Posledních deset stop nad zemí to už Tommy nevydržel a seskočil na zem. Jeho tvář vzrušením přímo hořela. Sáhl do kapsy kalhot a vytáhl ruku a rozevřel pěst: „Podívejte se!" V jeho hlase zazněl divoký triumf. Vzrušení se zmocnilo všech přítomných. Na hochově dlani ležel zlatý náramek s blyštivými kaménky a nádherně vypracovaný prsten – briliantový solitér. Ginger bezeslova tiše hvízdl.

„To všecko bylo tam v hnízdě," zajíkával se Tommy.

Biggles mrkl s úsměvem na inspektora Gaskina: „Tak teď už víte, jak se náhrdelník dostal do koruny stromu, že ano?"

Gaskin byl překvapením zaražený: „K čertu… Jak jste, ksakru, mohl vědět, kde ty krámy jsou?"

„Vždyť já jsem to nevěděl," odporoval Biggles. „Ale uvažoval jsem, že je zde určitá možnost, že by mohly být právě tam. Tommy se přece hned na začátku zmínil, že

na stromě mají hnízdo kavky. To jsou velcí a opravdu zdatní ptáci, kteří mají ve zvyku sbírat předměty, které jiskří a blýskají se, zejména pod přímým dopadem slunečních paprsků. Vždyť si to přece ještě určitě taky pamatujete z dětství… No a tahle kavka, která sebrala na zemi náhrdelník, se i s ním zamotala do spleti větví tak, že jej nakonec upustila a on zůstal viset na výhonku jedné větve. Kavky musely být čilé hned za časného svítání, což ptáci konečně taky obvykle bývají. Vždyť všichni víme, co říká lidová moudrost o ranním ptáčeti…“

„Mluvte aspoň chvíli vážně,“ vrčel Gaskin. „A co si nám myslet o těch ostatních šperců?“

„Je pravděpodobné, že je našel muž, který zde na ně čekal. Musel ovšem dobře vědět, že je nemá všechny. Takže si nedělejte starosti, on se brzy vrátí. Není pravděpodobné, že by se někdo vzdal kořisti, která má i při velice skromném odhadu cenu přes deset tisíc liber. Zejména když nabeton ví, že se musí nacházet někde tady. Ten člověk se vrátí. Třeba si jenom odskočil něco si zakousnout. Opakuji, že dlouho na něj čekat nebudeme. A z toho důvodu, aby nás nepřekvapil, kdyby se vrátil hned teď, musíte nás tady trochu účelně zorganizovat.“

„Jak to myslíte, zorganizovat?“

„Umístěte všechny muže, které máte k dispozici, do úkrytů okolo celého pozemku. Prostě tak, aby mu ve všech směrech někdo zkřížil cestu, kdyby mu hned došlo, že hra je u konce a rozhodl by se vzít roha.“

„To ano,“ souhlasil Gaskin. „To opravdu musíme udělat.“

Přípravy netrvaly dlouho a celá pastvina byla uzavřena. Tommyho poslali domů, kdyby si snad muž,

kterého čekali, chtěl útěk vynutit násilím. Chlapec se zmiňoval, že mu předtím hrubě vyhrožoval, nebylo tedy zdaleka jasné, co mohou od toho člověka očekávat. Bylo docela dobře možné, že má u sebe zbraň… Strážníci tedy mlčky zaujali svá místa. Biggles a Ginger se pohybovali po boku inspektora Gaskina, a drželi se poblíž okraje pozemku, kde zanechali své letadlo.

Přesně jak Biggles předpověděl, jakmile byli všichni na místech, čekat už dlouho nemuseli. Pod stromy na tom okraji pole, jenž byl nejblíž cestě, se objevil muž, jenž zjevně někudy pronikl hustým křovím, které tam rostlo na způsob živého plotu. Bez nejmenšího zaváhání začal zase křižovat prostorem pozemku s očima upřenýma na zem. O jeho klidu a sebevědomí vypovídá i to, že se ani nezastavil, když spatřil, že proti němu přichází Gaskin, jenž byl ovšem v civilu. Pouze když se na scéně objevil Biggles s Gingerem, zarazil se a ve tváři se mu objevil výraz pochybností. Vzpamatoval se však a zase pokračoval ve svém pátrání jako by se nechumelilo.

Když se k muži přiblížil, prohodil Gaskin ležérně: „Jéje, vy jste určitě něco ztratil."

Muž se zastavil a odpověděl inspektorovi stejně bodře: „Ale kdepak! Řekl jsem si, že se poohlédnu po nějakých houbách…"

„A jaký druh hub sbíráte?" zajímal se Gaskin.

„Co to povídáte? Jaký druh, tady roste určitě jenom jeden."

„Vy asi myslíte přesně tenhle," pokračoval stejným tónem inspektor a natáhl před sebe ruku, na níž se třpytil náramek a briliantový prsten.

Bylo třeba uznat, že muž se při spatření své vytoužené kořisti ještě docela ovládal, i když obrat situace pro něj musel znamenat přímo šok.

„Kde… kde jste to našel?“ zeptal se, ale hlas už prozrazoval jeho napětí.

Inspektor už nechtěl marnit čas: „Jsem policejní důstojník…“ Dále se však ve své řeči nedostal, protože muž vyrazil jako štvaný, přesně stejným směrem, kterým přišel.

Naději, že unikne, však neměl opravdu žádnou. Strážníci se přiblížili ze všech stran, takže mu dokonale odřízli ústupovou cestu. Muž se nestavěl na odpor, zdálo se, že teď vsadil všechno na jedinou kartu, na blafování. Zatvářil se ctnostně a zeptal se spatra: „Co to má všechno znamenat?“

„Bude lepší, když místo protestů půjdete v klidu s námi,“ radil mu inspektor.

„Nic přece proti mně nemáte,“ zvýšil hlas. „Mám stejné právo jako vy, procházet se po tomhle poli. Už jsem vám řekl, že jsem se chtěl podívat po nějakých houbách.“

Gaskin se obrátil ke svým mužům: „Tak pročpak asi utíkal? Podívejte se, jestli snad našel nějakou houbu…“ Strážníci a inspektor se na sebe chápavě podívali.

Jeden strážník zkušeným hmatem muže podržel a druhý mu rutinovaným pohybem prohrábl všechny kapsy. Najednou se v jeho rukách objevilo několik kousků šperků a rozdrcené úlomky čehosi, co nejspíš bývala malá bílá krabice s připevněnou třepetavou vlaječkou.

„Vypadá to tak, že váš komplic z letadla to rozsekal na maděru,“ komentoval zbytky obalu Gaskin.

Muž vypadal naprosto ohromeně a koneckonců měl k tomu pádný důvod. „Jak – jak jenom jste se k t-tomu dostali?“ zadrhával zmateně.

„Řekněme, že je do toho zapletený jistý malý ptáček,“ odpověděl inspektor a nezastíral své pobavení. Pak však přidal na hlase a přikázal svým mužům: „Konec zábavy! Teď ho sbalte a odvezte!“

Když zatčený se svojí eskortou odešli, přistoupil Gaskin k Bigglesovi: „Vy jste ale nevypadal vůbec překvapeně, když ten kluk seskočil a předvedl nám, co na tom zatraceném stromě vlastně našel.“

„Taky jsem nebyl. Abych pravdu řekl, byl jsem na to tak napolo připraven. Protože tím se všechno to, co se zde dělo minulou noc, nebo časně ráno, stalo úplně pochopitelným. Člověk, který vyhodil balíček z letadla, netrefil strom, jak jsem si původně myslel, ale ta věc prostě spadla na zem tak jak měla. Jediná potíž byla v tom, že při pádu se obal natrhl, zřejmě o nějakou část letadla. Výsledek byl jasný. Šperky se rozletěly v trávě.“

„Jak vás tohle mohlo napadnout?“

„A co jiného se zde mohlo přihodit? Nenapadlo mě jiné vysvětlení. Pod stromem, kde Tommy náhrdelník našel, neleželo nic. Přece kdyby se balíček roztrhl a obsah vypadl, musely by ostatní šperky ležet někde na zemi i se zbytky rozbitého obalu. Nebo by se to muselo zachytit někde ve větvích. Ovšem i tam jsme nenašli vůbec nic. Na větvi visel jenom ten náhrdelník, který našel Tommy už předtím. Jak se tam mohl dostat? Bez pomoci někoho dalšího to pochopitelně možné nebylo. Když jsem si otázku položil takhle, hned jsem si odpověděl, že muž na poli to nebyl. Kdo zbýval? Jedině kavky, o nichž nám Tommy vyprávěl, že mají na stromě

hnízdo. Protože vím, že tihle ptáci mají jakousi mánii sbírat všechno, co se třpytí, řekl jsem si, že prozkoumání jejich hnízda je právě to, co nesmíme opomenout. No a tak jsme vlastně celý případ uzavřeli k všeobecné spokojenosti.“

Gaskin přisvědčil a dodal: „Vyprávíte to najednou tak, jako by to celé byla záležitost jednoduché logické úvahy. Ale na začátku to vypadalo pěkně záhadně… Když se teď vrátíme do Yardu, musím ještě ověřit, jestli skutečně máme zpátky všechno, co bylo ukradeno, nebo jestli se snad ještě nějaké ty zlaté serepetičky tady někde nepovalují… Pokud to bude všecko, tak tenhle případ definitivně končí…“

„Tak to tedy v žádném případě,“ protestoval okamžitě Biggles. „mě zajímá především to letadlo, které se šperky uletělo a taky ten pilot, co je tady shodil dolů.“

„Nelamte si tím hlavu. Ten darebák, kterého jsme zatkli, začne při výslechu brzo zpívat, za to vám osobně ručím. Já už mám s těmihle týpky své zkušenosti,“ ujišťoval inspektor.

„Oukej, rád věřím. V tom případě to už nechám jenom na vás,“ souhlasil Biggles. „Dejte mi ale vědět, hned jak se něco dovíte o tom letadle a o muži, který s ním letěl.“

„Spolehněte se, zavolám vám…“

„Takže se i my můžeme sebrat a vyrazit zpátky domů,“ uzavřel debatu Biggles a jako první vykročil k policejnímu austerovi. „Houby tady nevidím a vybírat další ptačí hnízda se mi už dnes nechce. Ty kavky nám nakonec velice pomohly a zaslouží si tedy, abychom je už nechali na pokoji.“

Obsah

Případ ztracených mincí
Případ starých mistrů
Záhada na vřesovišti
Dva šikovní kluci
Horác si všímá
Ani Biggles neví všechno
Nebezpečný náklad
Policejní rutina
Hlídka za svítání
Nevyšlo mu to
Případ ranního ptáčete

W.E.Johns: INSPEKTOR BIGGLES ZASAHUJE

Z anglického originálu Biggles Flies To Work
přeložil Pavel Jansa
Vydalo nakladatelství RIOPRESS,
109 00 Praha 10 – Horní Měcholupy, Dýšinská ul. 279,
jako svojí 70, publikaci
Náklad 10.000
Zodpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Doporučená prodejní cena Kč 53, –